

ಚಂದ್ರಮಾಮಾ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಜ ಕೃ ಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರುವವರು ತಮ್ಮ ಹಾಗೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತ, ತಮಗಿಂತ ಮೇಲಿನ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಕರುಣುವರು. ಈ ಒಗೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖವಾದ ಶಂಕಾಧೃಷ್ಟಿ ರಾಜನಿಗೂ ಇದ್ದರೆ ದೇಶದ ಗತಿ ಕೇಳುವುದೇ ಬೇಡ. ಇದನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕೆಂದು "ಬರಗಾಲ" ಮತ್ತು "ಸಹಜವಾದ ಶಂಕೆ" ಎಂಬ ಎರಡು ಕಥೆಗಳು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ಫೆಬ್ರವರಿ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಧಾರಾವಾಹಿ "ವಿಷ್ಣು ಕಥೆ"ಯ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಲೋಪದಿಂದ ಕಪ್ಪಾಗಿ ಬಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಅನುರವಾಣಿ

ಕುಲಂ ರೂಪಂ ವಯೋ ವಿದ್ಯಾ ಧನಮೇ ತತ್ತ್ವ ಪಂಚಕಮ್
ನ ತಾಂ ವಿಶಯ ಹೇತುಃ ಸ್ತು ಶಶವಾಂ ನರ್ವ ಕಾರಣಮ್

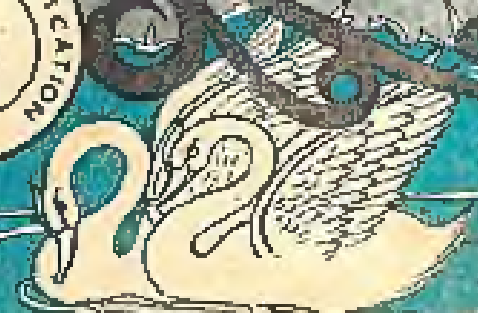
ಒಳ್ಳೆಯವಂಶ, ರೂಪ, ವಯಸ್ಸು, ವಿದ್ಯೆ, ಧನ ಇವೈದೂ ಉತ್ತಮ ರೀತಿ ಎಣೆಯವನ್ನೂ, ಅಲ್ಪರಿಗೆ ಗರ್ವವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ.

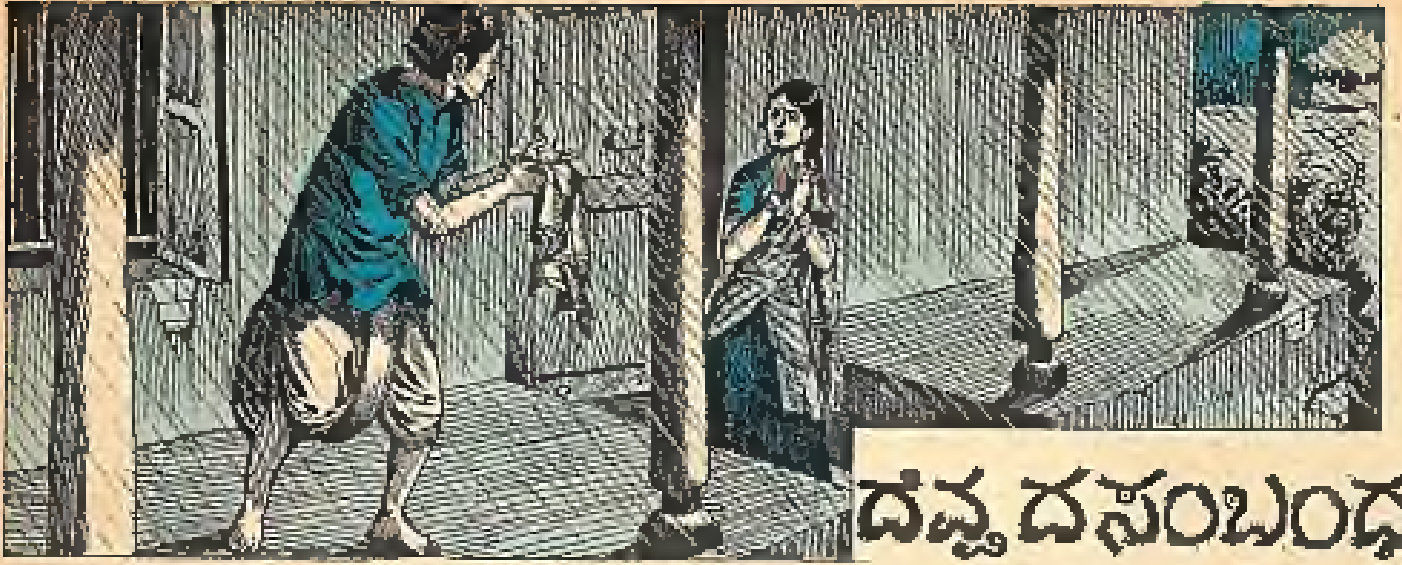
ಸಂಪುಟ : 20

ಮಾರ್ಚ್ 'ರಾ

ಸಂಚಿಕೆ : 2

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫ : : ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೨೦-೦೦

ದವ್ಯದ ಸಂಬಂಧ

ಹಿಂದೂಸಾರಿ ಕಿರೀಟ ಎಂಬ ಯುವಕನೊಬ್ಬನು ಉದ್ಯೋಗ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಊರೂರು ಕಿರುಗ ತೊಡಗಿದನು. ಒಂದುದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಕತ್ತಲೆ ಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆಕಾಶವು ಮೋಡಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿ ಮಿಂಚು ಗುಡುಗು ಸಿಡಿಲಗಳೊಂದಿಗೆ ಗಾಳಿಯೂ ಬೀಸತೊಡಗಿತು. ಅದರ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಮಳೆಯೂ ಸುರಿಯತೊಡಗಿತು. ಗ್ರಾಮವು ಇನ್ನೂ ಅರ್ಧಮೈಲು ದೂರವಿತ್ತು. ಅವನು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತ ಬೇಗ ಬೇಗ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಹತ್ತಿರವೇ ಕಿಥಿಲಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮನೆಯೊಂದು ಕಂಡಿತು. ಕಿರೀಟ ತಟ್ಟನೆ ಓಡಿ ಆ ಮನೆಯ ಕಿರು ಜಗಲಿಯ ಘೋಲೆ ಎರಿ ನಿಂತನು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಆನೆಯ ಸೊಂಡಿಲಿನ ಗಾತ್ರದ ಮಳೆ ಸುರಿಯಲು ತೊಡಗಿತು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮಳೆ ತಗ್ಗುವ ಸೂಚನೆಯೇ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಎನು ಮಾಡುವುದೋ ಎಂದು ಮಿಡುಕುತ್ತ, ಕಿರೀಟ ಆ ಮನೆಯ ದ್ವಾರ ಬಂಧವನ್ನು ಹೊಡೆದನು. ಬಾಗಿಲಿಗೆ ತುಂಬಾ ತುಕ್ಕುಹಿಡಿದ, ಯಾವ ಕಾಲದ್ದೋ ಒಂದು ಬೇಗ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ಅವನು ಎಳೆಯಲೋ

ಬಿಡಲೋ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರಲು, ನನೆದು ಮುಂದೆಯಾದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಆ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಬಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಡುಗುತ್ತ ನಿಂತಳು. ಮಿಂಚಿನ ಕಾಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಕಿರೀಟ ಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಯ್ಯೋ!" ಎಂದು ಕಿರಿಚಿ ಕೊಂಡಳು. ಅವಳಿಗೆ ಇವತ್ತು ವಯಸ್ಸು ಇದ್ದೀತು.

ಕಿರೀಟ "ಹೆದರಬೇಡ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಮೈಮೇಲಿದ್ದ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ "ಮೊದಲು ತಲೆ ವರೆಸಿಕೋ. ನಾನು ಕಳ್ಳ ಸುಳ್ಳನೇನಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಹಾಗೇ ಮಳೆಗೆ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ನಿಂತ ದಾರಿಹೋಕ. ನೀನು ಈ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ನನೆಯುತ್ತಾ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ತಟಪಟಾಯಿಸಿ, ಕಿರೀಟನು ಮುಖವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, "ಅಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕದ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯೊಬ್ಬಳಿಗೆ ಕಾಯಿಲೆ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಿ ನೋಡಿಬರಲು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಬಾಡಿಗೆ ಗಾಡಿಯವನು ಮಳೆಗಾಳಿ ಬರುವ ಸೂಚನೆ ನೋಡಿ, ಗಾಡಿ ಬಿಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಿಟ್ಟು, ಮೂರು ಮೈಲು ನಡೆದೇ ಹೋದ

ರಾಯತು ಅಂತ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟ. ಈಗ ಈ ಗಾಳಿ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುವುದೋ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮನೆ ಸೇರಲು ಅರ್ಧಮೈಲು ದೂರವಷ್ಟೇ ಇದೆ." ಎಂದಳು.

"ನೋಡುವಾ, ಮಳೆ ನಿಂತರೆ ನಾನು ಜತೆಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಕಿರೀಟಿ ಹೇಳುತ್ತಿರಲು, ಬಾವಲಿಯೊಂದು ಕೀಚನ್ನತ್ತಾ, ಅವಳ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಂದಾಗಿಯೇ ಹಾರಿ ಹೋಯಿತು. ಅವಳು ವುನು "ಅಯ್ಯೋಯ್ಯೋ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು.

ಕಿರೀಟಿ ನಕ್ಕು, "ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಇಷ್ಟು ದೂರ ಬಂದದ್ದು ನೋಡಿ, ನೀನು ತುಂಬಾ ಧೈರ್ಯವಂತಳು ಅಂದುಕೊಂಡೆ!" ಎಂದನು.

ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಚಿಕೊಂಡು, "ನಾನು ಕಳ್ಳರಿಗಿಂತಲೂ, ಕತ್ತಲೆಗಿಂತಲೂ, ಹಾವು ಚೀಳಿಗಿಂತಲೂ, ಜವ್ವಗರೆಂದರೆ ಕುಯಾ ಹೆದರುತ್ತೇನೆಬ್ಬ! ಇಂಥಾ ಪಾಳು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ದೆವ್ವಗಳಿರುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಹೌದಾ!" ಎಂದಳು.

"ಅದಕ್ಕೇ ಮೊದಲು ನನ್ನನ್ನು ದೆವ್ವಾ ಅಂದುಕೊಂಡೆಯಾ? ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಕೀಳಲೆ? ನನ್ನ ಹೆಸರು ಕಿರೀಟಿ" ಎಂದನು. ಅವಳು ತನ್ನ ಹೆಸರು ಶಿಲ್ಪಿ ಎಂದಳು.

"ಹೊಸ ಹೆಸರು. ನೋಡು ಶಿಲ್ಪಿ, ನಮಗೆ ನಮ್ಮಂಥ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೊಡಲೇ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿರುವ ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ದೆವ್ವ ಭೂತಗಳಿಗಿಂತ ಘೋರ ಗುಣವನರು ಇದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಸಮಾಜಾರವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೋ. ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ತೀರಿಹೋದ ಮೇಲೆ, ಬಂಧುಗಳು ನನ್ನ ಮನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ನನ್ನನ್ನು ಬಗೆಬಗೆಯಾಗಿ ಪೋಸಪಡಿಸಿ ಇದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ನಾನು ಬದುಕುವದಾಗಿ ಮದುಕುತ, ಊರೂರು ಆಲೆಯುಕ್ತ ಇಲ್ಲಿ

ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ದೆವ್ವಗಳಿಗಿಂತ ಮನುಷ್ಯರೆಂದರೇನೇ ಭಯ" ಎಂದನು.

"ನಾನು ಮನುಷ್ಯಳಾದ್ದರಿಂದ..." ಎಂದು ಶಿಲ್ಪಿ ಮುಂದೆ ಹೇಳದೆ ನಕ್ಕಳು. ಅವನೂ ನಗುತ್ತ, "ನೀನು ಅಪರಿಚಿತಳಾದ್ದರಿಂದ ಹೆದರುವ ಅಗತ್ಯವೇನಿದೆ?" ಎಂದನು.

ಮಳೆ ಹೋದು ಹೋರಾಗಿ ಬರುತ್ತಲೇ ಇತ್ತಲ್ಲದೆ ತಗ್ಗುವ ಸೂಚನೆ ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ. "ಇನ್ನು ಹೊರಡುವ ಯೋಚನೆ ಬಿಡಬೇಕಾದ್ದೇ. ಈ ರಾತ್ರಿ ಯನ್ನು ಈ ಮನೆಯೊಳಗೇ ಕಳೆಯದೆ ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಿರೀಟಿ, ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟ ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದ ಬೀಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಲವಾಗಿ ಎಳೆದನು. ಅದು ಅವನ ಕೈಗೇ ಕಿತ್ತು ಬಂದಿತು.

ಈ ಕೊಡಲೇ ಒಳಗಿನಿಂದ, "ಯಾರವರು? ನಾನು ದೆವ್ವ ಕೂತಿದ್ದೇನೆ ಇಲ್ಲಿ! ಜಾಗ್ರತೆ! ಒಳಗೆ

ಬರಬೇಡಿ" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದುದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಶಿಲ್ಪಿ ಗದಗದಿಸುತ್ತ, ಕಿರೀಟೆಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, "ಮಳೆ ಇದ್ದರೂ ಚುಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಬಿಡೋಣ ಬನ್ನಿ" ಎಂದಳು.

ಕಿರೀಟೆ ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಒದ್ದನು. ಬಾಗಿಲು ಕಿತ್ತು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿತು.

ಅವನು ಕೋಣೆಯ ಕತ್ತಲೆಯೊಳಗೆ ನೋಡುತ್ತ, "ಎಲ್ಲಿರುವೆಯೋ ದೆವ್ವಾ! ನಾವು ಮನುಷ್ಯರು. ದೆವ್ವಗಳಿಗೆ ಹೆದರುವವರಲ್ಲ" ಎಂದು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅವನನ್ನು ಅಂಟಿಕೊಂಡೇ ಶಿಲ್ಪಿಯೂ ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಳು.

ಆ ಕೋಣೆಯ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಮೂಕಾದ ಬೆಳಕು ಹರಡಿತ್ತು. ಮುದಿ ದೆವ್ವವೊಂದು ಕುಳಿತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅದು ಕಿರೀಟೆಯನ್ನೂ ಶಿಲ್ಪಿಯನ್ನೂ ಕಿರುಗಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, "ಎಕು ಫೈರ್" !

ಎಷ್ಟು ಸೊಕ್ಕು ! ಈಗಲೇ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನಿಂತ ಹಾಗೇ ನೆಲಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಿತು.

"ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆಯೋ ದೆವ್ವಾ ! ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಸಮಾಚಾರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಿದಿರು. ಹಾಳಾದ ಈ ಕೊಳಕು ಕೊಂಪೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಕಾವಲು ಕಾಯುವ ಕೊಳಕು ದೆವ್ವವಾಗಿರುವೆಯಲ್ಲಾ ? ಇಂಥ ಗತಿ ಎಲೆ ಒಂಕು ನಿನಗೆ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಕಿರೀಟೆ.

ಅವನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ಅವಮಾನಗೊಂಡು ಮೆತ್ತಗಾದ ಮುದಿದೆವ್ವ ಅಳು ಮೋರೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು, "ಈ ಹಾಳುಕೊಂಪೆ ನನಗೂ ಕೊಳಕೇ. ನನ್ನ ಹೆಂಡ್ತೀ" ಮಕ್ಕಳು ಹಣಾ ಹಣಾ ಅಂತ ನನ್ನನ್ನು ಬೆಗಳೇ ಹಾಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ನಾನಾ ಹಿಂಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಅಬ್ಬಬ್ಬ ! ಸಂಪಾದಿಸುವ ಹಣ ವಿಚುರ್ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾನೇನೂ ಅವರ ಬೇರೆ ಬೇಯಲು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಕಾವಲು ಕಾದುಕೊಂಡಿರೋದು ನಾನು ಅಡಗುಟ್ಟಿ ಹಣದ ನಿಧಿಯನ್ನೇ !" ಎಂದಿತು.

ಕಿರೀಟೆ ದೆವ್ವವನ್ನು ಕಣಕರದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, "ಪಾಪವೇ ! ಹೆಂಡ್ತೀ ಮಕ್ಕಳೂ ನೀನೂ ಸಹ ಅನುಭವಿಸದೆ ಸತ್ತು ದೆವ್ವವಾಗಿ ಗುಮ್ಮನಹಾಗೆ ಆ ಹಣಕ್ಕೆ ಕಾವಲು ಕಾಯುವ ನಾಯಿ ಆಗಿದ್ದೀ ಅಂತ ಅಯ್ಯು ! ಪಾಪ ! ಪಾಪ !" ಎಂದನು.

ಮುದಿದೆವ್ವವು ಕಿಳಿಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಅಲೋಚನೆಗೆ ಬಿತ್ತು. ವರ್ಷಗಟ್ಟಿ ಹಾಗೆ ಕಾವಲು ಕುಳಿತಿರುವುದು ಬೇಸರವೆನಿಸಿತು. ಕಿಟ್ಟಿ ಅವಮಾನವೊಸಿತು. ಅದು ಕೋಣೆಯ ನಡುವೆ ಬರಬರನೆ ತೋಡಿ, ನೆಲದಡಿ ಯಿಂದ ಒಂದು ಬೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ತೋರಿಸುತ್ತ, "ನೋಡಯ್ಯ, ಈ ಹಣ ಪೂರಾ ನೀನೇ ಕೆಗೆದುಕೋ. ಇದನ್ನು ಕಾಯುವ ಭಾರ ಇನ್ನು ನನಗೆ ಬೇಡವೇ ಬೇಡ ನೀನೇ ನೋಡಿಕೋ" ಎಂದಿತು.

ಕಿರಿಟಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿನ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿ ಕೊಂಡು ನೋಡಿ "ಓಹ್! ನೀನು ಸತ್ತು ಬಹಳ ಕಾಲವಾದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈಗ ಈ ತಾಮ್ರದ ಸೀಸದ ನಾಣ್ಯಗಳು ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ." ಎಂದನು.

"ಅದ್ಯಯ್ಯೋ! ಹಾಗೇನೂ!" ಎಂದು ದೆವ್ವ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆಯಿತು.

ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಅದು ಬಾವಲಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ನಾಣ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸುತ್ತುಹಾರಿ ಕೇಚನ್ನುತ್ತ ತುರ್ರನೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಕಿರಿಟಿ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ದೆವ್ವವು ತೋಡಿದ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೇ ದೂಡಿ, ಮಣ್ಣು ತಳ್ಳಿ ಕೈಯೊರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಶಿಲ್ಪಿಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು.

ಶಿಲ್ಪಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ "ಅಬ್ಬ! ನಿಮ್ಮ ಧೈರ್ಯವೇ!" ಎಂದಳು.

"ನನ್ನ ಧೈರ್ಯವಿದರೇ ಈ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯಬೇಕಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು ಕಿರಿಟಿ.

ಇಬ್ಬರೂ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಶುಭ್ರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಒಂದೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಜೊಂಪು ಬರುವವರೆಗೆ ಏನೇನೋ ಕತೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತ, ನಡುನಡುವೆ ತ್ಯಾಸಡಿಸಿ, ಅಂತೂ ಬೆಳಗು ಮಾಡಿದರು. ಕಿರಿಟಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದಾಗ ಶಿಲ್ಪಿ ಹೊರಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು, ರಾತ್ರಿಯ ಗಾಳಿ ಮಳೆಗಳ ಮಹಾ ರಭಸದಲ್ಲಿ ಮುರಿದು ಬಿದ್ದ ಮರಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

"ಅಯ್ಯಾ! ರಾತ್ರಿ ದೊಡ್ಡ ತುಘಾನೇ ಬಂದಿದೆ ಯೆಂದಾಯಿತು. ನಮಗೆ ಈ ದೆವ್ವದ ಕೊಂಪೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಅದೃಷ್ಟವೇ ಅನ್ನಬೇಕು." ಎಂದನು ಕಿರಿಟಿ.

"ನಿಮಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಅದೃಷ್ಟವೂ ಬಂದಿತು. ನನ್ನ ಅಪ್ಪನ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿ ನಿಮಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೊಂದು ಸಣ್ಣ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು

ಹೌದು ಅಂದರೆ ಸಾಕು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬರುವಾಗ ಕಳ್ಳರು ನನ್ನ ನಾಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಲು ನೋಡುವಾಗ ನೀವು ಒಂದು ಕಾಪಾಡಿದರೆಂದು ಹೇಳಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು ಶಿಲ್ಪಿ.

ಕಿರಿಟಿ ಅವಳನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡಿ ಮಾತಾಡದ ತಲೆಯೂಡಿದನು ಅಷ್ಟೇ.

ಅಮೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಶಿಲ್ಪಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಸುತ್ತಲೂ ಹಣ್ಣಿನ ಮರಗಳೂ, ಹೂವಿನ ಗಿಡಗಳೂ ಇರುವ ಆವರಣದ ನಡುವೆ, ಗಂಭೀರವಾಗಿದ್ದ ಉಪ್ಪಡಿಯ ಮನೆ ಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಶಿಲ್ಪಿ ಧನಿಕರ ಮಗಳೆಂದ್ರು ಕಿರಿಟಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಶಿಲ್ಪಿಯ ತಂದೆ ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ "ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ಬಂದೆಯಾ ಅಮ್ಮಾ! ನೀನು ನಿನ್ನೆಯೇ ಬಾರದ್ದರಿಂದ ರಾತ್ರಿ ನನಗೆ ನಿದ್ರೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ." ಎಂದನು.

ಶಿಲ್ಪಿ ತಂದೆಗೆ ಕಿರೀಟೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, ತಾನು ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಕಟ್ಟುಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಇವರು ಮಾಡಿದ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಇವರಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಡಿಸಿಬಿಡಿರಿ ಅಪ್ಪಾ" ಎಂದಳು.

"ಉದ್ಯೋಗವೇ! ಕೇವಲ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಡಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ನನ್ನ ಮಗು ತೀರುವ ದೇನು?" ಎಂದು ಶಿಲ್ಪಿಯ ತಂದೆ ಕಿರೀಟೆಯ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು.

ಕಿರೀಟೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ, "ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು, ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವೇನಲ್ಲ. ಶಾಸ್ತ್ರೇನೂ ಯಾವ ಕಳ್ಳರ ಕೈಯಿಂದಲೂ ಇವಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೇ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಉದ್ಯೋಗ ಸಂಪಾದಿಸುವುದು ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಿಡಿಸದು" ಎಂದನು.

ತಂದೆ ಮಗಳ ಮುಖವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕವಾಗಿ ನೋಡಿದನು. ಶಿಲ್ಪಿ ನಗುತ್ತ ನಡೆದ ನಿಜ ಸಂಗತಿಯು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಿ, "ಅಪ್ಪಾ, ನೀವು ಈ ನಡುವೆ ನನ್ನ ಮದುವೆ ಬಗೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಷ್ಟೆ? ಇವರನ್ನು ನಾನು ಮೆಚ್ಚಿದ್ದೇನೆ ಅಪ್ಪಾ. ಇವರ ಮನಸ್ಸು, ಗುಣ ಹೇಗಿರುವುದೋ ಅಂತ ನೋಡಲಿಕ್ಕೇ ಆ ಸುಳ್ಳಿನ ಕಥೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅದುತನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ ಅದರಷ್ಟೇ? ಅದರಿಂದ ಅವರ

ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲವೇನಪ್ಪಾ?" ಎಂದಳು.

ಶಿಲ್ಪಿಯ ತಂದೆ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಾ, ಕಿರೀಟೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲು ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಒಳಗೆ ಹೋದನು.

ಕಿರೀಟೆ ಶಿಲ್ಪಿಯೊಂದಿಗೆ, "ದವ್ವಗಾಗಿಂತ ಮನುಷ್ಯರದೇ ಭಯವೆಂದದ್ದು ಈಗ ನಿಜವಾಯಿತಷ್ಟೆ? ನಿಮ್ಮ ಅಂತ್ಯಕ್ಕೆ ನಾನು ತಕ್ಕವನಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿಕೋ" ಎಂದನು.

ಶಿಲ್ಪಿ ನಸುಗೋಪದಿಂದ, "ಇಲ್ಲಿ ಅಂತ್ಯವೆ ತುಟಿ ಎತ್ತಬೇಡಿ ನಿಮ್ಮ ಧೈರ್ಯವೂ ಗುಣವೂ ನನಗೆ ಹಿಡಿಸಿದೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ನಿಮಗೆ ನಾನು ಹಿಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಭಯವೆಂದ ಹೇಳಬಿಡಿರಿ. ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದಳು.

"ಅಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ನಿರುದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿ ತಿರುಗುತ್ತಾ ಇದ್ದದ್ದು ಒಳ್ಳೆದೇ ಆಯಿತು. ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನಂಥವಳು ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿ ಸಿಗುವ ಭಾಗ್ಯ ಬರುತ್ತಿತ್ತೆ?" ಎಂದನು ಕಿರೀಟೆ.

ಅಗಲೇ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತ ಕಿರೀಟೆಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಶಿಲ್ಪಿಯ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು.

೧೬

[ಸಮುದ್ರತೀರದ ಕಡೆಯಿಂದ ಕೀಳೆ ಬಂದ ಕೂಗನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೋದ ಶಿವದತ್ತ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಸಮುದ್ರತೀರದ ನಾಯಕನಾದ ಸಮುದ್ರಕೇತನು ಕಾಣಿಸಿದನು. ಅವನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಅಡವಿಯೊಳಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಬಂಜಿತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಸಮುದ್ರಕೇತನನ್ನು ಇದರಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಿವದತ್ತನು ಹೋಣುತಿರ್ದನು.]

ಶಿವದತ್ತನು ತನ್ನ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ಮರ ಪೊದರುಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸದ್ವರ್ತನದಂತೆ ಉಸಿರು ಬಿಗಿದುಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತೀರದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತ, ಚೋರರತೋಳಿಯ ಎರಡು ನೌಕೆಗಳಿಂದ ಉತ್ಪಾದದ ಕೀಳಿಕೂಗಾಟದೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಸಮುದ್ರ ಚೋರರು ಕೆಳಗಿಳಿದರು. ಕೆಲವರು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ದೂಡಿ ಹಾರಿ ಹಾರಿ ಇಳಿದರು.

ಮೊದಲು ತೀರದ ಮರಳನ್ನು ತಲೆತಿದ ಸಮುದ್ರ ಕೇತನು, ಕೆರಗಿನ ನಡುವೆ ಈಚೆ ಬಂದ ಅತ್ಯಾಯಾಸದಿಂದ, ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ಚುಚ್ಚಿ,

ಉಸ್ಮಯದ ಶ್ವಾಸ ಬಿಟ್ಟು " ಹೇಯ್ ! ಅವಾರೋ ಹೆದರಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಅಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನಿವುಗೆ ? ಸೋಮಾರಿಗಳೇ ! ಓಡಿಬನ್ನೋಬೇಗ ? " ಎಂದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದ ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ಬೈದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಸೇರುತ್ತಲೇ ಸಮುದ್ರಕೇತನು ಕಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿ, " ಆ ಹೊಣ್ಣುಗಳೆರಡೂ ಆ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿವೆ. ಅದು ತಿಳಿಯದೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿಗೋ ಓಡಿದರೆ ಏನುಲಾಭ ? ಇವತ್ತು ಮುಂದೆ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿರಿ. ಉಳಿವಳಿಕೆಲ್ಲಾ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ನಾಲ್ಕುಕಡೆ ಹುಡುಕಿ ಆ

" ಚಂದಮಾಮ "

ಹೆಣ್ಣು ದೆವ್ವಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರಲೇಬೇಕು. ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಗುದ್ದಿರಿ ! ಮುಖ ನೋಡದೆ ಕಡಿದು ಹಾಕೇನು ! ದೋಕೆ !” ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಕಳ್ಳರೆಲ್ಲ ಬಿರುಬಿರುಕಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ಹಿಡಿದರು. ಸಮುದ್ರಕೇತನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಶಿವದತ್ತನು ಕೇಳಿದನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿದರು, ನೋಡುತ್ತಲೂ ಇದ್ದರು. ಅದರ ಅಪ್ಪು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೊಡೆದುಬೇಕೆಂಬುದು ಮಾತ್ರ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೈಕಾಲುಗಳು ತುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ವಿವೇಕವು ಅಲುಗಲುಬಿಡದೆ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟೇ.

ಮಂದರದೇವನು ಶಿವನತ್ತನೊಂದಿಗೆ ಮೆಲ್ಲನಿ ಯಲ್ಲಿ, “ ಅಲ್ಲ ಶಿವ ದತ್ತಾ, ಈಗ ನಾವೇನು ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾದೀತು ? ಹೀಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನಿರಲು ನನಗಿಂತೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪಾಪ, ಆ

ಹಿಡಿದೋದ ಇಬ್ಬರು ಅಬಲೆಯರನ್ನು ಈ ಸಮುದ್ರ ಜೋರರು ಹಿಡಿಯದೆ ಬಿಡಬಾರರೆಂದೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗಾವ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ನೆನೆದರೆ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಜಮುಗುಡುತ್ತದೆ.” ಎಂದನು.

ಶಿವದತ್ತನು ನಿಶ್ಚಿತಾಯದಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತ, “ ಈಗ ಆ ದುಷ್ಟರಿಗೂ ನಮಗೂ ಅಜಾಗರಾಂತರ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವೇನು ಮಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾವು ಕೇವಲ ಎರಬೇ ಮಂದಿಗಳು. ಅಸಂಖ್ಯಾತರಾದ ಈ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಮೊಂಡುತನದಿಂದ ದುಡುಕಿ ಅಕ್ರಮಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮಗೆ ಸವಣ್ಣ ನಾಶವೇ ಫಲ. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಬಹಳ ದೂರ ಹೋಗಿದ್ದಾರು. ದೇವರ ದಯೆ ಅವರ ಮೇರಿದ್ದೀತು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅಡಗಿದ್ದಾರೆಯೇ ನಂಬೋಣ. ತಾಳಿಕೊಳ್ಳಿರಿ ಮಂದಿರವೇವ ಪ್ರಭೂ ” ಎಂದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ನಂಬುಗೆಗೂ ಮಣ್ಣು ಬಿತ್ತು. ಕಾಡಿನೊಳಗಿಲ್ಲಾ ಮಾಮೂಳಿಗುವ ಹಾಗೆ ಕಳ್ಳರ ಉತ್ಸಾಹದ ಕೂಗಾಟಗಳು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವವರಿಂದ ಕೇಳಿ ತೊಡಗಿತು. ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಸ್ತ್ರೀ ಕುರದ ಚೀತ್ಕಾರವೂ ಕೇಳಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, “ ಅಯ್ಯಾ, ಆ ಮುದುಕಿ ಕಾಣರೇ ಇಲ್ಲ. ಇವಳು ಮಾತ್ರ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಟ್ಟಳು,” ಎಂದು ಹೊತ್ತು ತಂದ ಒಬ್ಬಳನ್ನು ಕಳೆಗಿಳಿಸಿ ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಅವಳು ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತಾ ಕೆಲ್ಲು ಕರಗುವಂತೆ ಅತ್ತಂದನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತಳಾಗಿದ್ದ ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿಯಾದ ತರುಣೀ ಮಣೆಯವಳು.

ಅವಳ ದೀನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಮುದ್ರ ಕೇತನು ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ನಕ್ಕು, “ ಭೇಷ್ ! ನಮಗೆ ಬೇಕಾದವಳು ಇವಳೇ. ರಾಶಿ ರಾಶಿ ವಣವನ್ನು ತರುವವಳು ಇವಳೇ ! ಆ ಮುದುಕಿ ನಮಗೇಕೆ ? ಸುಮ್ಮನೆ ತಿಂಡಿ ದುಡ ! ಹುಂ,

ಇನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಹಡಗಿಗೇರಿರಿ ! ಹೊರಡಿರಿ. ಎಚ್ಚರ ! ಇವಳನ್ನು ಅಲುಗಾಡಲು ಬಿಡಬೇಡಿ !” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿ “ಅಂದಹಾಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯರು ಸೇರಿ ದೂಕಿತ್ತಲ್ಲಾ ? ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರೇ ? ಗುರುತು ಹಿಡಿದಿರಾ ? ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಈ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಗುರುತಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ಇಲ್ಲಿ ಬಂದವರಾರಾದರೂ ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬೀಳಬೇ ಬೇಕು, ಲಾಭವನ್ನು ಎಕೆ ಬಿಡ ಬೇಕು ? ಸಮಯ ನೋಡಿ ಬಂದು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇಟೆ ಯಾಡದೆ ಬಿಡಬಾರದು” ಎಂದನು ರೋಷದಿಂದ.

ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಹಡಗುಗಳೆಲ್ಲ ಕೀರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹೋಗತೊಡಗಿದವು. ಅವರೆಲ್ಲ ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಹಡಗುಗಳನ್ನೇರಿ ಹೋಗುವ ಅವರ ಚುರುಕುತನ ವನ್ನು ಕಂಡು ಶಿವದತ್ತ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯ ವಾಯಿತು. ಸಮುದ್ರವು ಅವರಿಗೊಂದು ಆಟದ ಬಯಲಿನಂತೆ ಅನಿಸಿತು.

ಶಿವದತ್ತನು ದೂರ ದೂರ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಹಡಗುಗಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತ, “ಇನ್ನು ನಾವು ಮಾಡುವಂತಹುದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರ ವಣೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ಬರೆದಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಉಳಿದು ಹೋದ ನಮ್ಮ ಊಟವನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ತುರುಕಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಬನ್ನಿರಿ. ಸುಮ್ಮನೆ ಇಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ?” ಎಂದನು.

ಅವರೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕದಲಿ ನಾಲ್ಕೈದಡಿ ಇದು ತ್ತಿರಲು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದೋ ಮುಕ್ಕೊಬ್ಬಳು ಸ್ತ್ರೀಯ ಕೂಡದವ ಸರ್ವನಾಶವಾದಂತೆ ಹೊರಡುವ ಆಳುವನಿ ಕೇಳತೊಡಗಿತು.

ಶಿವದತ್ತನು ಮೆಟ್ಟಿಲಿರ್ದು ಮಂದರದೇವನನ್ನು ನೋಡಿ, ಆ ರೋಷದ ಧ್ವನಿ ಮೊರಡುವ ಕಡೆಗೆ

ತಿರುಗಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆದರು. ಕಮ್ಮ ಊಟಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ವಿಘ್ನಗಳಿವ್ವಾ ಅನಿಸಿತು ಸೈನಿಕರಿಗೆ. ಆ ಊಟ ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿ ಕಾದಿರುವುದೆಂದು ಏನು ನಂಬುಗೆ ?

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯ ಬಳಿಗೆ ತಲುಪಿದರು. ಅವಳು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ; ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಕೈಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಸಿದ ಇಬ್ಬರು ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಅವಳೊಬ್ಬಳೆಂದು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ತಿಳಿಯಿತು.

“ಅಮ್ಮಾ, ಯಾರು ನೀನು ? ಹೆಸರೇನು ? ಯಾವ ದೇಶದವಳು ? ಏನಾಯಿತು ? ಹೇಳುವ ಶಕ್ತಿಯಾದರೂ ಇದೆಯೇ ?” ಎಂದು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

ಶಿವದತ್ತನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳು ಬಿಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು ಅವನ ಮುಖವನ್ನೇ ಮಿಳಿ ಮಿಳಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವನ ಅನುಚರರ ಮುಖಗಳನ್ನೂ ಹೆದರಿಕೆಯ

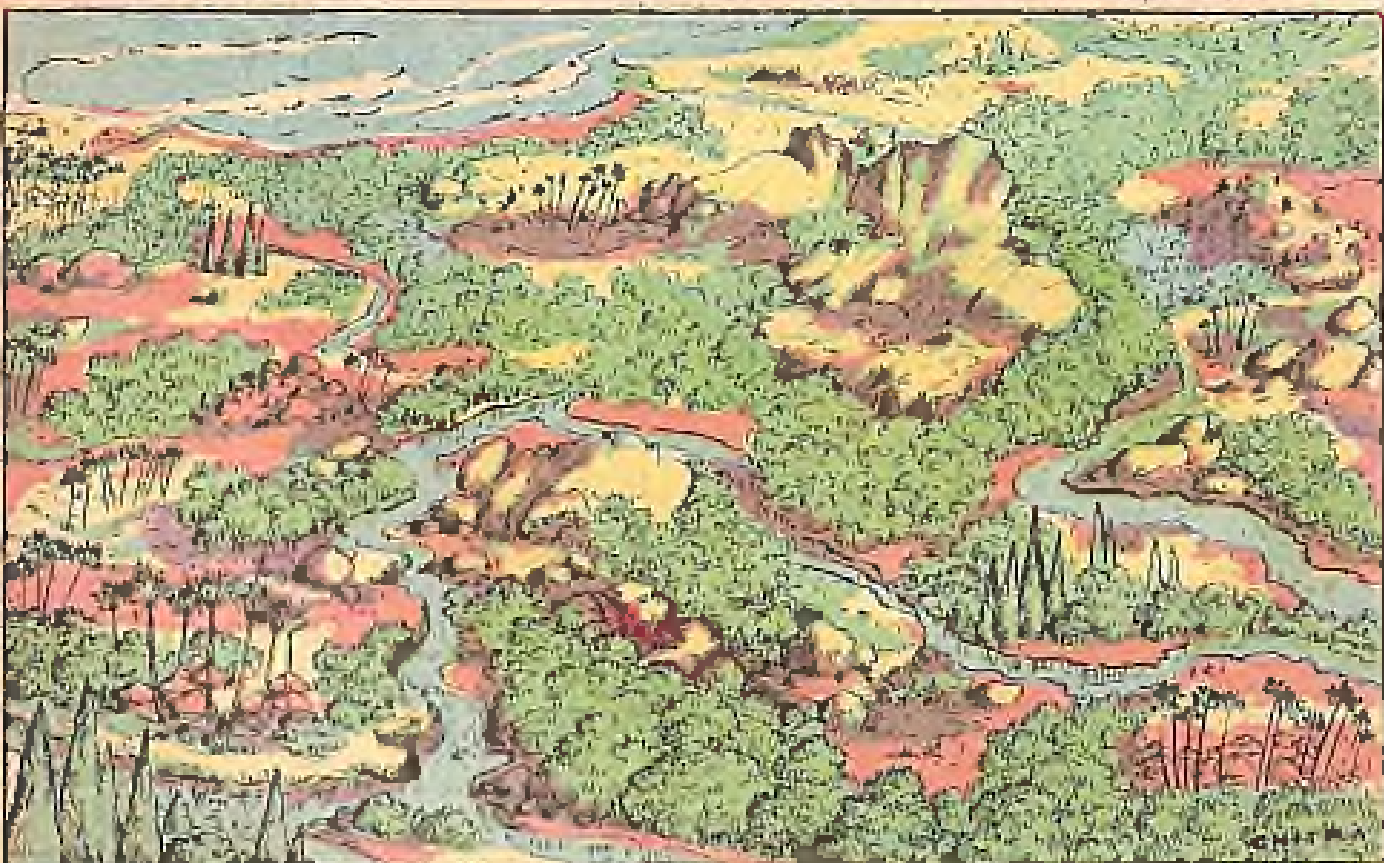
ಧೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಳು. ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ
 ಶಿವದತ್ತನು, "ಅಯ್ಯಾ, ಹೆವರಬೇಡ. ನಮ್ಮಿಂದ
 ನಿನಗೆ ಯಾವ ಕೀಡೂ ಬಾರದು. ನೀನು ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು
 ಹುಡುಗಿಯೊಂದಿಗೆ, ಸಮುದ್ರಕೀತನ ಕೈಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ
 ಕೊಂಡು ಹೋದುದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ.
 ಏನು ಬರೇ ಎಂಬು ಜನರು ಮಾತ್ರ ಅದುದರಿಂದ
 ಎನೂ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಹೋದವು. ಆ ದುಷ್ಟರು
 ಸುವಾರು ಐವತ್ತೆರುವತ್ತು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರವ್ಯ?
 ನಾವು ಕೈ ಕೈ ಹೊಸಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಸುಮ್ಮನಿರ
 ಬೇಕಾಯಿತಮ್ಮಾ. ಹೇಳು, ನಿನ್ನ ಸಂಗತಿಯನ್ನಾದರೂ
 ಹೇಳು. ಶಿವಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಲು ಬಯಸದರೂ
 ದಾರಿ ಇದೆಯೋ ನೋಡೋಣ." ಎಂದನು.

"ಏನು ಜೇಳಲಿ! ನಮ್ಮ ಸ್ವಯಂವ್ರಭೆಯನ್ನು
 ಆ ಕ್ರೂರರು ಮತ್ತೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋದರು!
 ಆ ಕ್ರೂರರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ನಮಗೆ
 ಏನುಮಾಡುತೀ? ಅಯ್ಯೋ! ಸ್ವಯಂವ್ರಭಾ!
 ನನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸಲಾರದೆ ಹೋದನಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಆ

ಸ್ತ್ರೀ ಬೊಡ್ಡ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದ ಆಳಲು ಶುರು ಮಾಡಿದಳು.
 ಕಣ್ಣೀರು ಧಾರೆ ಧಾರೆಯಾಗಿ ಸುರಿಸಿದಳು.

ಶಿವದತ್ತನು ಅವಳ ದುಃಖವನ್ನು ಶಮನ
 ಮಾಡಲು ಶೋಚಿದನು. ತಾವು ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯ
 ಮಾಡಬಲ್ಲೆವೆಂಬ ನಂಬುಗೆ ಅವಳಿಗಾಗುವಂತೆ ತಮ್ಮ
 ಕಥೆಯನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ದುಃಖವನ್ನು
 ಸುಗು ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಂಡು, "ಅಯ್ಯಾ, ನನ್ನ
 ಹೆಸರು ದೇವಮಾಯಿ; ಶಮನ ದ್ವೀಪದವಳು.
 ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ಕಡಲಿನ ಕಳ್ಳ
 ಸಮುದ್ರಕೀತನು ನನ್ನನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಬಂಧಿ
 ಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಂದಿನಿಂದ
 ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಸೇವಕಿಯಾಗಿ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.
 ಈಗ ಅವನು ಬಂಧಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಕನ್ಯೆಯ
 ಹೆಸರು ಸ್ವಯಂವ್ರಭೆ. ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ
 ಅವಳು ಶಮನ ದ್ವೀಪದ ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಏನೋ
 ಆಟವಾಡಿಕೊಂಡು ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸಮುದ್ರಕೀತನು

ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ನಡಗೂ ಅವಳಿಗೂ
ತಾಯಿಮಗಳಷ್ಟು ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚು” ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ
ಬಂದ ಅಗಲಿ. ವಿವರಿಸಿದಳು.

ಹಾಗಾದರೆ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ನೀನು ಅಷ್ಟು
ಮನಗೊಂಡ ಇರುವೆಯೆಂದಾಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಆ
ಕೂವನನ್ನು ಕುರಿತು, ಅವನ ಬಲಾಬಲಗಳ ರಹಸ್ಯ
ಗೊಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಷ್ಟೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದು
ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ,

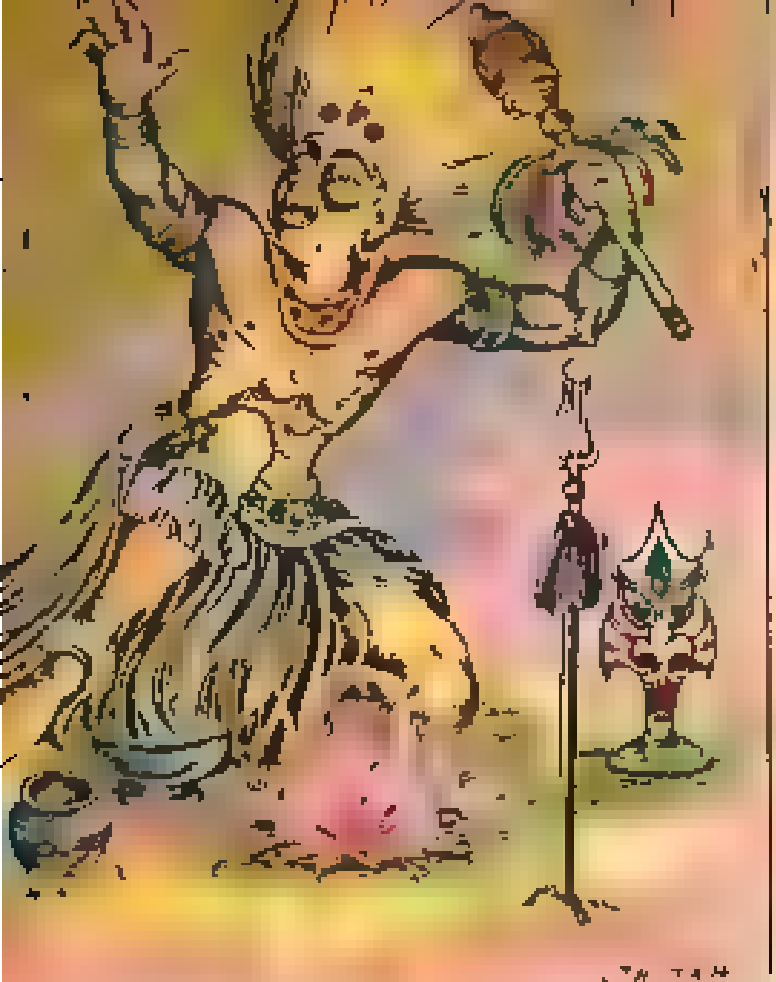
ದೇವಮಾಯಿ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ, “ನೀ ನಮ್ಮ
ಊಹೆಯಂತೆ ಅವನ ಸಂಗತಿ ಪೂರಾ ನನಗೆ
ಗೊತ್ತಿದೆ. ಈ ದ್ವೀಪದ ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿನ ತೀರದಲ್ಲಿ
ಮಕರ ಮಂಡಲವೆಂಬ ಗುಡ್ಡಗಾಡುಗಳು ತುಂಬಿದ
ಎತ್ತರ ಪ್ರದೇಶವಿದೆ. ಆ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಮೊಗಲಾ
ಒಂದೇ ಒಂದು ದಾರಿ ಮಾತ್ರವೇ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ
ಅನೇಕ ಕುದುರುಗಳಿದ್ದು ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಸಮುದ್ರದ
ಉಚ್ಚ ನೀರಿನ ಅನೇಕ ಕೆವಲು ನದಿಗಳಿವೆ. ಅಂತಹ
ಒಂದು ಕುದುರಿನ ಎತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿದೆ ಆ

ಚೋರನಾಯಕನ ನಿವಾಸ ಸ್ಥಾನ. ಅವರ ದಿಕ್ಕು
ದೇಸುಗಳೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದರೂ ಎಷ್ಟು ಮೊಗಲವನು
ಬಹು ಕಷ್ಟ.” ಎಂದಳು ದೇವಮಾಯಿ.

“ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆಯನ್ನು ಆ ಕೂವನು
ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ಅನ್ನು. ಆ
ಮಕರ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವವರು ನಾಗರಿಕ
ಜಾತಿಯವರೋ, ಅಲ್ಲ ಕೇವಲ ಕೂರ ಸ್ವಭಾವದ
ಕಾಡು ಜಾತಿಯವರೋ?” ಎಂದು ವಿವರಿಸಲು
ಕೇಳಿದನು.

“ಮಕರ ಮಂಡಲದ ನಿವಾಸಿಗಳು ಕೇವಲ
ಅಸುಗುಳರು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಬೇಟೆಮೇ ಆವಳು
ಪ್ರಧಾನ ವೃತ್ತಿ. ಆ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜ ಕೂಡ.
ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನು? ಸಾರ್ವಭೌಮ ವರ್ಮಗಳಿಂದ ಆ
ಪ್ರಾಂತವೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬಳ ಭವದಿಂದ ಅಳವಡವಾಗಿ
ವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಗುಡ್ಡದ ಪಾತಳಿಯ
ಮರುವಿನಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮೊಸಳೆ!”
ಎಂದಳು ದೇವಮಾಯಿ.

“ ಏನೇನು ! ಕೇವಲ ಒಂದು ಮೊಸಳೆ, ಅದು ಎಷ್ಟೇ ಮೊದ್ಬಹಾಗಿದ್ದರೂ ನಿರ್ದಯಿಗಳಾದ ಗೂರವರಲ್ಲಾ ಹೆದರುತ್ತಾರೆಂದರೆ ನಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಶಿವದತ್ತ.

“ ಅಯ್ಯಾ, ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಮೊಸಳೆಗಳಿಗಿಂತ ಸಾಧಾರಣ ಮೊಸಳೆಯಲ್ಲ ! ” ಎಂದು ದೇವಮಾಯಿ ವಿಕ್ಕತಾಗಾರನಾದ ವಜ್ರಮುಖ್ಯಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದವಳಂತಾಗಿ. ಅರ್ಧ ಘಾಯಿ ತೆರೆದು ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ತಬ್ಧಳಾದಳು.

“ ಇವನು ಒಳ್ಳೆಯವನು ! ಹೆದರಬೇಡ ಹೇಳು ” ಎಂದು ಶಿವದತ್ತನು ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ, “ ಅಯ್ಯಾ, ಆ ಮೊಸಳೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದೇವತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವೈಶಾಚಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಮಹರದೇವತೆ ಎಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಹಾರವಾಗಿ ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ನಾಲ್ಕೈದು ಮಂದಿ ಮಹಿಷರನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ.

ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಯಂಪರಿಶಿಲನವಾಗಿ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, ಅದರ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಹೊರ ದೇಶದ ಫಂದರಿದುರೇ ಆಗಬೇಕು, ಈ ಕಳ್ಳ ಸಮುದ್ರಕೀತನು ಅಂಥವರನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದು ಮಹರಮಂಡಲದ ರಾಜನಿಗೆ ಮಾರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಹಣ ಗುಣುತ್ತದೆ ಎಷ್ಟು ಸುಂದರಿಯೋ ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಹಣ. ” ಎಂದಳು.

“ ಓಹೋ ! ಹಾಗೇನು ಸಮಾಚಾರ ? ” ಎಂದು ಶಿವದತ್ತನು ಮಂದರದೇವನನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಆಗ ವಜ್ರಮುಖ್ಯ ಮುಂದಡಿಯಿಟ್ಟು, “ ಅಯ್ಯಾ, ನೀವು ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಆ ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ನಾನು ಸುಹರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಲು ಈಗಲೇ ಮಹರಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ವಜ್ರಮುಖ್ಯಯು ಮಾತು ಕೇಳಿ ದೇವಮಾಯಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂತೋಷದ ಕಳೆ ಎದ್ದಿತು. “ ಅಂದ ಹಾಗೆ ಈ ಕುಳ್ಳಿಯನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ನನಗೋದು ವಿಷಯ ನೊಬ್ಬಗೆ ಒರುತ್ತದೆ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಮಹರಮಂಡಲದ ಪಳೆಯ ಪೂಜಾರಿಯ ಮೈಮೇಲೆ ದೇವರು ಬಂದು, ಭವಿಷ್ಯತಿ, ನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ನಾಲ್ಕುಡಿ ಎತ್ತರದ ವಿಕ್ಕತಾಗಾರದ ಕುಳ್ಳನೊಬ್ಬ ಮಹರಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೇರುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆ ಮೊಸಳೆಗೆ ಸಾವು ಒರೆದಿದೆಯಂತೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಮಹರ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅರಿವ್ವಗಳೂ ಇಲ್ಲದೆ ಎಂಪನ ಒಳಿತುಗಳು ಸುಭವಿಸಿ ಮಹರಮಂಡಲವು ಸುಭಕ್ಷ ವಾಗುತ್ತದಂತೆ. ” ಎಂದಳು ದೇವಮಾಯಿ.

ಅವಳು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಿವದತ್ತನಿಗೆ ನಗು ಬಂದಿತು. ಅವನು ವಜ್ರಮುಖ್ಯಯನ್ನು ನೋಡಿ, “ ಅವನು ಹೇಳಿದ ವಿಕ್ಕತಾಗಾರದ ಕುಳ್ಳ ಈ ವಜ್ರ ಮುಖ್ಯಯೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ನೀನು ಆ ಮಹರಮಂಡ

“ಈ ರೂಪ ಕೊಡಬೇಕು ಇಷ್ಟರೂ ಈಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡೋಣ” ಎಂದನು.

“ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಸಮುದ್ರ ಕೇತನ ನಿವಾಸ ಸ್ಥಾನ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ಬೇರೆ ದಾರಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡುವುದೋ ನಾನುಗೂ ತಿಳಿಯದು” ಎಂದಳು ದೇವಮಾಯಿ ಹೆದರಿ ನಡುಗುತ್ತ.

“ಆ ಸಾಧ್ಯಾಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ ಕೂಡಾ ಈಗ ಆ ಕಣ್ಣಿನ ಕಾಯಕಾ ಸ್ವಾರಸ್ಯವನ್ನೇ ತಾನೇ ಇರುತ್ತಾಳೆ” ಹೊರಡೋಣ” ಎಂದು ಮಂದರದೇವತೆ ಹೋಗುವ ತವಕವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಳು.

“ಹೌದು, ಅವಳನ್ನು ಮಹರದೇವತೆಯ ಆಹಾರವಾಗಿ ಮೂಲಕ್ಕೇ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೆ. ಸುಂದರಿಯಾದ ಯುವತಿಯಾಗಿಗೂ, ಒಲಿಷ್ಟರಾದ ಯುವಕರಿಗೂ ಪರಿಣಾಮ ರಾಜನು ಹೆಚ್ಚು ಭವ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಇಷ್ಟರೂ ಈ ಅಂಶವಾಗಾಗಿ ಸಮುದ್ರ ಕೇತನಕ್ಕೆ ಆಲೆ ಬಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾಳೆ” ಎಂದಳು ದೇವಮಾಯಿ.

ಶಿವವತ್ತನು ಹಲ್ಲುಕಡಿಯುತ್ತ, “ಇದು ಫೋರವಾದ ಅನ್ಯಾಯ. ಹೆಗ್ಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಈ ಸಾರಿ ಆ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲೇಬೇಕು. ಆ ಕ್ರೂರ ಸಮುದ್ರಕೇತನನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಗುವೆಳೆದು ಹಿಡಿದು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಆ ಮಗು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದನು.

ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಡುವ ತವಕವನ್ನೇ ಸೂಚಿಸಿದರು. ದೇವಮಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ತಯಾರಾಗಿರುವ ಆಹಾರ ಪೂರಕ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು. ದೇವತೆಗೆ ಅವಸ್ಥೆ ಹದಿನೆಂಟು ತಿಂದು ತೀರಿಸಿ ತೇಗಿದರು. ಈ ಸೂರ್ಯನು ನಡುಗುತ್ತಿರುವ ಯೋತ್ತಮ. ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು

ಭುಕ್ತಾ ಯಾಸ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, “ಇನ್ನು ಎಳೆದಾ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗುವುದೋ ಸಮುದ್ರ, ಕೇತನ ನಿವಾಸಸ್ಥಾನ ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು ಎಲ್ಲರೂ ಒಲೈದುದು” ಎಂದು ಶಿವವತ್ತನು ಎದ್ದು ದೇವಮಾಯಿಯೊಬ್ಬಳೇ ರಿಕ್ಕು ದಾರಿ ತಿಳಿದವಳಾದುದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಅವಳನ್ನೇ ನಡೆಸುವುದು ಅವಳ ಎದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಡೆದರು. ಅಲ್ಲಿ “ದಾರಿ ಸರಿ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಸೈವಿಕರು ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾವೇರಿಗೆ ಸುಯಾದ ದಾರಿಯೊಂದು ಇದ್ದರೆ ತಾನೇ? ದೇವಮಾಯಿ ನಡೆಸುವ ದಿಕ್ಕೇ ದಾರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸಂಚಾರದ ಗುರುತುಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಕ್ಕಿತ್ತಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಮೆಮ್ಮರಗಳನ್ನು ಅಡ್ಡಕೊಂಡು ಅನೇಕ ಮಗಲು ಕಾಡುತ್ತಿರಲೂ, ಪೂವರುಗಳೂ ಬೆಳೆದಿದ್ದುವು. ಹಗಲು ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕುತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಮರಗಳ

ಮೇಲೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೆಬ್ಬಾಳುಗಳಿದ್ದು. ಆದುದರಿಂದ ಅಯುಧಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಣ್ಣಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಾ, ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಏಷ್ಯ ಮೂರ ಹೀಗೆ ನಡೆದರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯಾಸ್ತದ ವೇಳೆ ಸಮಾಪಿತು. ಆಗ ವಜ್ರ ಮುಟ್ಟು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಮುಂದೆ ನಡೆದು, ಒದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮರದ ಮೇಲೆ ವಿರಹನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವನು ನೋಡಿದಾಗ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಕ್ರೋರದೂರದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರದ ಕವಲು ನದಿಗಳೂ, ಕುದುರುಗಳೂ ಹರಡಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಚಿಕ್ಕ ದೊಡ್ಡ ನದುಗಡ್ಡೆಗಳ ಭೂಭಾಗಗಳನ್ನು ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಕಂಡನು.

ವಜ್ರಮುಟ್ಟು ಕೂಡಲೇ ಮರದಿಂದ ಇಳಿದು, ಶಿವದತ್ತನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಆಯ್ಯಾ, ನಮ್ಮ ದೇವಮಾಯೆ ಹೇಳಿದಂತಹ ಪ್ರದೇಶದ ಸಮಾಪಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಆ ಮರದ ಮೇಲಿನಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಹಾವುಗಳೆ ಹಾಗೆ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಸಮುದ್ರದ ನದಿ ಕಾಲುವೆಗಳ ಒದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭೂಪ್ರದೇಶ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಮನುಷ್ಯರೂ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರಕೇಶನ ಕಡೆಯವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದನು.

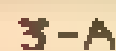
"ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದು ಸರಿಯಾಗದು. ಮೊದಲು ನೀನು ಮಾತ್ರ, ಇಬ್ಬರನ್ನು ಜತೆಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಆಗಲಿದುಬಾ?" ಎಂದನು ಶಿವದತ್ತ.

"ಆದರೆ" ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ವಜ್ರಮುಟ್ಟು ಇಬ್ಬರೂ ಅನುಚರರನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೊರಟನು. ಅವರು ಸದ್ಭಾಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ವಹಿಸಿ ಮರಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನಡೆದು ಕಾಲುವೆಗಳು ಕವಲೊಡೆದ ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ತಲೆಹಿಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೆಡೆ ಸಮುದ್ರವು ನದಿಯಂತೆ ಅಗಲವಾದ ಕೆಲವು ಶಾಖೆಗಳಾಗಿ ಹೊರಟಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳ ಒದಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ವೈದರುಗಳಿಲ್ಲವು. ಮುಂದೆ ಕಾಣುವ ಉಪ್ಪು ಸೀರಿನ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಕೆಪ್ಪೆಗಳು ಕಂಡು ಬಂದುವು. ಆ ನದಿ ಐವತ್ತು ಅರವತ್ತು ಗಜಗಳಷ್ಟು ಅಗಲವಾಗಿತ್ತು.

ಅವರುಚಿಗಿಂತ ಎತ್ತರವಾದ ನಡು ಗಡ್ಡೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋಮೋ ಮಾತುಗಳೂ, ನಗುಗಳೂ, ಕೂಗಾಟ ಕುಣಿದಾಟಗಳೂ ಇದೆಯೆಂಬಂತೆ ರಜ್ಜು ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ಶ್ರೀಧರದ ರಾಜನಾದ ವಸಂತೇನ ಮಹಾ ರಾಜನೊ, ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನಳಾಗಿರುವ ಚಂದ್ರಾವತಿ ಎಂಬ ಕುಮಾರಿಯೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಇಂತಹ ಸೌಂದರ್ಯದ ರಾಶಿ "ನ ಭೂತೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ" ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇಂತಹ ಸುಂದರಿಯಾದ ಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅರೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಅರೋಚಿಸ ಬರತೊಡಗಿತು. ಏಕವರಿಗಾದರೂ ಸೌಂದರ್ಯವು ಶಾರ್ವತವನ್ನು ಮಯ್ಯು ಬೆಳೆದ ಹಾಗೆ ಅದು ಕರಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿನ ಶತ್ರು ಕುಮಾರಿಯು ರೂಪ ಬಾಹ್ಯಗಳನ್ನು ಶಾರ್ವತವಾಗಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾದರೆ ಅವಳ ರೂಪವ್ವಾ ಯಾವ ಚಿತ್ರಕಾರನಾದರೂ ಚಿತ್ರಿಸಬೇಕು. ಅವನು ಲಂಕಿಂಥ ಚಿತ್ರಕಾರನಾಗಿರ ಬಾರದು. ಚಂದ್ರಾವತಿಯು ಅದ್ಭುತ ಸೌಂದರ್ಯ ವಾದುದರಿಂದ, ಅವಳ ಚಿತ್ರ ಬರೆಯುವವನು ಕೂಡಾ ಅದ್ಭುತ ಕಲಾಭಿವ್ಯಾಪಿರೂಪನಾಗಿರಬೇಕು.

ಅದಕ್ಕಾಗಿ ವಸಂತೇನು ತನ್ನ ಅಸ್ಥಾನದ ಒದ್ದಿಮತರಾದ ಕುದೋಗಧರನನ್ನು ಆರಿಸಿ, ರೇಶ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕಡೆಗೆ ಕಲಾಸಾಗರನೊಬ್ಬ ಚಿತ್ರಕಾರನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಕಲಾಸಾಗರನ ವ್ಯತಿರೇಕವನ್ನು ಕುರಿತು ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ಲಾಘಾ ಕೊಂಡಿವರು. ಆದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ದೈವಾಂಶ ವಿರುವುದೊ, ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅವನ ಚಿತ್ರಗಳು ಅದ್ಭುತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಿರುವುದೆಂದೂ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಈ ಮೊದಲು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನಂತೆ.

ವಸಂತೇನ ರಾಜನು ಕಲಾಸಾಗರನೊಂದಿಗೆ ಅವನು ಮಾಡಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ, ಚಂದ್ರಾವತಿ ಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊರಿಸಿದನು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಕಲಾಸಾಗರನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ "ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ! ಇಂತಹ ರೂಪದಾಕಿಯ ಚಿತ್ರ ಬರೆಯುವ ಅದ್ಭವವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಗ್ಗುವಂತಹುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯು ಚಿತ್ರವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿರಿಸಿ ಚಿತ್ರಿಸಿ ಕೊರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕಡೆಗೆ ಆದರಲ್ಲಿ ಜೀವಳಕೆ ಎಷ್ಟು ಕಾಣಿಸುವಂತೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಇವಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಳೆದ ಮೂರು ಕಲೆಮಾಂಸವರ ಚರಿತ್ರೆಯ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ನಾನು ತಿಳಿಯ ಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಕಲಾಸಾಗರನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ವಸಂತೇನು ಮುಖದಲ್ಲಿ ನೆರಳಿನ ಧಾಸ್ಯ ಮಾಡಿತು. ಆದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದ್ದಿತು. ಓಂವೆ ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಅವನ ರಾಣಿಯು ತಂದೆ ಚಿಕ್ಕ ರಾಜನು ಬಿಟ್ಟಿರುವಳು ಅರಗ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಬೆಡರ ಯುವತಿ ಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ಮೋಹಿಸಿ ಮದುವೆಯಾಗಿ ತನ್ನ ರಾಣಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಹುಟ್ಟಿದವಳು ಚಂದ್ರಾವತಿಯ ತಾಯಿ, ಶತ್ರು ರಾಣಿ. ಇದು ರಾಜ

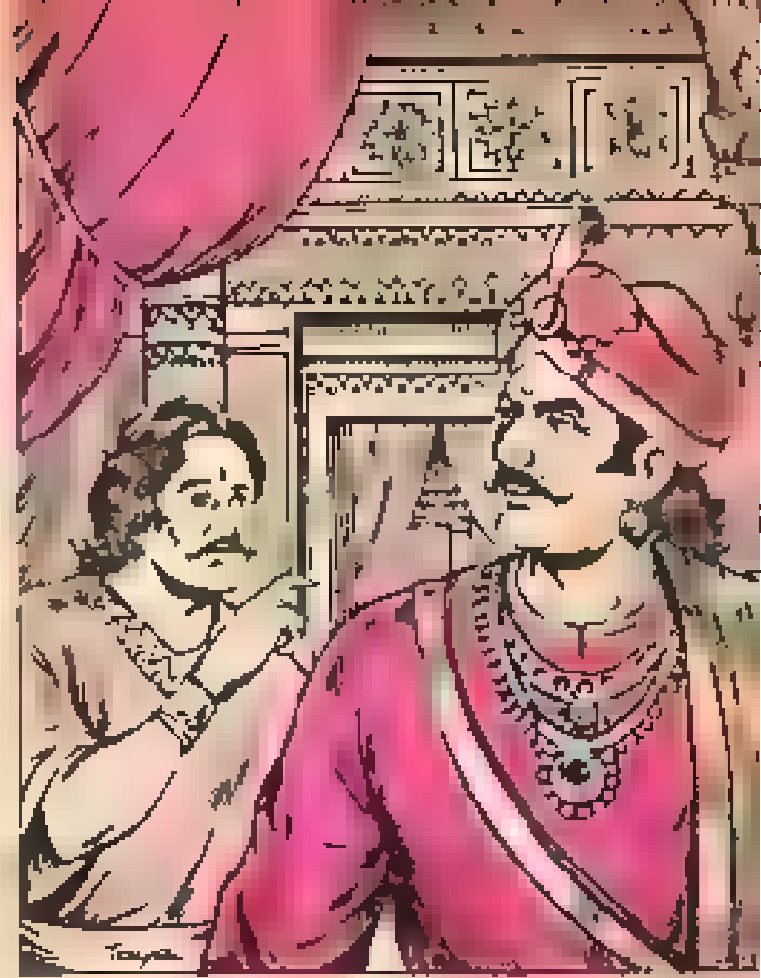
ಮೂರು ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಿಗಷ್ಟೇ ಗೊತ್ತಿರುವ ಗುಟ್ಟು ಇದನ್ನು ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಚಿತ್ರಸಾಗರನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಲು ರಾಜನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಆಲೋಚನೆಗೆ ಬಿದ್ದನು.

ರಾಜನು ತಟಪಟಾಯಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದನು. "ಈ ವಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಮೂರು ತರಮೂಲಿನ ವಿವರಗಳನ್ನು ನಡೆ ಹೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಡದಿದ್ದರೆ ತೊಂದರೆ, ಚಿತ್ರಸಾಗರನಿಂದ ನನ್ನ ಸಹೋದರನೊಬ್ಬ ನಿಶ್ಚಿತವೇ. ಅವನು ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯ ಅದ್ಭುತ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು, ಗತ ಚಿತ್ರತೆಯ ವಿವರ ಕೇಳಿದೆಯೇ ಜೀವಕಳಿ ಬರುವಂತೆ ಚಿತ್ರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥನು" ಎಂದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ಸರಿ" ಎಂದು ವಸಂತಸೇನ ರಾಜನು ಚಿತ್ರಸಾಗರನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ರಾಜನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಿತ್ರಸಾಗರನು "ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವುದೇ ಬಯೆಯುತ್ತೇನೆ. ಮೇಕುಪ್ಪದನ್ನು ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದನು.

"ಅದೇಕೆ?" ಎಂದು ರಾಜನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದನು. "ಪ್ರಭೂ, ನಾನು ಯಾರೊಂದಿಗಾದರೂ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತಾಡಿದೆನೆಂದರೆ ಅವರ ಪೂರ್ವ ತಲೆಮಾರಿನವರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆನು. ಇದು ನಾನು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತಲ್ಲ. ಭಗವಂತನು ನನಗೆ ಪ್ರಸಾದಿಸಿದ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಮೂನಸಿಕ ಶಕ್ತಿಯದು" ಎಂದು ಚಿತ್ರಸಾಗರ.

ಹಿಂದಿನವರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಕಲಾಸಾಗರನು ಕೇಳಿದರೆ, ಆ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಏಕಾಂತದ ಸಂಭಾಷಣೆಯಿಂದ ತಾನೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆಂದು

ಚಿತ್ರಸಾಗರನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ! ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಜೀವಕಳಿ ಒದವೇಕಾದರೆ ಇವರಿಗೂ ಅದು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿರಬೇಕು. ತನ್ನ ಮನೆಯ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಇವರಿಗೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಲು ರಾಜನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೇನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ರಾಜನು ಆಲೋಚಿಸ ತೊಡಗಿದನು.

ರಾಜನ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿತ್ರ ಸಾಗರನು, "ಪ್ರಭೂ, ತಮ್ಮ ಆತಂಕ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನೀವು ತಲೆ ಕಾಣದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸೋದರ ನಾವ ರೇಖಾಸಾಗರನಿಂದ ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಹಳೆಯ ಚಿತ್ರಗಳ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಅವನು ಚಿತ್ರ ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಮರ್ಥನು" ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ವಸಂತಸೇನ ರಾಜನು ಮೂಢನಾಗಿ ಕೊಂಡು ರೇಖಾಸಾಗರನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ರಾಜನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ರೇಖಾಸಾಗರನು ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಚುದ್ರಾವತಿಯ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ

ದಂಪತಿಗಳಾದ ಸುತೋದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ. ಕೃಷಿ
ಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಸ್ಯ ಪ್ರತಿವಿ ಪದಾತಿಯೇ ಆ ಚಿತ್ರವಿಧಿ
ವಸಂತ ವ ರಾಜನು ರಾಜಾಸನದ ಚಿತ್ರವಿಧಿ
ಘನವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸನ್ನಾಹಿಸಿದನು.

ಅದ್ದಾ ಆದಮೇಲೆ ರಾಜಾಸನದ ರಾಜನಿಂದ
ಅದ್ವೈತ ವಸಂತವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ "ಮಹಾಪ್ರಭು
ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ತಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯು
ಚಿತ್ರವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನಿಮಗೆ
ಗೊತ್ತಾಗಿರಬೇಕು ಇದ್ದೇವೆ ಆದರೆ ಈ ವಸಂತ
ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲ. ಜೀವಕಳೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಚಿತ್ರ
ರಚಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರುವುದು. ಇವು ಇವರು
ಅಣ್ಣಂದಿರಿಗೇ ಹೊರತು ವನಗಲ್ಲ." ಎಂದನು.

ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ವಸಂತಸೇನನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಚಿಂತೆ
ಕುರುವಾಯಿತು. ಈ ಮೊದಲು ಎದ್ದೋ ಒಮ್ಮೆ
ಕಲಾಸಾಗರನು ಆ ನಂದ ಚಿತ್ರ ವರ್ತಿಯ ಚಿತ್ರ
ಬರೆದಿರುವನೇವೆ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲೊಬ್ಬನು ಹೇಳಿದ್ದ.
ಇದರ ನೆಪ್ಪು ಬಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಉಪಾಯ

ಹೊಳೆಯಿತು ಆದ್ದು ಕಲಾಸಾಗರನು ಕರೆದು
"ನೀನು ಹಿಂದೆ ಆನಂದಚಿತ್ರವರ್ತಿಯ ಚಿತ್ರ
ಬರೆದಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದಮೇಲೆ ನೀನು
ಅವರ ಹಿಂದಿನ ಪೂರ್ವ ಚಿತ್ರ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು.
ಅದನ್ನೇ ಈ ವಸಂತವಿಧಿ ಮಾಡಿ ಕೊಡು."

"ಹೇಳಲಾರೆನು ಪ್ರಭುಗಳೇ" ಎಂದನು ಕಲಾ
ಸಾಗರ ನಿಶ್ಚಿತ ಸ್ವರದಿಂದ.

"ಏಕೆ ಹೇಳಲಾರೆ? ಆದು ರಹಸ್ಯವೇನು?"
ಎಂದು ವಸಂತಸೇನನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

"ಅದಾವುದೂ ಈಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ
ತಿಳಿದ ಚಿತ್ರಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಾನು ಬರೆಯುವ ಆ
ಚಿತ್ರದೊಳಗೇ ಸೇರಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದಮೇಲೆ ನನ್ನ
ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಆ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಒಂದು
ಸಣ್ಣ ಅಂಶ ಕೂಡಾ ಉಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು
ಕಲಾಸಾಗರ.

ಈ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ವಸಂತಸೇನ ರಾಜನಿಗೆ
ಮಹತ್ವವುಂಟಾಯಿತು. ಕಲಾಸಾಗರನು ಮುಕ್ತ.

ತಯಾರಿಸಿದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಲಾರವಂತಹ ಪ್ರದರ್ಶನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದನು.

ಜ್ಞಾನವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ. "ರಾಜಾ, ಪ್ರವರ್ತನ ರಾಜನ ಪ್ರವರ್ತನ ಅನುಚಿತವಾದುದ್ದೇ? ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಕಲಾಕಾರನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ನಡೆದ ರೀತಿ ಅವಮಾನಕರವಾಗಿಲ್ಲವೇ? ಚಿತ್ರಕಾರನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಏಕಾಂತ ಸಂಭಾಷಣೆಗೆ ಅರ್ಹನೇ? ತನ್ನ ಮೊದಲನೆಯ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಚಿತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಏಕಾಂತಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೇಳಿದ್ದ. ಇದಕ್ಕೆ ರಾಜನು ಅಭ್ಯಂತರ ಹೇಳುವ ಅಗತ್ಯವೇನಿತ್ತು?" ಅವನ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಗೌರವವಿತ್ತೇ? ಬಿಡುವೇ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಪುಸ್ತಕದ ಅಂತ್ಯದ ಪರ್ವದೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ನೋಡುವುದು ಅಗತ್ಯವು." ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

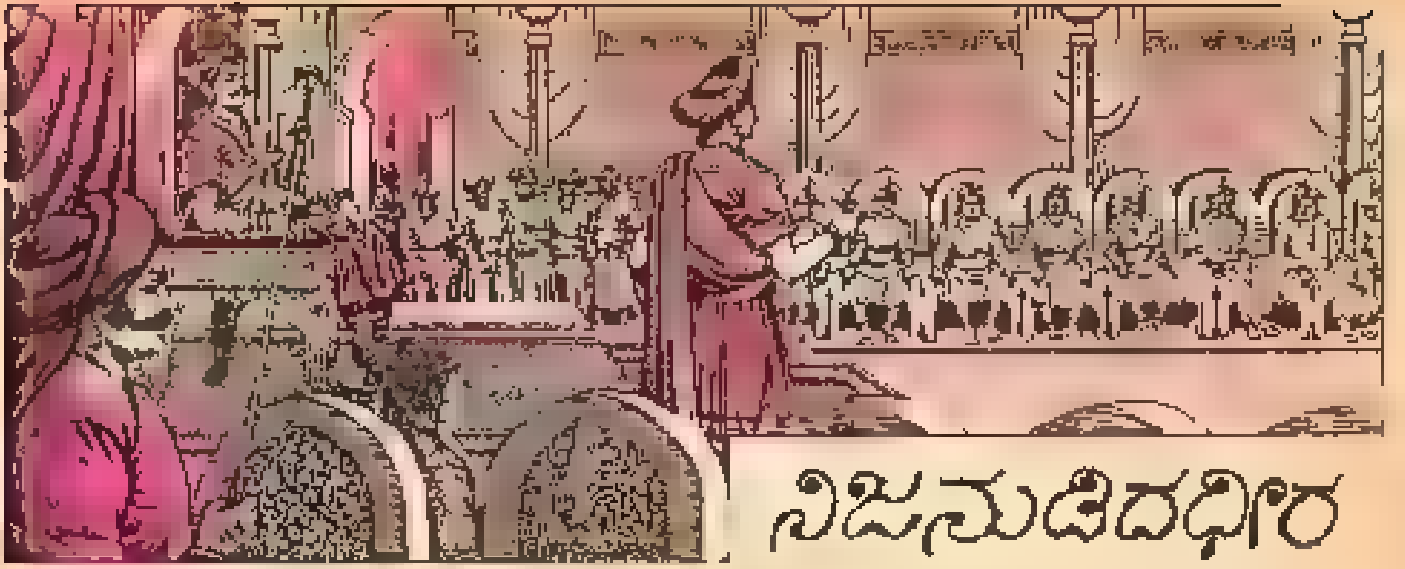
ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಮವು ಹೀಗಿರುವನು :

ವಸಂತದೊಳ ರಾಜನ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಚಿತ ವಾದುದೇನೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೊದಲ ಚಿತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಏಕಾಂತಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾದುದು ಚಿತ್ರ ಬರೆಯುವ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡುದೇ ಅಲ್ಲ. ಅನಾಗರಿಕತೆ ಆಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಳಕುಳಿಯೊಂದಿಗೆ

ಕುಳುಕುಗಳು ಕೂಡಾ ಇರುವುದು ಸಹಜವೇ. ಕೆಲವು ಅಡ್ಡಿಯು, ಒಳಕುಳಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುವುದು ರಾಜನ ಲಕ್ಷ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಕಲಾಕಾರನು ರಾಜಮಹಾರಾಜರ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡರೂ ಚಿತ್ರವು ವ್ಯಾಪಾರವಾದ ಮೊದಲ ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಆದರೆ ಚಿತ್ರಕಾರನು ಹಾಳು ಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತಿಳಿದು ಮತ್ತೊಂದು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡುಗಡೆ ಆದರೆ ಅವನು ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಹೇಳುವ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ರಾಜನು ತನ್ನ ಕುಳಿಯನ್ನು ಚಿತ್ರ ಬರೆಯಲು ಅವನಿಗೆ ಅನುಮತಿ ಸಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದ್ವೈತವಾದವನು ಮುಂದಾಗಲೂ ಕೇಳಿಯಾದ ಕಲಾಕಾರನು ಬರೆದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನು ಪ್ರವರ್ತನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟರೆ, ಆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವಳ ಗತ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಯಾವ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗೋ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಪಾಯವಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ರೋಷದೊಂದಿಗೆ ಚಿತ್ರ ಪಟವನ್ನೇ ಪ್ರದರ್ಶನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಡಿಸಿದನು".

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾದ ಕೂಡಲೇ ಜ್ಞಾನವು ಶಮನವಾಗಿ ಮೂಡುವುದು. ಮರದ ಕೊಂಬಿಗೆ ನೆಳು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿತು.

ನಿಜನುಡಿಧಾರಿ

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾಗರಾಜಪುರದ ನಾಗೇಂದ್ರವರ್ಮನೆಂಬ ರಾಜನಿಗೆ ನಾಗವಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಕುಮಾರಿ ಇದ್ದಳು. ಅವಳು ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಅಸಮಾನಳೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಶ್ಲಾಘಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಜನಿಗೆ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಪುತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜೋಚಿತವಾದ ವಿಶೇಷ ವಿಧ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಲಿಸಿದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಜಾಗೆಯಾದ ರಾಜ ಕುಮಾರಿಗೆ ಮದುವೆಮಾಡುವ ಯೋಜನೆ ಬಂದಾಗ, ಅನೇಕ ರಾಜಕುಮಾರರು ಅವಳನ್ನು ವರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾನು ತಾನೆಂದು ಬರತೊಡಗಿದರು. ನಾಗೇಂದ್ರವರ್ಮನು ಅವರ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕುಮಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, "ಇವರಲ್ಲಿ ಯಾವನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಗಗೆ ಇಷ್ಟವೋ ಹೇಳು" ಎಂದನು.

ಆಗ ನಾಗವಲ್ಲಿ, "ಅಪ್ಪಾ, ಇಕ್ಕೆ ಮದುವೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಾನೇನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಒಬ್ಬ ರಾಜಕುಮಾರರಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಧೈರ್ಯವೂ ಇರಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊಂಡಿಯೇ ನಾನು ಮಾತ್ರ. ಹೀಗಾಗಿ ಕೇಳಬೇಡಿ" ಎಂದಳು.

"ನಿನ್ನ ನಿಶ್ಚಯವೇನೋ ಬಿನ್ನಾಗಿದೆ, ಅಂತಹ ವನು ಯಾರೆಂದು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ?" ಎಂದು ನಾಗೇಂದ್ರವರ್ಮನು ಕೇಳಿದನು.

"ನೀವು ನನಗೆ ಸ್ವಯಂವರವೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿರಿ. ಬಂದ ರಾಜಕುಮಾರರಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟವನನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು ನಾಗವಲ್ಲಿ.

ನಾಗೇಂದ್ರವರ್ಮ ರಾಜನು ಕುಮಾರಿಯ ಮಾತಿ ನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಗೆ ಇಟ್ಟು, ನಾಗವಲ್ಲಿಗೆ ಸ್ವಯಂವರದ ದಿನ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ದೇಶಗಳೆಲ್ಲೆಡೆ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿದನು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಿಂದ ಅನೇಕ ರಾಜಕುಮಾರರು ಸ್ವಯಂವರಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ಸ್ವಯಂವರ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ನಾಗವರ್ಮ ರಾಜನು ಉನ್ನತಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ಅವನ ಕೆಳಗೆ ಮಂಗಳಾಂಶುತವಾದ ಅಸನದಲ್ಲಿ ಕುಮಾರಿ ನಾಗವಲ್ಲಿಯೂ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಬದಿಯ ಭವ್ಯಾಸನದಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರರು ಕುಳಿತರು. ಅವರ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಸಾಲಾಗಿ ರಾಜ ಕುಮಾರರು ಅಸೀನರಾಗಿದ್ದರು.

ರಾಜಗುರು ಸಭೆಯನ್ನು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿ, "ಈಗ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕೇಳುವ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಅವಳ ಪರವಾಗಿ ನಾನು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಸರಿಯಾದುದನ್ನು ರಾಜ ಕುಮಾರಿಯೇ ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತಾಳೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಾಗವಲ್ಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಎಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು?" ಎಂದು ಕೈ ನೀಡಿದನು.

ಸಾಗವಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಾಲ ಪತ್ರವನ್ನು ರಾಜ ಗುರುವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅತನು ಅದನ್ನು ಓದಿದರೆಡು ಕ್ಷಣ ನೋಡಿ, "ವಜ್ರ ಕಣ ಕಣ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೇ ನಿಜ!" ಎಂದು ತಲೆದೂಗಿ. ರಾಜಕುಮಾರರನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಮ್ಮ ರಾಜಕುಮಾರಿಯು ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಹೀಗಿವೆ, ಭಾರವಿಲ್ಲದ ಮತ್ತು ಯಾವುದು? ಕಾಣ ದಿರುವ ಆಕಾರ ಯಾವುದು? ಶ್ವಾಸೋಚ್ಛ್ವಾಸ ಮಾಡದಿರುವ ಪ್ರಾಣಿ ಯಾವುದು?" ಎಂದನು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಕೆಲವರಿಗೆ ಬೆಚ್ಚು-ತಿರುತಾಯಿತು. ಕೆಲವರು, ಕಮ್ಮಿ ಕೋಲು ಒತ್ತಿಕೊಂಡು ತಲೆ ಬಾಗಿದರು ಇನ್ನ ಕೆಲವರು ಮುಂದೆ ಆತ್ಮರ ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರು. ಅವು ಯಾವುದೂ ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

ದ್ವಿವಿ ನೋಡುತ್ತ ಮುಂದೆ ಮಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ೨೦೦ರೂ ರಾಜಕುಮಾರ ಮನೆಗೆ ತರುತ್ತಾಳೆಂದು

ಅವನದಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತು, "ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕೇಳುವ ಆ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಆದಕ್ಕೆ ಬಲವಾದ ಕಾರಣವೇ ಇದೆ ಬಾರವಿಲ್ಲವ ಹಸ್ಯ. ಕಾಣಿಸದಿರುವ ಆಕಾರ, ಶ್ವಾಸೋಚ್ಛ್ವಾಸ ಮಾಡದ ಪ್ರಾಣಿ ಸ್ಪಷ್ಟ ಯಶ್ಚಂದ್ರನು ಎ ನಮಗೆ ಕಾಣಲಾರವು. ಅದುದರಿಂದ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ಅರ್ಥವೇನೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಕೆಲವರವೆದ್ದಿತು ಜಯಂತನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಅವಮಾನ ಮಾಡಿದಂತೆ ಭಾವಿಸಿ, ಅವನಿಗೆನೋ ಶಿಕ್ಷೆ ಸುಗುವು ದೆಂದು ಕಾದಿವರು. ಆದರೆ ಸಾಗವಲ್ಲಿ ಮಂದಹಾಸದ ಅರಳೊಗದೊಂದಿಗೆ ಜಯಂತನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಸಭೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, "ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ ವೆಂಬುದೇ ನಿಜ. ಆದರೂ ಕೆಲವರು ಅವುಗಳಿಗೆ ಏನೋ ಅರ್ಥವಿರುವಂತೆ ಭ್ರಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಕೆಲವರಿಗೆ ಅವು ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಹಾಗೆ ಹೇಳಲು ಶಂಕಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಿರ್ಭಯವಿರುವ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಈ ವೀರಪುರದ ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನೇ ಪರಿಸುತೇನೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಅಶೀರ್ವದಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ವರಮಾಲೆಯನ್ನು ಜಯಂತ ಕುಮಾರನ ಕೊಡಳಿಗೆ ಹಾಕಿದಳು.

ಜಿಲ್ಲರಿಗೂಲಾಭವೇ?

ಹಿಂದೂ ಊರಿನಲ್ಲಿ ರಂಗಯ್ಯ ಎಂಬವನು ಹಾಗೂ ಸಮರ್ಥನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ತನ್ನ ಗ್ರಾಮದೊಳಗೆ ಮೂತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸುತ್ತುಮುತ್ತೂಣ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಸರು ಖಡ್ಗದಿದ್ದನು. ಬೇರೆಯರಿಗೆ ರೆಡ್ಡು ನಷ್ಟವಾಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಾಡ್ಡೆ ಅವನು ಹು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಅವನಿಗೆ ಹೊಸ ಆಡಳಿತ ಬಂದಿತು. ಅವನು ಒಡ್ಡಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವ ಭೂಪಯ್ಯನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಆಡಳಿತ ಯನ್ನು ಘೋಷಿಸಿ, ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಮಾಡಿಸಿದ ಒಳಗಾರದ ಸರವನ್ನು ಭೂಪಯ್ಯನ ಎತ್ತರ ಆಡಳಿತ ಇಟ್ಟು, ಎಣಿಸಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡನು.

ಅಮೇಲೆ ಅವನು ಎಷ್ಟು ತಿಳಿಗೊಂದರೂ ಆ ಕರವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಭೂಪಯ್ಯನು ರಂಗಯ್ಯನಿಗೆ ಒತ್ತಾಯಕತೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವರ ಪ್ರತಿಸಾರಿಯೂ ಮಗ ಸೇರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತನ್ನ ಗಂಡು ಹುಡುಗನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.

ಅಮಾ ತಪ್ಪಿಮೋಗಲು, ರಂಗಯ್ಯನ ಮೇಲೆ ಭೂಪಯ್ಯನ ಒತ್ತಾಯ ಮೆಚ್ಚು ರಂಗಯ್ಯ ಕೆಲವು ಸಾರಿ ಅವನಿಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ತಿರುಗಿದನು. ಅವನ ನೌಕರನು ಮನಗೆ ಬಂದಾಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅತ್ತಿತ್ತಿತ್ತಿ ಆ ನೌಕರನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಾರದೊಳಗೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಯಜಮಾನನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳುವಂತೆ ಅದರ ಲಾಭವನು. ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಲವಂತ ಮಾಡಲಾಗದೆ, ಭೂಪಯ್ಯ ಅನೇಕ ಗಡುವುಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಬೇಸತ್ತುನು.

ಅಮೇಲೆ ಭೂಪಯ್ಯ ಸುಮ್ಮನೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ಪತ್ತಾ ರಂಗಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಮತ್ತೆ ಮೂರೂ ದಿನಗಳ ಗಡುವೆಂದು ಒಪ್ಪಿ ಘೋಷಿಸಿದರೆ ತಪ್ಪಿದರೆ ತಾನು ಅದಕ್ಕೂ ಕರವನ್ನು ಮಾಡಿ, ತನಗೆ ಬೇರೇಕಾದ ಮಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಖಂಡಿತವೆಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಆ ಮೂರು ದಿನಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಾ ರಂಗಯ್ಯ ಭೂಪಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಡಲು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ಸಲ್ಲಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಬೇಕಾದಂತೆ ಮಾಡುವ ಸುಶ್ಲಯವಲ್ಲಿ ಘೂಟನ್ನು ಆ ಬಂಗಾರದ ಸರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವ್ಯಾಪಾರಿಯಾದ ನಾಗರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ. ಈ ಸರವನ್ನು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಅಡವು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಹನ್ನೆರಡು ಸೂರಕ್ಕೆ ಕಡಿಯಾಗಿ ಮೂತ ಮಾರಬೇಕೆಂದು. ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸರವನ್ನು ನಾಗರಾಜನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಒಂದುದಿನ ನಾಗರಾಜನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಆ ಊರಿನ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಬಂದರು. ನಾಗರಾಜನು ಅವರಿಗೆ ರಂಗಯ್ಯನು ಮಾಡಲು ಕೊಟ್ಟ ಬಂಗಾರದ ಸರವನ್ನು ತೋರಿಸಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಸರವ ಕುಳುರಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಿರಾ? ಎರಡು ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟರೂ ಪೆಟ್ಟಾಗದಂತೆ ಉತ್ತಮವಾದುದು ನೀವು ನೋಡುವರು. ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಬೇಡ. ಹದಿನೈದು ಸೂರಕ್ಕೆ ಕೊಡುವೆ" ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಬಿಡಿ" ಎಂದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ನಾಗರಾಜನಿಗೆ ಸಾವಿರ ದೈನೋರನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅಸರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರು. ನಾಗರಾಜನು ಮುನ್ನೂರನ್ನು ತನ್ನ ಮಿಕ್ಕಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಭೂವಯ್ಯನಿಗೆ ಸಾವಿರದ ಇನ್ನೂರಕ್ಕೆ ಮಾರಿದನೆಂದು ಹೇಳಿ, ಅಷ್ಟನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ದಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡುವವನಾದ ದೇವಯ್ಯನ ಮಗಳ ಮದುವೆಗೆ ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಆ ಬಂಗಾರದ ಸರವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಅವರು ಅದನ್ನು ಆ ಮದುವೆಗಳಿಗೆ ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ದೇವಯ್ಯನೊಂದಿಗೆ.

ದೇವಯ್ಯಾ, ಈ ಸರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಗಳಿಗೆ ಹೇಳು. ಇದರ ಬೆಲೆ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಲ್ಲ. ಎರಡು ಸಾವಿರ!" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಆ ಸರವನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವಯ್ಯ ಒಳಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು. ಅಂತಹ ಉಡುಗೊರೆ ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಬಂದವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಎನಿಸಿತು. ಅವನು ಕೆಲವು ತಿಂಗಳ ಕೆಳಗೆ ಮಗಳ ಮದುವೆಗಾಗಿ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ರಂಗಯ್ಯನ ಕೈಯಿಂದ ಐನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಅವನು ಮಗಳು ಅಳಿಯಂದಿರ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಂದ, ಆ ಚಿನ್ನದ ಸರವನ್ನು ರಂಗಯ್ಯನ ಬಳಿಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, "ಈ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಮಾಡಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ನೀವು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ನಾನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಬೇಗದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟು ತೀರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ "ಮಗ ವಗವ ಅಗತ್ಯ ವಿದ್ದರೆ, ಇದನ್ನು ಮಾರಿ, ನಿಮ್ಮ ಹಣ ಮುರಿದು ಕೊಂಡು. ಉಳಿದುದನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡಿರಿ." ಎಂದನು.

ರಂಗಯ್ಯನು ಬಂಗಾರದ ಸರವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಳವಳಪಡುತ್ತ, "ಅಸಲು ನೀಗೆ ಈ ಸರ ಹೇಗೆ ಒತ್ತು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ದೇವಯ್ಯ ಕೋಪದಿಂದ, "ಎನ್ನೀ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆ! ಇದನ್ನು ಕದ್ದು ತಂದೆನೆಂದು ಅನುಮಾನ ಪಡುವಿರಾ? ಜಮೀನ್ದಾರರು, ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಟ್ಟ ಸರವಿದು. ಅವರೇ ಹೇಳಿದರು. ಇದು ಎರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆಯ ವಸ್ತು ಅಂತ!" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆನು" ಎಂದು ರಂಗಯ್ಯ ದೇವಯ್ಯನನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಒರುವಂತೆ ಹೇಳಿ, ಬಸವಾಚಾರಿಯ ಒಳಗೆ ಕರೆದೊಳಿಸಲು ಹೋದನು. ಆ ಬಂಗಾರದ ಸರವನ್ನು ಬಸವಾಚಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅದರ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

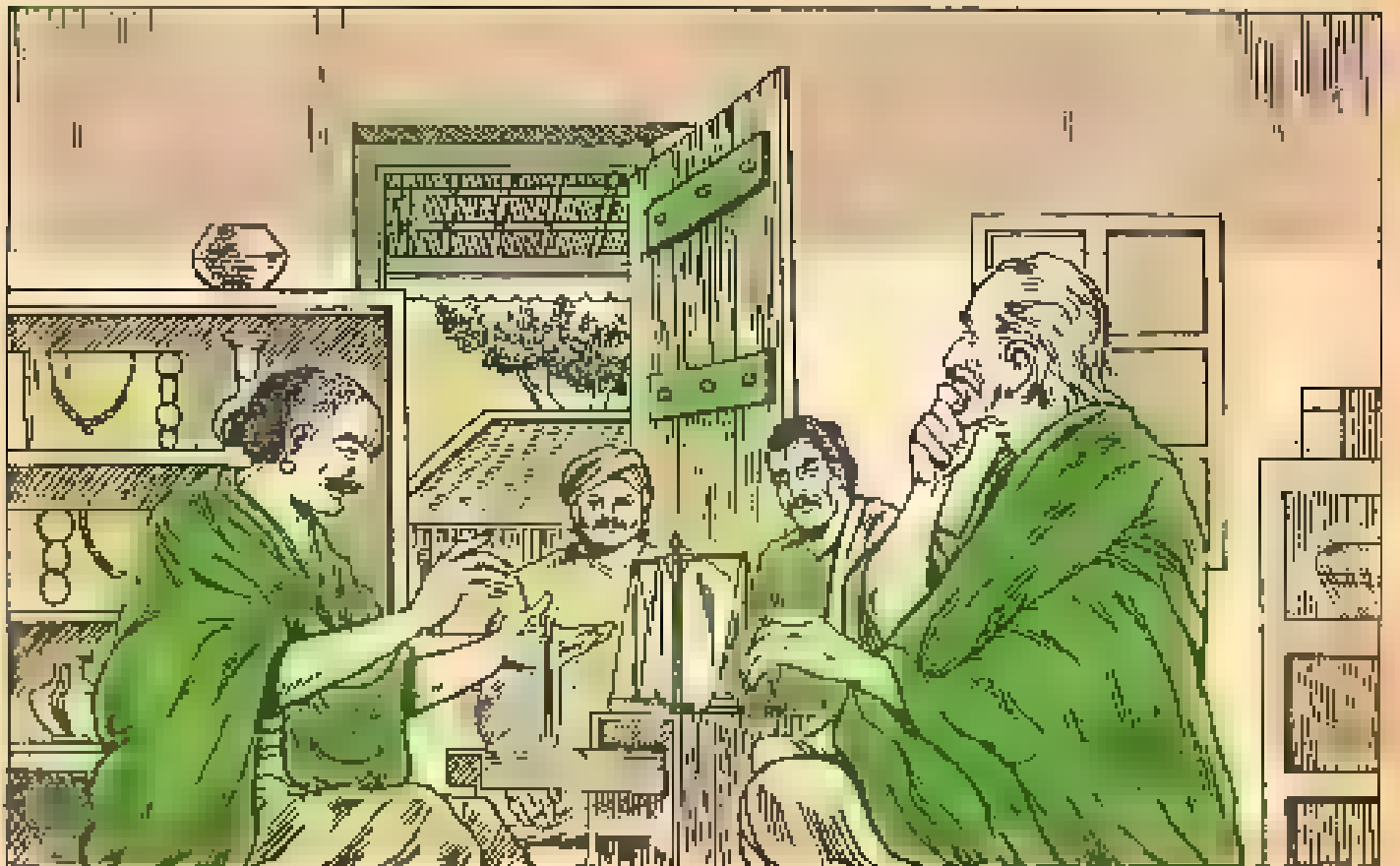
ಬಸವಾಚಾರಿ ಸಾಣೆ ಕಡ್ಲಿಗೆ ಒರೆಸಿ ನೋಡಿ "ಒಳ್ಳೆಯ ಬಂಗಾರ! ಕಂಪೋ ಹಬೇ ನಿನ್ನಿ" ಎಂದನು.

ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವಯ್ಯ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ರಂಗಯ್ಯನೊಂದಿಗೆ, "ಕೇಳಿದಿರಾ? ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮೇಲೆಯೇ ಸಂದೇಹಪಡುವ ನಿಮ್ಮ ಒಂದಿಗೆ ಸಾಣೆ ಹಿಡಿಯಬೇಕು!" ಎಂದನು.

ರಂಗಯ್ಯ ಬಸವಾಚಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಸರವನ್ನು ಇನ್ನಿಷ್ಟು - ಅಳಕ್ಕೆ ಒತ್ತಿ, ತೆದು ನೋಡುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು. ಬಸವಾಚಾರಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, "ಎಲೆಲಾ! ಇದು ಮೇಲಕ್ಕೆ ದಪ್ಪವಾಗಿ ಬಂಗಾರದ ಲೇಪ ಹಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟ ನಕಲೀ ಆಭರಣ. ಮಾರಿದರೆ ಐನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಬಂದರೆ ಹೆಚ್ಚು!" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ದೇವಯ್ಯನ ಮೊರೆ ಬಿಳುಪು ಕೊಂಡಿತು.

"ಸರಿ, ದೇವಯ್ಯಾ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಣಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದಿರಾಕೆಂದು ಕೇಳುವೆಯಾ?" ಎಂದು ರಂಗಯ್ಯನು ದೇವಯ್ಯ ನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ಅದಲ್ಲಾ ಬೇಡ! ದೊಡ್ಡವರು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅವರು ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಏನೂರರ ಮುತ್ತು ಕುಡುಗೊರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೂ ಹೆಚ್ಚೇ ಅದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು ದೇವಯ್ಯ.

“ಅದೂ ನಿಜಾನ್ನು. ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ತುಂಬ ಕನಕರವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಸಾಲ ಏನೂರರ ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಒಡ್ಡಿ ಬೇಡ ಬಿಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಂಗಯ್ಯನು ಅವನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಯಾದ ಆ ಸರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಸವಾಚಾರಿಯ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕೇಳುತ್ತಾ, ಇಬ್ಬರ ರಂಗಯ್ಯನ ಸ್ನೇಹಿತ ಗುರುವಯ್ಯನು ರಂಗಯ್ಯನ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದು, ಕರೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, “ಅಲ್ಲಯ್ಯಾ ರಂಗಯ್ಯಾ, ನಿನ್ನಗೇಣಾದರೂ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯಿತೆ? ಒಸವಾಚಾರಿ ಹೇಳಿದ ಘಾತಕ್ಕೆ ಆ ಬಂಗಾರದ ಸರ ಏನೂರು ರೂಪಾಯಿಯದೇ ಎಂದು ಖಂಡಿತವಾದ ಹಾಗಾಗು ತ್ತೇನು? ಆ ನಕಲೀ ಸರವನ್ನು ನಿನ್ನ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಒಪಟು ಅಂದದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲಯ್ಯ. ಅದನ್ನು ದೇವಯ್ಯನಿಗೇ ಕೊಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಸಾಲ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ತಿರಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಬಾರದಿತ್ತೇನು?” ಎಂದನು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ರಂಗಯ್ಯ, ಕಣ್ಣು ಹಾರಿಸಿ, “ನಾನು ಈ ಸರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋದರೆ ದೇವಯ್ಯ

ಎಂದೋ ಒಂದುದಿನ ಬಾಯಿ ಜಾರಿ ಜಮೀನ್ದಾರ ರೊಂದಿಗೆ ಇದು ನಕಲೀ ಮಾಲು ಅನ್ನುತ್ತಾ ನೆದುಕೋ ಆಗ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಇದರ ಹುಟ್ಟು ಪಾರ್ವೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಶೋಧಿಸಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಆದು ಕಡೆಗೆ ನನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು,” ಎಂದನು.

“ಅದು ಹೇಗೆ?” ಎಂದು ಗುರುವಯ್ಯ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ಹೇಗೆಂದರೆ, ನಾನು ಇನ್ನೂ ರೈತ ಮತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ ಕಂಡು ಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಹಾಗೆ ಈ ನಕಲೀ ಸರವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ಒಡ್ಡೀ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಯಾದ ಭೂಪಯ್ಯನ ಹತ್ತಿರ ಅಡವಿಬ್ಬ ಎಂಟು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ದಡದಿದ್ದೇನೆ.” ಎಂದು ರಂಗಯ್ಯನು ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ, “ಈಗ ಇದು ಇಷ್ಟು ಕೈಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವೇ ಬಂದಿದೆ. ಚುತೆಯಿಲ್ಲ. ಬಂದುವರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಲಾಭ ಹೋಯಿ ತೆದುಕೊಂಡರಾಯಿತು, ನೀನು ಈ ಸತ್ಯವನ್ನು ಬೇರಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿ ಬಿಡಬೇಡ” ಎಂದನು.

ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಗುರುವಯ್ಯ ನಗುತ್ತ, “ಇದರಲ್ಲಿ ನಷ್ಟ ಯಾರಿಗಾಗಿದೆ? ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಲಾಭವೇ!” ಎಂದು ರಂಗಯ್ಯನೂ ನಕ್ಕನು.

ಗಜರಾಜ

ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಕಾಶೀರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಾರಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶೀನಗರದ ಹೊರಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬಡಗಿಗಳದೇ ಒಂದು ಗ್ರಾಮವಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಏನೂರು ಮಂದಿ ಬಡಗಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬ ದೊಂದಿಗೆ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಬೆಕ್ಕಬೆಕ್ಕ ದೋಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಗಂಗಾನದಿಯ ಆಚೆಗಿರುವ ಕಾಡುಗಳಿಗೆ ಮೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಮರಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ತುಂಡು ತುಂಡು ಮಾಡಿ, ದೋಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕರುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಮತ್ತೆ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಮರದ ಕೊರಡು ಕಡಿದು ತರಲು ಹೋಗುವರು.

ಆ ಕಾಡಿನೊಳಗಿನ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಾನೆ ಇದ್ದಿತು. ಅದು ಜನರಿರುವ ಕಡೆಗೆ ಸುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಂದುದಿನ ಅದು ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅದರ ಕಾಲಿನೊಳಗೆ ಒಂದು ಹಲಕವಾದ ಮರದ ಸೀಂಕೆ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತು. ಅದು ಬಹಳ ಆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದುಹೋದುದರಿಂದ ಪೆಚಾಕೆ ತೊಡಗಿತು ಆ ಹೆಣ್ಣಾನೆ. ಮರುದಿನ ಆ ಕಾಲು ಬಾಬುತ್ತು ಸಿಡಿತ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

ಆಗ ಅದಕ್ಕೆ ಬಡಗಿಗಳು ಮರವನ್ನು ಕಡಿಯುವ, ಒಡೆಯುವ, ಸಿಗಿಯುವ ಶಬ್ದವು ಕೇಳಿಕೊಡಗಿತು. ಅದು ಕುಂಟುತ್ತಾ, ಅವರ ಕಡೆಗೇ ಬರತೊಡಗಿತು.

ಮೆಲ್ಲನೆ ಒರುವ ಆನೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ, ಅವಕ್ಕೇನೋ ನೋವು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಬಡಗಿಗಳು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಆನೆ ಒಂದು ಅವರ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಬಾತು ಹೋದ ಅದರ ಕಾಲನ್ನು ನೋಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ವಿನೋ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಬಡಗಿ ಗಳು ತಮ್ಮ ಉಳಿ, ಆನೆ ಮೊದಲಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಉಪಾಯವಾಗಿ ಸೀಂಕೆಯನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಎಳೆದು, ರೆಸಿಗೆಯನ್ನು ಒರೆಸಿ ಆ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿದರು.

ರೋಗದಲ್ಲೇ ಆನೆಯ ಕಾಲು ಚೆನ್ನಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಆ ಆನೆ ಬಡಗಿಗಳ ಹತ್ತಿರವೇ ಇರುತ್ತ, ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡ ತೊಡಗಿತು. ಅದು ಕಡಿದ ಮರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ, ಅವರ ಬಳಿಗೆ ತಂದು ಹಾಕು ತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಸಾರಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಸಾರಿಗೆ, ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಬಡಗಿ ಗಳಿಗೂ ಆನೆಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಸ್ನೇಹವು ಬೆಳೆಯಿತು.

ಎನೂರು ಮಂದಿ ಬಡಗಿಗಳೂ ತಮ್ಮ ಅಪಾರವಲ್ಲಿ
ತಲಾ ಇಬ್ಬಿಬ್ಬ ಸುಮ್ಮನೆ ಆಗಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಕಾಣುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಕಾರಣವಾಗಿ ಬಂದು ಈ ಮೂರು
ತುಟ್ಟತು. ಅದು ಬಿಳಿಯ ಬಣ್ಣದಲ್ಲಿರುವ
ಎರಡು ಮೂರು ಅನೆಯಮೂರು. ಹಾಯೆಯೊಂದಿಗೆ
ನೂರುಮಾತೆಯೂ ಒಂದಿಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಿ
ನಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮೂರು
ಮೂರು. ಒಂದುನೂರು ಅದು ಮೂರು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ
ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮಗು ಆನೆಯನ್ನು ಬಡಗಿಯರ ಕಾಲ
ಬಳಿಗೆ ಹೂಡಿ, ತಾನು ಬೇಗಬೇಗನೆ ಹೊರಟು
ಹೋಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಅದು ಒಂದಿಬ್ಬರಿಗೆ ಬರಗಿಲ್ಲ.

ಬಿಳಿಯ — ಹಾಯೆಯ ಆತ್ಮೆಯಂತೆ ಬಡಗಿಗಳಿಗೆ
ಕಹಾಯ ಎಂಬುದು, ಅವರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತನ್ನ ಬೈಸ
ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ತಿರುಗುತ್ತ. ನಯದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ
ಮಾಡಿಸುತ್ತ, ಅದು ತೊರಿಸುತ್ತ, ಉದ್ದಾದಿಂದ
ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಅದಮಿಯಲ್ಲಿನೂ ಬಿಳಿಯ ಆನೆ ಮಹಾತ್ಮ
ರೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹವಾಗಿರುವ ಸಂಗತಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿತ್ತು,
ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ
ಓದಿದು ತರಬೇತಿಸುವ ಅದನ್ನು ಮೇವಾರಿಯೊಂದಿಗೆ
ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಬಡಗಿಗಳು ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ
ಮರುವ ತುಂಡುಗಳಾಗಿಯೇ ರಾಜನು ಮೇವಾರಿಯನ್ನು
ಕೊಂಡು ವಿನಯದಿಂದ, "ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ತಾವು
ಪ್ರಮವಟ್ಟು ಇಷ್ಟು ದೂರ ಬರಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ,
ಒಂದು ಸುಧಿ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ
ಮರವನ್ನು ನಾವು ತಂದು ಒಟ್ಟು ತಿರುತ್ತೇವೆ" ಎಂದರು.

"ನಾನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಈ ಬಿಳಿಯ
ಅನೆಯನ್ನು ಬಯ್ಯಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ"
ಎಂದನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾಜ.

"ಹಾಗಾದರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿರಿ
ಪ್ರಭೂ" ಎಂದರು ಬಡಗಿಗಳು.

ಅದರ ರಾಜನು ಎಷ್ಟೇ ಲಲಿಮಾಡಿ, ಹೋರು
ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೂ ಆ ಬಿಳಿಯಾನೆ ಕದಲಿಲ್ಲ.
ಕಡೆಗೆ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಒಂದಿಬ್ಬರಿಗೆ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುವನು,
"ಮಹಾರಾಜರೇ, ಇದು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮತಿಯುಳ್ಳ
ಅವಕಾಶದ ಅನು. ಬಡಗಿಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಪಂಹಾರ
ಕೊಟ್ಟರೆ ಹೊರತು ಇದು ಕದಲಲಾರದು" ಎಂದನು.

ಅದು ನಿಜವೆಂದು ಅನೋದಿಸಿ ರಾಜನು
ಅನೆಯ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳ ಪತ್ತಿರವೂ, ಸೋದಿಲಿನ
ಪತ್ತಿರವೂ ಒಂದೊಂದು ಒಳ್ಳೆ ಮರವುಗಳನ್ನು ಇರಿಸಿ
ಬಡಗಿಗಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.
ಅಗಲೂ ಅನು ಕದಲಿಲ್ಲ. ಬಡಗಿಯರ ಹೆಂಡತಿ
ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ ಹೊಸ ಒಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟ
ಮೇಲೆ, ಅದು ರಾಜನ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟಿತು.

ರಾಜನು ಅನೆಯನ್ನು ಮೇಳಕಾಳಗೊಂದಿಗೆ
ನಗರದೊಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು,
ಅಂತ್ಯವಾದ ಬಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೆಯನ್ನು ಅಡಕರಿಸಿ

ಕೊಡುಗೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಅದೇನು ಅದನ್ನು
 ಕೊಡು ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಇರಬಹುದು. ಇದು
 ರಾಜನ ಪಟ್ಟನಾಸೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ
 ರಾಜನ ಹೊರತು. ಮತ್ತಾರೂ ಏರುವಂತಿಲ್ಲ.
 ಈಗ ರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಮನೆ ಕಾಶೀರಾಜ್ಯವು
 ಒಳಗೆ ವಿಸ್ತಾರವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ
 ಒಲವಂತರಾದ ರಾಜರು ಕೂಡಾ ಕಾಶೀರಾಜನಿಂದ
 ಸುಸ್ತು ಸುಸ್ತುರು.

ಕೃಷ್ಣಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಅದುವರಗೂ ಸಂತಾನ
 ವಿಲ್ಲದ ಮಹಾರಾಣಿ ಗರ್ಭವತಿಯಾದಳು. ಬೋಧಿ
 ಸು ಅದರ ಗರ್ಭವನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸಿದಳು.
 ಒಂದು ಪಾಠದಲ್ಲಿ ರಾಣಿ ಪ್ರಸವಿಸುವಳೆಂದಿರು
 ಅ ಭಾಗ್ಯ ನೋಡುವ ಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ.
 ರಾಜನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಶೀರಿಷ್ಕುವನು. ಇದು
 ಸರಿಯಾದ ಸಮಯವೆಂದುಕೊಂಡು ಕೋಸಲ
 ದೇಶದ ರಾಜನು, ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯವನ್ನು
 ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಶೀರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ

ಬಂದನು. ಒಂದು ಮೂತುಕೊಡು ಮುಕ್ತಗಾಗಿ
 ಗೊತ್ತಾದ ಚತುರವಿತ್ತೆಂದಿರು. ಅವರು
 ತಮ್ಮಳಿಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಕಡೆಗೆ
 ಕೋಸಲರಾಜನಿಗೆ ಒಗೆ ಸಮಾಚಾರ ಕಳುಹಿಸಿದರು.
 "ನಮ್ಮ ರಾಣಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಪಾರ್ಲಿಂಗಿ
 ಪ್ರಸವಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅಕೆ ಪೋಷ್ಣ
 ಮಗವನ್ನು ಹತ್ತರೆ ಸೇವೆ ಬಂದು ಕಾಶೀರಾಜ್ಯ
 ವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಗುರುಮಗು
 ಹುಟ್ಟಿದ ಒಕ್ಷವಲ್ಲ. ಇದು ಇನ್ನೊಬ್ಬಗೆ ಯುದ್ಧ
 ಮಾಡುತ್ತೇವೆ."

ಕೋಸಲರಾಜನು. ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಓತ್ತಿ
 ಕೊಂಡು, ಕಾಡುಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಒಂದು ವಾರ ಕಳೆಯುವವರೆಲ್ಲ ರಾಣಿ
 ಬೋಧಿಸತ್ತರನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸಳು. ಆದುದರಿಂದ
 ಕಾಶಿಯ ಸೇನೆಗಳು ಕೋಸಲದ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ
 ಕರನ ಹೂತುಕೊಂಡಿತು. ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭ
 ವಾದ ಮೇಲೆ ಕೋಸಲರವರ ಕೈಮೇ ಮೇಲಾಗು

ವಂತ ತೋರಿತು. ಆಗ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಹಾರಾಜೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ನಮ್ಮ ಪಟ್ಟದಾನೆಯ ಯುದ್ಧರಂಗವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಹೊರತು ನಮಗೆ ವಿಜಯವಾಗದು. ಆದರೆ ಮಹಾರಾಜರು ಹೀರಿ ಕೊಂಡಂದಿನಿಂದ ಆ ಆನೆ ನಿದ್ರಾಹಾರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದೆ. ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ವಿಠುಕುತ್ಸಿದ್ಧವೆ" ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಡಿದರು.

ಆ ವನಕು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಬಾಣಂತಿಯಾಗಿದ್ದ ರಾಣಿ ಮಂಚದಿಂದ ಎದ್ದಳು. ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಕುಮಾರನಿಗೆ ರಾಜೋಚಿತವಾದ ದುಸು, ಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ, ಎತ್ತಿ ತಂದು ಪಟ್ಟದಾನೆಯ ಕಾಲುವೆದಲ್ಲಿಟ್ಟು, ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, "ಅಯ್ಯಾ ಗಜರಾಜಾ! ನಿನ್ನ ಯಜಮಾನರು ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆಂದು ಇನ್ನು ಚೀತೆ ಮಾಡಬಾರದಯ್ಯಾ. ಇಗೋ, ಇವನೇ ನಿನ್ನ ಯಜಮಾನ! ಇವನ ಶತ್ರುಗಳು ಯುದ್ಧರಂಗದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನೂಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀನೇ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಓಡಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಕಾಲಿನಿಂದ ಈ ಶಿಶುವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಕೊಂಡುಬಿಡು!" ಎಂದಳು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ.

ಅದುವರೆಗೂ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆನೆ, ರಾಜಕುಮಾರನ ತರೀರವನ್ನು ಸೊಂಡಿರಿನಿಂದ

ನೆಯವಾಗಿ ಪೂಸಿ, ಎತ್ತಿ ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು, ಅಲ್ಲಿಂದತ್ತಿ, ತಾಮ್ರಯ ಕೈಗಳಲ್ಲಿಟ್ಟಿತು. ಆಮೇಲೆ ಸೊಂಡಿರೆತ್ತಿ, ಭೀಷ್ಮಾರವೂಡಿ, ಯುದ್ಧರಂಗದ ಕಡೆಗೆ ಬೀಗಬೀಗನೆ ಹೋಯಿತು.

ಭೀಷ್ಮರವಾಗಿ ಭೀಷ್ಮರಿಸೊಂಡು ವಾಯುವೇಗದಿಂದ ಬರುವ ಬಿಳಿ ಆನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಕೋಪಲದ ಸೈನಿಕರ ಗುಂಡಿಗಳು ಧಡಧಡಿಸುವು. ಕೈಕಾಲು ನಡುಗಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ಆಯುಧಗಳು ಬಲಗುಂದಿ ಜಾರಿಬಿದ್ದುವು. ಅವರೆಲ್ಲ ಅತ್ಯನಾದ ಮಾಡುತ್ತ ಬೆಳ್ಳಾಚಿದರಾಗಿ ಓಡಲು, ಆನೆ ಸೀದಾ ಕೋಪಲರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ಸೊಂಡಿರಿನಿಂದ ಸುತ್ತಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದು, ರಾಜಕುಮಾರನ ಪಾದಗಳ ಕೆಳಗೆ ತೊರಲಿತು. ಕೋಪಲರಾಜನು ಮಗುವಿನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು. ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಆಪಕಾರವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ, ಅವನ ಘಾತಕತೆಯನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಅವನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟರು.

ಬೋಧಿಸತ್ಯನಿಗೆ ಏಳು ವಯಸ್ಸು ಆಗುವ ವರೆಗೂ ಆನೆಯೇ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿತು. ಆಮೇಲೆ ಬೋಧಿಸತ್ಯನು ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆರಿ, ಆ ಆನೆಯನ್ನು ಪಟ್ಟದಾನೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಗುರುನಾಥ್

ಶಾಹುರಿತ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸುತ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಾದ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದ ಕಲ್ಯಾಣ್‌ನಾಥ್ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಾ ಮತ್ತು ಕಲ್ಯಾಣ್‌ಜಿಂದ ಎಂಬ ದುಬಾರಿಗಳಿಗೆ ರೂಪರ ವಿಪ್ರಲ್ ರೂಪ ದಿನ ಒಂದು ಗೊಂಡು ಮಗು ಹುಟ್ಟಿತು. ಆ ಮಗು ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಹಾಪುರುಷನಾಗುವನೆಂದು ಹೇಳಿ ಬೋಯಿಸರು ಆ ಬಿಳುವಿಗೆ ನಾಥ್ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು.

ಮಗು ಬೆಳೆದು ಬಾಲಕನಾಗಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಒಂದು ದಿನ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹುಡುಗನಿಗೆ ಅಕಾರಾದಿ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿರುವಾಗ, 'ದಾಲ್ ನಾನ್' ಅದನ್ನೇನೂ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ, ತನ್ನ ಪೂಜೆಗೆ ಕರಿಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಒಳಪಡಿಸಿದ ಎಣ್ಣೆ ಒರೆ ಯು ತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರು. ಕರಿಹಲಗೆಯಲ್ಲಿ ದೇವರ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ವಿಯಾದ ಒಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನಾಚರಣೆ ಒರೆದಿದ್ದನು. ಈ ಆದ್ಯತ ಮೋಡಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಅಪ್ಪರ್ಯಾಯವಾಯಿತು.

ತಂದೆಯಾದ ಕಲ್ಯಾಣ್‌ನಾಥ್ ಕುಮಾರನನ್ನು ಪ್ರಾಪಾರಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು, ಒಂದು ದಿನ ನಾಥನ ಕೈಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು, ಎತ್ತಿರುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪಾರ ಮಾಡಲು ಸರಕುಗಳನ್ನು ತರಲು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಕಾರ್ಯದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ನಾನ್, ಕೆಲವು ಸಾಧನಗಳು ಹಸಿವಿನಿಂದ ನರಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ತಂದೆ ಕೊಟ್ಟ ಹಣದಿಂದ ಅಹಾರ ವದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ತಂದೆ, ಆ ಸಾಧನಗಳಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು.

ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರಾದರೂ ಸಂಸಾರ ಜೀವಿತದಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ತೋರಿಸುವನೋ ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಯಾಣಚಿಹ್ನೆ ನಾವನಿಗೆ ಮಾರುವೆಮಾಡಿರನು, ನಾನಕನು ಇಬ್ಬರೂ ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆಯಾದರೂ ಹೊರತು, ಅವನ ಕಲ್ಯಾಣತನ ಮಾತ್ರ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಎನ್ನೋ ಭಕ್ತಿ, ಗೀತೆಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಲೀನವಾಗಿರುವನು, "ಮೋಲಿನಂದನನಿಗೆ ಬರುವ ಸುಂದರಗಾಥೆ, ಲೀಲಾಕಥೆ, " ಮದುವೆ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ನಾನಕ್ ಜೆಂಟಲಿಯೊಂದಿಗೆ "ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕಾಪಾಡುವ ಭೇವಣಿ ನಿನ್ನನ್ನೂ ಕಾಪಾಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ದೇಶಾಪಮಾಡಲು ಹೊರಟನು, ಭಾರತದೇಶದ ದೊಳಗಿನ ಪವಿತ್ರ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನೂ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಮರ್ದನ್ ಎಂಬ ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಮಿತ್ರನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ, ಸೇವಾಳ, ಬರೇಟ್ ಮಕ್ಕಾ, ಮದೀನಾ ಮು. ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರವಾಗಿ ಕೊವಲ್ ಮೆಲ್ಲುಮೆಲ್ಲಾದಾ ಮತಾಪುರಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಜನತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನಕ್ ನೊಂದಾಕೊಂಡನು, ಒಂದು ಸಾರಿ ಹರಿದ್ವಾರದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಹಲಕರ್ಪಣ ಮಾಡುವವರನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನು ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಪರ್ವತ ಕೊಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು, "ಹೀಗಿಲ್ಲ ಮಾಡುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ, "ಕಾಹೋರಿತ ಹಕ್ಕಿರ ಮಿರುಪ ಸಮ, ದೂರಗಳಿಗೆ ನೀರು ಎರೆಯು ತ್ವಿರ್ದೇನೆ, ನಿನ್ನ ಕೊಡುವ ಅರ್ಘ್ಯ ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನ ದೇವರಿಗೆ ಸೇರಿದರೆ, ನಾನು ಕೊಡುವ ನೀರು ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಕೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿ" ಎಂದನು ನಾನಕ್.

ಒಂದು ಸಾರಿ ನಾನು ಸೈಯದ್‌ಪುರದಲ್ಲಿ
ಒಲವನ ಮನೆಗೆ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಹೋದನು.
ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಧನಿಕನು ಒಂದು
ತನ್ನ ಮನೆಯ ದಿವಾಂಧ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಒಂದುಕಡೆ
ಅವನನ್ನು ಕರೆದನು. ನಾನು ಒಲವನು ಕೊಟ್ಟ
ರೊಟ್ಟಿ ತಂದನ್ನು ಒಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು
ಕೊಂಡು, ಧನಿಕನು ಕೊಟ್ಟ ಲಸುಬೆಣ್ಣೆವನ್ನು
ಎಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಎರಡನ್ನೂ ಹಿಡಿದನು.
ರೊಟ್ಟಿಯಿಂದ ಜಾಲೂ, ಎಲಗೈಯ ಭಕ್ಷ್ಯ
ದಿಂದ ಪೆತ್ತರೂ ಸುರಿಯಿತಂತೆ !

ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಾನು ಒಂದು ಸಾರಿ
ಕಾಲು - ಕಡೆಗೆ ಕಾಲು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ.
ಕಾಲು ಅದನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿ. "ದೇವರಾದುದು
ಕಡೆಗೆ ಕಾಲು ಕಾಲು ಬಿಡುತ್ತಿ. ಕಡೆಗೆ ಕಾಲು
ಕಡೆಗೆ ಕಾಲು, ಕಡೆಗೆ ಕಾಲು" ನನ್ನ ಕಾಲನ್ನು
ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ ಅಲೆಯುವುದು ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ
ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ
ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ
ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ ಕಡೆಗೆ

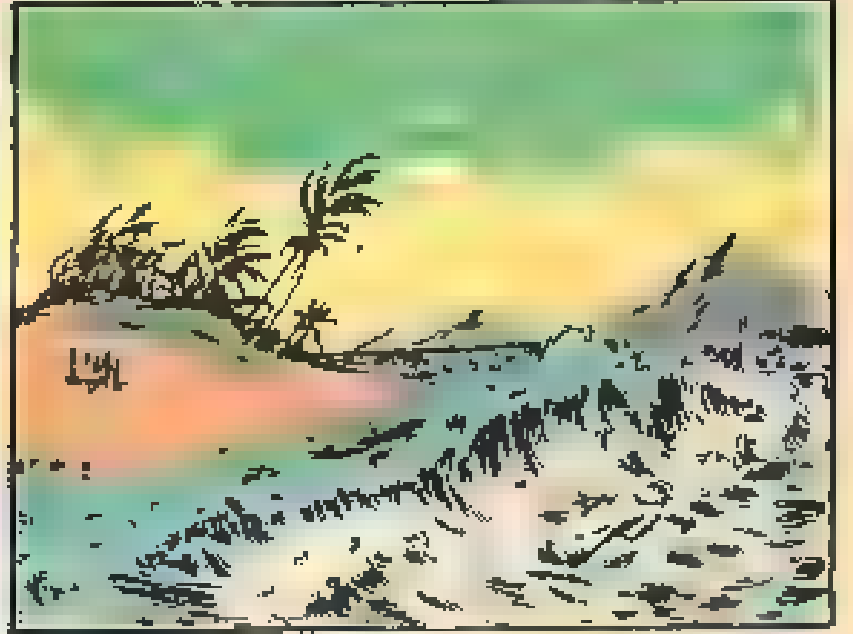
ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸಹನೆಯನ್ನೂ, ಬಯಸುವನ್ನೂ
ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು
ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದರು. ಕೆಲವರು ಮೇಲೆ
ಮೇಲಿನ ಅಜ್ಜಿಯಾಗುವ ಹೊರಬಿದ್ದು, ಹೃದಯ
ವೈಚಾರ್ಯವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಸತ್ಯ
ಸ್ವರೂಪವಾದ ದೇವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮವನ್ನು
ವರ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಗುರುನಾಥ
ಬೋಧಿಸಿದರು. ಕಾಹಿ ಭೇದಗಳನ್ನು ಎರಡು
ಮಾಡಿದ ನಾನುರ ಬೋಧಿಸಿಗಳು ಹಿಂದೂ
ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಉಭಯ ಮತದವರನ್ನೂ
ಉದ್ಧೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟುದು.

ನಾನಕರ ದೋಧನಗಳೆಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕು ಮಕಮೆಂದು ಪ್ರಚಾರವಾಯಿತು. ನಾನಕ್ ತಮ್ಮ ಪ್ರಥಮ ಹಿಷ್ಕಾರದ ಅಂಗದವನ್ನು ತನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಾರಸನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿದರು. ಸತ್ಯವೇ ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ, ಉಜ್ವಲ, ಜೀವಿತವನ್ನು ಕಳೆದ ಆ ಮಹೋದಯರು ರೂಝೆಗೆ ವಚ್ ಸೆವ್ವೆಂಬರ್ ವಿಕರ ದಿನ ತನ್ನ ಭೌತಿಕ ದೇಹವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದರು.

ನಾನಕರ ಭಕ್ತರು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಸ್ಮಾರಕಮಂದಿರವು ರಾವಿನದಿಯ ಪ್ರವಾಹದಿಂದ ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋಯಿತು. ಪ್ರಧಾನವಾದುದು ಲಕ್ಷ್ಯವೇ ಹೊರತು ಭೌತಿಕ ಚಿಹ್ನೆಗಳು. ಅಲ್ಲಮಂಬ ಗುರುದಿನ ಆಘಾತ್ವದ ಮೇಲಾಗಿ ಜನಗಾಯ ತಂದು ನಾನಕರ ಭಕ್ತರು ನಂಬುತ್ತಾರೆ, ಅವರು ಹೇಳಿದ ಗೀತಾ ರಚನೆಗಳು "ಗ್ರಂಥ್ ಸಾಹೇಬ್" (ಅದಿಗ್ರಂಥ) ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಬರಸ್ಸಾಯಿ ಯಾಗಿ ನಿಂತಿವೆ.

ನಾನಕರ ಸ್ತೂತಿ ಚಿಹ್ನೆಯಾಗಿ ಅವರ ಹಿಷ್ಕಾರು ಪದೀಕರದಲ್ಲಿ ರೇರಾಬಾಬಿ ನಾನಕ್ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನಕ್ ಭಾಷಮಾಸ್ಕರಾಗಿ ಲಹೋರನಗರಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳ ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಂದಿರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಗುರುನಾನಕರ ತರುಮಾರು ಅವರ ಎಂಟು ಮಂದಿ ಹಿಷ್ಕರೂ, ಪ್ರಹಿಷ್ಕರೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ನೆರೆಯೊಳಿಸಿದರು.

ಬೆಲೆಯು ವ್ಯತ್ಯಾಸ

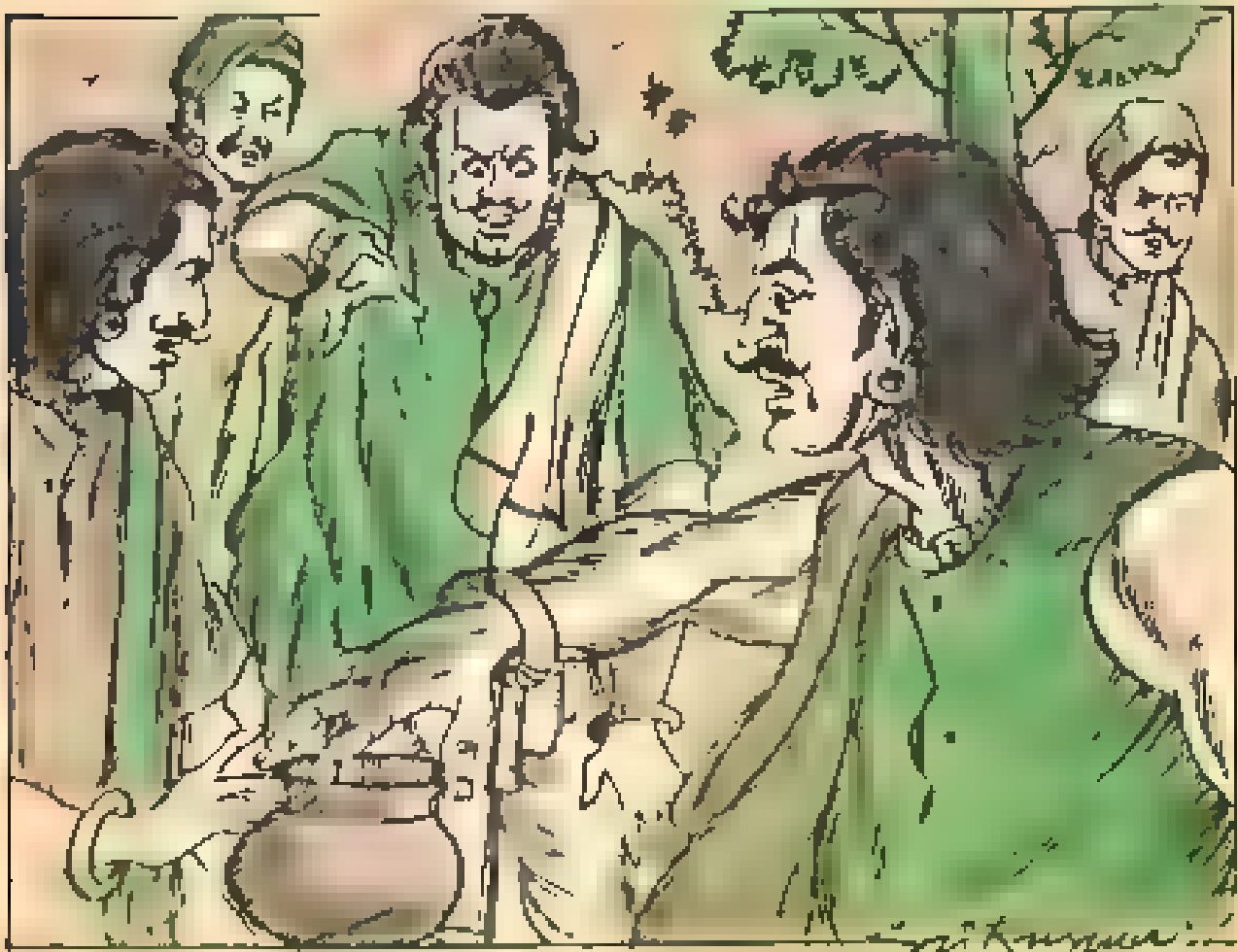
ಗೋಲ್ಡ್‌ಮನ್ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಈಗಾಗಲೇ ಅದರ ಬಹು ಸಮಯದಿಂದ ಮೂಲಕ, ಅದರ ಬಹು ಅನುಮೋದಿತ ಸುಖವಾಗಿ ಅವಸರವಾಗಿ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಕುಮಾರಸ್ವರಾಜ್ ಪೀಠಾಧ್ಯಕ್ಷರಲ್ಲಿ ೩೨ನೇ ಸಮ್ಮತಿ ಪಡೆದ ಐದು ಮಂಡವಿಧಿಗಳು ಪ್ರತಿ ದಿನಾಂಕದಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಸಗಿ ಹಾಲುಮಾಡಿ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದವು.

[illegible]

ಅಂತಃ ಸಮುದ್ರದ ೧ ನೇ ಹಂತದಿಂದ ೨ ನೇ ಹಂತದವರೆಗೆ ಇರುವ ಸುಳಿ ಅತ್ಯಂತ ಮೃದ್ವು, ಅದರಲ್ಲಿ ಮೃದ್ವು ಅಧಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ೧ ನೇ ಹಂತದಿಂದ ೨ ನೇ ಹಂತದವರೆಗೆ ಇರುವ ಸುಳಿ ಅತ್ಯಂತ ಮೃದ್ವು, ಅದರಲ್ಲಿ ಮೃದ್ವು ಅಧಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ೧ ನೇ ಹಂತದಿಂದ ೨ ನೇ ಹಂತದವರೆಗೆ ಇರುವ ಸುಳಿ ಅತ್ಯಂತ ಮೃದ್ವು, ಅದರಲ್ಲಿ ಮೃದ್ವು ಅಧಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಗೊಡ್ಡ ಒಲವನ್ನು ತಂದ "ವಮ್ಮ ಕಾಡು ಬೀದಿ ನಾಲಿ ಕಪ್ಪು ನುಣ್ಣು ಗೊಟ್ಟಿಲಿ-ಬಟ್ಟೆ" ಎನ್ನು ಈ ಒಲವುಳ್ಳವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯವರು ಕುಳಿತು ಬಿಡುತ್ತಾ ಬರುವ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ, ಅದೇ ಮೂಲಕಾರಣ" ಎಂದನು.

ಸಹಜವಾದ ಶಂಕೆ

ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬರು ಜಮೀನ್ದಾರರಿದ್ದರು. ಗೋವಿಂದ ರಾಜ ಪ್ರಭುಗಳೆಂದು ಅವರ ಹೆಸರು. ಅವರ ದಿವಾನದಲ್ಲಿ ವರದನೆಂಬವನು ಚೆನ್ನದೊಂದು ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಹಣವ ಕಷ್ಟವಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾನು ತೃಪ್ತಿ ಸಂತೋಷಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಇತರ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯಬಿದ್ದಾಗ ಐದೋ ಎತ್ತೋ ಕೈಗಡ ಕೊಟ್ಟು ಸಹಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಎತ್ತು ವರ್ಷ ತುಂಬುವುದ ರೊಳಗೆ, ನಗರದೊಳಗೆ ಚೆನ್ನದೊಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಒಬ್ಬರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಒದಿಸಿದ್ದನು. ಒಳ್ಳೆಯ ಕಡೆಯ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿದನು.

ಸಹ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿರುವ ವರದನು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕೂಡಾ ಮೇಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತೆಂದು ಅವನು ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹಣವ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರು ವವರು. ಸಂಸಾರ ತಾಪತ್ರಯಗಳೊಂದಿಗೆ

ಯಾ ವಾಗಲೂ ಹೋರಾಡಿಕೊಂಡಿರುವವರು. ತಿಂಗಳಾಖ್ಯೆರಿಗೆ ಕೈಗಡಕ್ಕೆ ಕೈ ನೀಡುವವರು.

ಅವರು ವರದನ ಮೇಲೆ ಬಗೆಬಗೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಗಳನ್ನು ಹೊರಳಿಸುತ್ತ ವದಂತಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿದರು. ನಿವಾಣಕ್ಕೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುವವರಿಂದ ವರದನು ಲಂಚಪಡೆಯುವನೆಂದು ಆ ಪ್ರಕಾರಗಳ ಲ್ಲೊಂದು, ಚೆನ್ನಯ್ಯನೊಬ್ಬನು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಪ್ರಧಾನ ನೌಕರ. ಅವನು ಈ ವದಂತಿಯನ್ನು ಯಜಮಾನರ ಕಿವಿಗೆ ಹಾಕಿದನು.

“ಹಾಗೆಂದು ಖಂಡಿತ ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತೀ ? ವರದನು ಲಂಚ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ, ನೋಡಿದೆಯಾ ? ” ಎಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರು ಚೆನ್ನಯ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

“ಅಯ್ಯೋ, ಬೆಂಕಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಅನ್ನುತ್ತಾರಷ್ಟೆ ? ಒಂನಾದಿನ ನೀವೇ ಅವರನ್ನು ಬಂದೀಖಾನೆಗೆ ಮಾಡುವಿರಾದೇ ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತೆ.” ಎಂದನು ಚೆನ್ನಯ್ಯ.

ಕೂಡಲೇ ಜಮೀನ್ದಾರರು ತಮ್ಮ ದಿವಾನ ನ್ನು ಬರಮಾಡಿಸಿ, ವರದನನ್ನು ನಡೆತೆಯನ್ನು

ಕುರಿತು ಪರಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡಿ, ನಿಜವಾಗಲಿ ವಿವರಿಸುವುದನ್ನು
ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆದೇಶ ಮಾಡಿದರು.

ದಿವಾನನು ಚಂಗಯ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು,
ದಿವಾನಕ್ಕೆ ಭೇಟಿ ಕೊಟ್ಟು, ಅವರಿಪರನ್ನು ಮಾತಾಡಿ
ಸುತ್ತ, ಆಮೇಲೆ ವರದನು ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ
ಕುಮಾರನೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು.

ದಿವಾನನು ವರದನ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ
ಮಗ, ಅಲ್ಲಿ ದಿವಾನರ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟ ಉದ್ಯೋಗಿ
ಯಾದ ಶೇಖರನು ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ವರದನು ಶೇಖರ
ನಿಗೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ಕೊಡುತ್ತಾ, ಇರುವಾಗಲೇ
ದಿವಾನನು ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತ ನೋಡಬಿಟ್ಟನು.

ಕೂಡಾ ಕೊಡೆ ದಿವಾನ ಕರುಣಗುವಿ
ನೋಡಿಗೆ. ಮನೆಯವರ ವರದಾ ನೋಡಿ
ಸಂತೋಷವಾದ ಮಗನು ಆಮೇಲೆ ಇವನಿಗೆ
ಲೇವರು ಮಗ ಕೂಡಾ ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಕೆಲ
ತುಣುಕು ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಲಿ ಕಳಿಯುವ ಮುಖ
ಅಳಿಸಿದ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ, ಈಗ ಹೊಟ್ಟೆ
ನಾಳೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಮಾರನೊಡನೆ ಇಂತ ಕೂಡುವ
ಮಗ ಕೂಡುವುದು.

ಆ ಮಾತು ಶೇಖರನಿಗೆ ಜುಬ್ಬೆನಿಸಿತು. ವರದನು
ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯಾಸನಗೊಂಡು, ದಿವಾನನು ಕುರಿತು
ಕೇಳಲು, ವಿವರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಮಗನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತ
ಮುಂದುವರಿದು, "ಇವನು ಈ ಶೇಖರನ
ಮಗ ದಿವಾನನೊಡನೆ ಇದ್ದೋಗಿ ತಾನೆ"
ಎಂದನು. ಮಗನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಮಗನು ಕೇಳಿದ
ಕೆಳಗಿನಂತೆ ಇತ್ತು. "ದಿವಾನನು, ಸಂತೋಷವಾದ
ಕುಮಾರನೊಡನೆ ತಾನೆ." ಎಂದನು.

ದಿವಾನನು ಅದರ ಮೇಲೆ ದಿವಾನ ಶೇಖರನನ್ನು
ಕೇಳಿದ. "ದಿವಾನನು ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಮಗನು
ದಿವಾನನು ಉದ್ಯೋಗಿ, ಬಂದನು ಈತನು ಮಗನು
ಅಲ್ಲಿವನು." ಹಾಗೆಯೇ ವರದನಿಗೆ ಬಂದ

ಕಷ್ಟವಿದೆ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ? ನಿನ್ನ ಸಂಸಾರ
ವರದನೊಡನೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಅಲ್ಲಿವಷ್ಟೆ?" ಎಂದು
ಮೇಲೆ, ವರದನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಏನಯ್ಯಾ, ವರದಾ
ನನು ಯಾವ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೂ ಒಳಗಾಗದ ಬದುಕು
ಪಡಿಸುವಿ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹೇಗೆ?
ನೀನು ಆದರೆ ಗುಟ್ಟು." ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಇದರಲ್ಲಿ ಅಂಥಾ ದೊಡ್ಡ ಗುಟ್ಟಿಗೂ ಇಲ್ಲ.
ಸ್ವಾಮಿ ಇವನು ಮುಂದೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ
ಶೇಖರನಿಗೆ ಮಗನೊಬ್ಬನು ಇದೆ. ಮೇಲೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ
ಕುಮಾರನು ಈ ಕುಮಾರನು ಮೇಲೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ
ತಪ್ಪೇನಿಲ್ಲ. ಮಗನು ಕೊಳೆ ಆದ್ದರಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಬಂದ
ಕೊಡದೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಮನೆಯು ಖರ್ಚಾಗಿ ಇಷ್ಟು
ಆಗ ಕೆಲವು ಕೆಲಸವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗಾದರೂ
ಅಕ್ಕಿ ಕೊಳೆ ರೋಗಿ ರೋಗಿ ಯಾವುದೂ ಬಾರದಿದ್ದರೆ,
ಆಗ ಮಗನು ಹೊಂದಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಳಿದು
ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಅಕ್ಕಿ ಕೊಳೆ ಅಮೂಲವೇ.

ಅನ್ನಿ. ಉಳಿದ ಹಣದಿಂದ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹಬ್ಬಗಳಿಗೂ, ಹೊಸ ಒತ್ತಿ ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಗೂ ಇರಲೇ ಅಂತ ಬೇರೆ ಇಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಸಂಬಳದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ ಎಂಟರಷ್ಟು ಹೋಗಲಾಗಿ, ಉಳಿದ ಇವತ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದಿಂದ ವಿರಾಮ ಹೊಂದಿದ ಮೇಲೆ, ಒದುಕಲು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆ ಹಣದಿಂದಲೇ ಯಾರಾದರೂ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ಕೈಬದಲು ಕೊಟ್ಟು ಸಹಾಯಮಾಡುವುದು. ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದನು ವರದ.

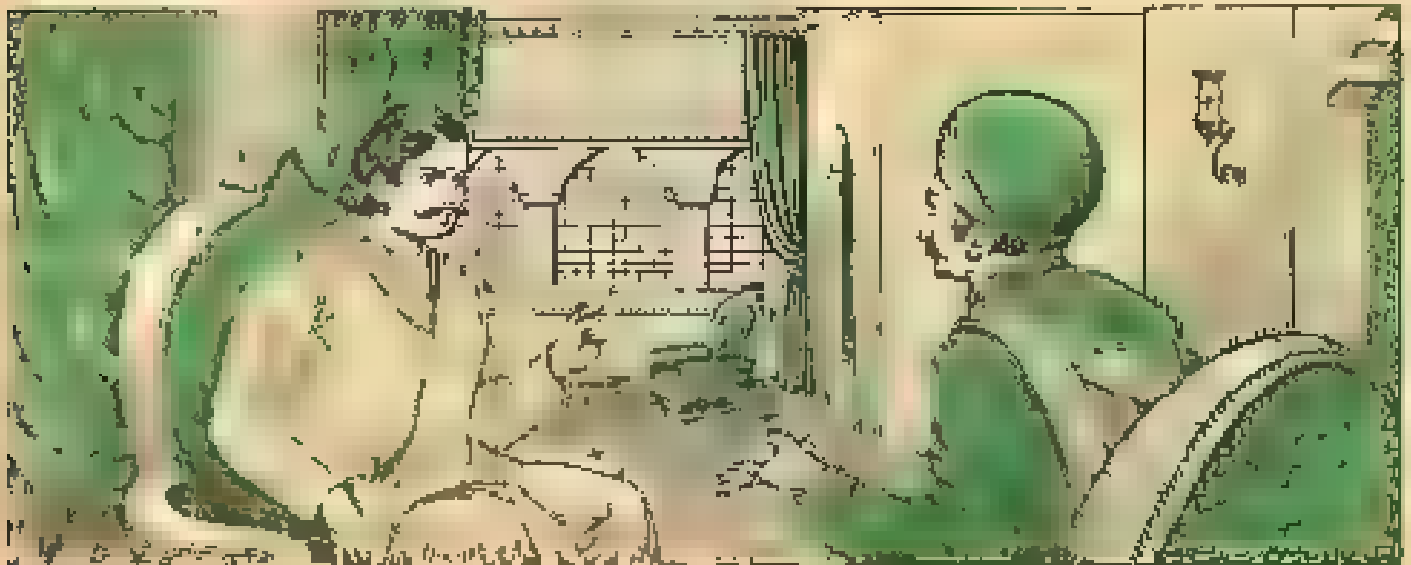
"ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಜೀವನವನ್ನು ಒಂದು ಕ್ರಮಶಿಕ್ಷಣ ದಿಂದ ನಡೆಸುವುದೆಂದರೆ ಒಬ್ಬನೇ ನಿಜ. ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದಮಾದರೂ ಶೇಖರನಂಥವರು ಎಕೆ ಕಲಿತು ಕೊಳ್ಳಬಾರದು? ಅಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಮೂಲೆಗೆ ಒತ್ತಿ, ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲದ ಮೊಲ್ಲದ ವುಕಾರು ಹೇಳುವುದೆಂದರೇನಿದು!" ಎಂದನು ದಿವಾನನು. ಕೋಪದಿಂದ ಶೇಖರನ ಮುಖವು ಚಿಕ್ಕದಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ದಿವಾನನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಜಮೀನುದಾರರ ಒಳಗೆ ಒಂದು, "ಪ್ರಭುಗಳೇ, ನಾನು ವಿಚಾರಿಸುವುದ ರಲ್ಲಿ ವರದನು ಉಳಿದ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಿಗೆಲ್ಲ ಆದರ್ಶ ದವನೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ಪರ್ಷದಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಆದಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಕ್ರಮ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಇದ್ದವರಲ್ಲಿ

ಸುಖವಾಗಿ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಉಳಿದ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರ ಬದುಕಿನ ರೀತಿ ಅವನಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದುದೇ ತಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣ ಶಿಲೆಯ ದವರೆಲ್ಲಾ, ವರದನೂ ತಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಲೆಕ್ಕಪಕ್ಕ ತಿಳಿಯದಂತಹ ಖರ್ಚುಗಾರನೆಂದುಕೊಂಡು ಇಲ್ಲದ ವುಕಾರು ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜಮೀನುದಾರರು ಕೋಪದಿಂದ, "ಇಷ್ಟೇನಾ ವರದನ ಮೇಲಿನ ತಪ್ಪು! ಅವನ ಮೇಲೆ ವೃಥಾವಾಸವಾದ ಹೇರಿದಮಹನ್ನೆಲ್ಲ ಮಿಚಿರಿಸಿ ದುಡಿಸಿಬಿಡಿರಿ" ಎಂದರು.

ದಿವಾನನು ಮುಗುಳುಕೊಳ್ಳಿ, "ಪ್ರಭೂ, ವರದ ನಂಥವರು ಒಹಳ ಅಪೂರ್ವವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅಂಥವರು ತಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುವವರ ಕುತೂಹಲಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿ, ಕಡೆಗೆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಕಂಕೆಗಳಿಗೂ ಕಾರಣರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಸಹಜವೇ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ವರದನಿಗೆ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಉನ್ನತಪದವಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ, ಅವನ ಮೇಲೆ ವುಕಾರು ಹುಟ್ಟಿಸಿದವರಿಗೆ, ಬೇರೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡುವ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಆಮೇಲೆ ದಿವಾನನ ಸಲಹೆಯಂತೆ ಜಮೀನು ದಾರರು ವರದನನ್ನು ದಿವಾನದ ಕೊಠಾಡಿಕಾರಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿದರು.

ಓದುಬರಿಸುವ ಮಂತ್ರ

ನೀಲರಾಯಣ ದೀಕ್ಷಿತನೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಅವನ ತಂದೆ ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿ ಕೇರಿಸಿದನು. ಆ ಹುಡುಗ ಒಬ್ಬ ಭರತನಂತೆ ಶೋವನಿರ ಬೆಳ್ಳಗೆ ಬೊಳಗೊ ಎದ್ದು ಪಾಠಗಳನ್ನು ಉರುಹಾಕಿ ಬೀಕಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ಒಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಓದಿದರೆ ಹೊರತು ವಿದ್ಯೆ ಬಾರದಂತೆ! ಹೇಗವ್ವಾ ಅನುಕೂಲ ಅವನಿಗೆ ಕಲೆಯ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಗುಡ್ಡವನ್ನೇ! ಹೊತ್ತ ಹಾಗಾಯಿತು.

ಓದುಸಾರಿ ಗುರುಕುಲಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯೊಬ್ಬರು ಬಂದರು.

ಅವರು ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರೆಂದೂ, ಮಂತ್ರ, ಶಾಸ್ತ್ರ ಕಲಿಕಂಡವರೆಂದೂ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹೇಳುವ ಮಾತು ದೀಕ್ಷಿತ ಹುಡುಗನ ಕಿವಿಗೆ ಬತ್ತು.

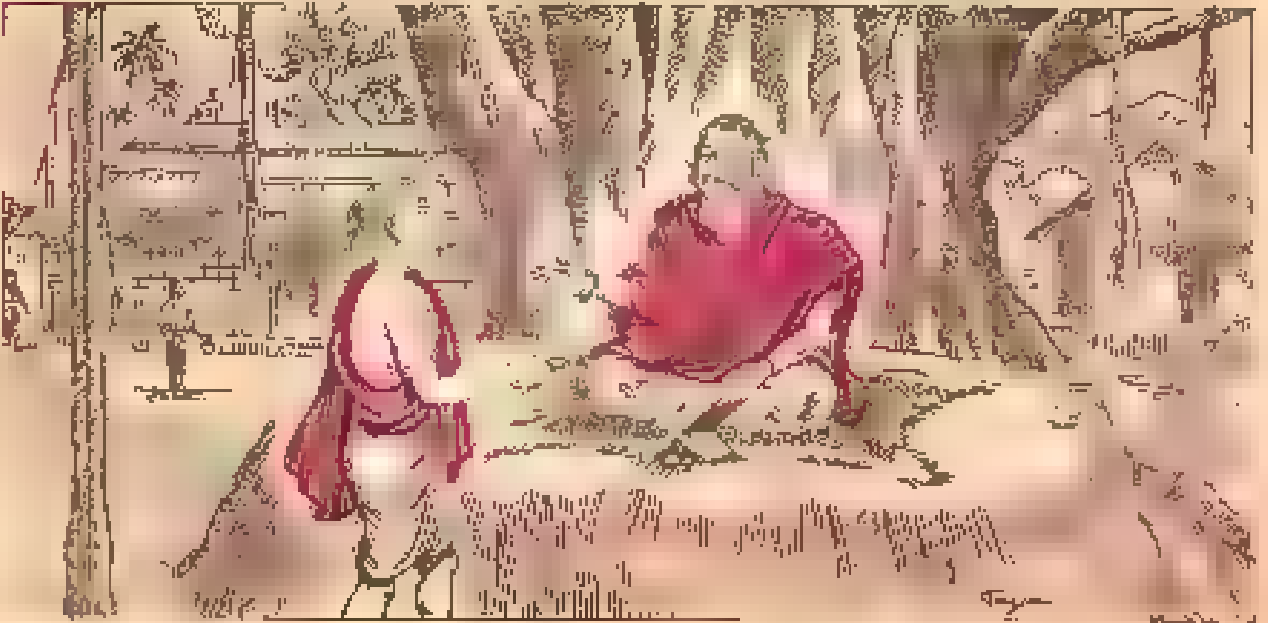
ಓದು ದಿನ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಪಂಚೆಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಂದರ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ಯಾವುದೋ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಓದಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ದೀಕ್ಷಿತನ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಸ್ವಾಮೀಜೀ! ಸುಲಭವಾಗಿ ಓದುವುದಂತಹ ಮಂತ್ರವೇ ನಾವರೂ ಇದೆಯೇ?" ಎಂದು ಅಶೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಆತನ ಮುಖವನ್ನು ಚಿಮ್ಮಕನೆ ನೋಡಿ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ "ಇದೆಯವ್ವಾ, ಇದೆ. ಸರಸ್ವತೀ ದೇವಿಯ ಅನುಗ್ರಹ ಪಡೆಯಲು ಓದು ಮಂತ್ರವಿದೆ" ಎಂದರು.

"ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಮಂತ್ರ ದಯಮಾಡಿ ನನಗೆ ಉಪದೇಶಿಸದೇಕು" ಎಂದು ದೀಕ್ಷಿತನು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಕೈಯುಗಿದನು.

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಮುಗಿಸಲುನುಗುತ್ತ, "ಆದಕ್ಕೇನು" ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಿಂಜಾವು ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೇ ಎದ್ದು, ತುಣ್ಣೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ, ನೋಲಿಂಟು ಥಾಲಿ ಹಿಡಿದುಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಮೂಡಿದರೆ ಸರಸ್ವತೀ ದೇವಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾಳೆ. ನಾಲೆ ಬೆಳ್ಳಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಪಾ. ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತಾನೆ" ಎಂದರು.

ಆದಷ್ಟುಕೇಳಿ ದೀಕ್ಷಿತನು ಹೆದರಿ, ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಹಾವ ಮುಟ್ಟಿ "ಆ ಮಂತ್ರ ಬೇಡ ಸ್ವಾಮೀಜೀ. ಸಾಧಾರಣ ವಿದ್ಯಾಪಿಯಲ್ಲೇ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು.

ಬರಗಾಲ

ಹಿಂದೆ ಮಹೇಂದ್ರ ಗಿರಿರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ನಂಬ ರಾಜನು ಆಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ರಾಜನು ಅನುಮಾನದ ತುತ್ತವಾಗಿದ್ದನು. ಯಾರನ್ನೂ ಸುಲಭ ದಲ್ಲಿ ನಂಬುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿಗಳಾರಾದರೂ ಪರಿವಾಲನೆಯ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಇತಿಷ್ಟು ಧನವು ಬೇಕೆಂದು ಬಿನ್ನವತ್ತಳ ಕಳುಹಿಸಿದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರ ಸ್ವಾರ್ಥವೇನೋ ಇರಬೇಕೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಅನುಮಾನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಜನು ಕೇಳುವ ಹಲವಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಬಹಿರ ಕಪ್ಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಆ ರಾಜ್ಯದ ಉಜ್ವಲಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ಬಿಡದೆ ಮಳೆಬಾರದೆ ಭಯಂಕರವಾದ ಬರಗಾಲದ ವಸ್ಥಿತಿ ಉಟಾಯಿತು. ರಾಜನಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯದೆ ಉಪಾಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಉಜ್ವಲ ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿಯಾದ ಗರುಡ ವರ್ಮನು ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ನಿವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಉಜ್ವಲ ಮಂಡಲದ ಶ್ವಾಮಿ ಪುಸ್ತಿಕೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, ಸಹಾಯವಾಗಿ ಐದು ದಿವ್ಯ ವರಪದಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು

ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಇದೂ ಸಾಕಾಗದೆ ಹೋದರೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಬೇಕಾಗುವುದೆಂದೂ ಸೂಚಿಸಿದ್ದನು.

ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ರಾಜನು ಆ ನಿವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಓದಿ, ಮಂತ್ರಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ "ಇದರಲ್ಲಿ ಗರುಡ ವರ್ಮನ ಪಾಲು ಎಷ್ಟಿದೆಯೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಊಹೆ?" ಎಂದು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

ರಾಜನ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಬಹಳ ನೋವಾಯಿತು. ಉಜ್ವಲ ಪ್ರಾಂತದ ಭಯಂಕರವಾದ ಬರಗಾಲದ ಗೋರಾಟಗಳನ್ನು ಈ ಮೊದಲೇ ಅವನು ಕೇಳಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿರುವ ಅವನ ಬಂಧುಗಳು ಕೆಲವರು ಶ್ವಾಮಿ ದೇಗಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ತನಗೆ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದನು. ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ರಾಜನು ಗರುಡವರ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿ ದಂತೆಯೇ, ತನ್ನ ಮೇಲೆಯೂ ಏನಾದರೂ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದೆಂದುಕೊಂಡು, "ಮಹಾರಾಜಾ, ಗರುಡವರ್ಮನ ನಿವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವರವಾಗಿ ನನಗೇನೂ ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ ಅವನ

ಮಾತೆಯಲ್ಲಿ ಮಳೆಬಾರದೆ ಬರ ಬಂದಿದೆಯೋ
ರೂಪಧಾರೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು
ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಪುತ್ಯಕ್ಕೆ ನೋಡದೆ ಏನು ಹೇಳಲೂ
ಸಾಧ್ಯವಾಗದು ಪ್ರಭೂ" ಎಂದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ,
ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಸರಿಯಾದ ನಿರ್ದೇಶನ
ಯೊಂದನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಡಿರಿ. ಹುಗೆ ಮಾಡಿದ
ರೇಸೇ, ಗರುಡವರ್ವರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಸಿ ಹುಟ್ಟು
ತ್ತದೆ." ಎಂದನು ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ಮಹಾರಾಜ.

ಮಂತ್ರಿ ಚಂದ್ರವರ್ವನು ಮರುದಿನವೇ ಉಜ್ಜಯಿನಿ
ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ
ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿಯಾದ ಗರುಡವರ್ವನನ್ನು ನೋಡಿ,
ಅವನ ಬೆರಗಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮ, ಬೀಡು ಪ್ರವೇಶಗಳನ್ನು
ನೋಡುತ್ತಿರುವುದು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಕಷ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ನಾರು
ತುಂಬಿತ್ತು ಹಡಿಲು ಬದು ಭಣಭಣಿಸುವ ಹೊಲ
ಗದ್ದೆಗಳು. ಆ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದ ಎಲೆಗಳು
ಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡ ಪಶುಗಳು. ಅಷ್ಟಾಗಲೇ ಕೃಷಿ ಕೆಲಸದ
ರಣ ಹದ್ದುಗಳು, ಗತಿಕೊಂಡಿರುವವರು, ದೀನಾವಸ್ಥೆ
ಯಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿಕೊಂಡಿರುವ ಪ್ರಜೆಗಳು.
ಹೀಗೆ ಘೋರವಾದ ದೀನ ದೃಶ್ಯ.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಚಂದ್ರವರ್ವನು ಎಚ್ಚರ
ಮೆಚ್ಚಿಗೆ ಸಹಾಯಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಗರುಡವರ್ವನು
ನೋಂದಿಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿ, "ಮಹಾರಾಜರಿಂದಿಗೆ
ನೀವು ಕೇಳಿದ ಐದು ಲಕ್ಷದ ಸಹಾಯ ಏನೇನೂ
ಸಾಲದು. ಕಡೇ ಪಕ್ಷ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ವರೆಗೆ ಖರ್ಚು
ಮಾಡಿದ ಹೊರತು ಈ ಕ್ಷಾಮದ ಕಾಟವನ್ನು
ತಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಇದನ್ನು ತನ್ನ ಆ ಮಹಾ ಮಂತ್ರಿ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ
ಸಹಾಯ ಬೇಕು ಎಂದು ನಿನಗೆ ದಿಕ್ಕಿ
ಕೊಟ್ಟು ಹೋದ ಕೂಡ ಬಿಡದಾಗಿ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ
ಮಂತ್ರಿಗೆ ಒಂದು ಅಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟನು.

ರಾಜನು ಆ ನಿರ್ದೇಶನದಲ್ಲಿರುವ ಬರಗಾಲದ
ಘೋರಗರ್ಭವನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚಲಿಸದೆ,
"ಅಂತೂ ಆ ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ ತುಂಬಾ ಅನುಭವ
ಶಾಲಿಗಳಾದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿ ಹಾಗಿದೆ!" ಎಂದನು ಮುಗುಳು
ನಗುತ್ತ ಮಂತ್ರಿ ಉಕ್ಕಿಬರುವ ಕೋಪವನ್ನು ನುಂಗಿ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತ, "ಮಹಾರಾಜರೇ ಅಲ್ಲಿಯ ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ
ಯನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಂತ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡಿದವನು
ಮಂಡಲಾಧಿಕಾರಿ ಕೇಳಿದ ಐದು ಲಕ್ಷ ವರೆಗೆ ಯಾವ
ಮೂಲೆಗೂ ಸಾಕಾಗದು, ತಾವೇ ಒಂದು ಫಾರಿ ಆ
ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ಎಕೆ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವಾರರು? ಆಗ
ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಕೂಡಾ ಸಾಕಾಗುವುದು ಸಂದೇಹವೆಂದು
ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾದೀತು." ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣ ಮೌನವಾಗಿತ್ತು. "ಸರಿ,
ಅದೂ ನಿಜ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ನೀವೂ
ಜತೆಯಲ್ಲಿರಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಮುಂದಿನ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ರಾಜನೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಉಜ್ಜಲ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಹೋತರು ನಗರವನ್ನು ದಾಟಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗುವಾಗ ದಾರಿಯ ಎರಡು ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಬೆಳೆಯ ಹೊಲಗಳು. ಅವುಗಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕುನಾಯಿ ಹೆಗ್ಗಣ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಶವಗಳೂ ಕಾಣಿಸುವುವು.

ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಆ ಶವಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, "ನಮ್ಮ ರೈತರ ಕೃಷ್ಣವೂ ಬಾರಿಶುದ್ಧವಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಬಹಳ ಆಹ್ಲಾದಿಕಂಕಿತ. ಸತ್ತ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಎಸೆದು ದುರ್ನಾತಕ್ಕೆ ಎಡೆ ಮಾಡುವುದುಂಟೆ? ಸ್ವಲ್ಪ ಹುಗಿದರೇನಂತ?" ಎಂದನು.

"ಮಹಾರಾಜಾ, ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಸತ್ತ ಜಂತುಗಳನ್ನು ಹುಗಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ದೂರ ಬಿಸಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಈಗ ಹದ್ದು ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಕುಕ್ಕಿ ತಿಂದು ಹಾಕುತ್ತವೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

"ಅದು ನಿಜವೇ ಆದರೂ, ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಲಿಯೂ ಒಂದೆ ಒಂದು ರಣ ಹದ್ದೋ ಗಿಡುಗವೋ, ಕಾಗೆಯೇ, ನಾ ಮಿಯೋ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಅದೇ ಆತ್ಮಯೋ?" ಎಂದನು ರಾಜ. "ಇದರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಯೋ ಕ್ಕೆಂದೆ ಪ್ರಭೂ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಈಗ ನಾಯಿಗಳೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಗುತ್ತಿಗೆದಾರರಾದ ಹದ್ದು, ರಣದವುಗಳೂ

ಡಿತಗಳೇ ಹೋವ ಹಾಗೆ ಉಜ್ಜಲ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾವು" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

ಈ ಉತ್ತರದಿಂದ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ರಾಜನಿಗೆ ಪಾಸ್ತವ ಸಂಗತಿ ಎನೊಂದು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವನು ನಡುಗುವ ಸ್ವರದಿಂದ, ರಥವನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸುವಂತೆ ಸಾರಥಿಗೆ ಅಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

"ಇದೇನು ಮಹಾರಾಜಾ! ನಾವು ಉಜ್ಜಲ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವಲ್ಲ? ಏನಾದರೂ ಮರೆತು ಹೋಗಿದೆಯೇ?" ಎಂದನು.

"ಅದೇನಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಉಜ್ಜಲ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯ ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿರುವುದೆಂದು ಇಲ್ಲಿಯೇ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು." ಎಂದನು ರಾಜ.

ವಿಶಾಲಾಕ್ಷ ರಾಜನು ಅರಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕೂಡಲೇ ಉಜ್ಜಲ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಪಶ್ಚಿಮ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ, ಇಪ್ಪತ್ತು ಲಕ್ಷ ವರಹಗಳನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿದನು.

ಅನೇಕ ಬಂಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯಗಳ ಮೂಟೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲದೆ ಕೀವ, ಪರಿಹಾರ ಕಾರ್ಯ ಇನ್ನು ರೂಪಿಸಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಗೊಳಿಸಲು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನೇ ಆ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಮರ್ಯಾದೆಯ ಮೂತು

ಹೊರೆಯು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಾಂತವಿರುವಾಗ ಕೆ.ನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಕುವೆನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಅನುಮಾನ ಒಂದು "ನೀ ಅವರು ಕನ್ನಡದಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿರಾ ದಾರಿ ಹೋಗಿಲ್ಲವು" ಎಂದು, ಅವರ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕಾಡನ್ನು ತೋರಿ, "ನನ್ನ ಹಾಡು ಹೇಗಿದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ತಮ್ಮ ಮೂಗು ಒಹರ ಬೆನ್ನಾಗಿದೆ" ಎಂದು ದಾರಿ ಹೋಗಿ.

ಹಾಡನ್ನು ಒಲಿತು ಕೇಳಿದರೆ ಮೂಗನ್ನು ಕೊಡಲು ಹೇಳಿ ನೆ ಎಕೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶಾಂತನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ಅದು ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಮಯೋಕೆ" ಎಂದ ದಾರಿ ಹೋಗಿ.

"ಇವತ್ತು ಮೆ ಮಾಡಿ? ಹಾಡಿನ ಮೂಗು ಕೇಳಿದರೆ ಮೂಗು ಬೆನ್ನಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಮನೆಯ ದೇವತೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶಾಂತನು ಕೋಪದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

"ಒಮ್ಮೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಲಿತು ನಮ್ಮ ಅಪರಾಧ ಕೇಳಿದರೂ ಅದು ಮೇಲೆ ಬಂದಿದೆ ಹೋಗಿದೆ ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿರಾ ದಾರಿ ಬಂದಿದೆ ಒಲಿತು ಮೇಲೆ ಮನೆಯ ದೇವತೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಕಾಡು ಅದ್ದರಿಂದ ಅದ್ದು ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದರೆ ಇದ್ದರೆಯಿರಬಹುದು?" ಎಂದು ಕೇಳಿ ದಾರಿ ಹೋಗಲು ಹೋಗುವ ಮೊದಲು.

ಪ್ರಶಾಂತನ ಮುಖ ಮುಖ ತಂದ ಹಾಗಾಯಿತು.

ಜಲದಾನ

ವಿಂಧ್ಯಾದ್ರಿಯ ಸಮೀಪದ ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಒಕ್ಕಲಿಗನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಗಂಗೆ ಒಂದು ಒಬ್ಬಳು ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಒಡಾಡಲು ತೊಡಗಿದ ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಯದಿಂದಲೇ ಕುರಿಗಳನ್ನೂ, ಮೇಕೆಗಳನ್ನೂ ಮೇಯಲು ಒಯ್ಯುತ್ತ, ಅವುಗಳು ತಿರುಗಿದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ. ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮರದ ಒಳ್ಳೆಗಳ ಮೇಲೂ ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರೀತಿ.

ಒಂದು ದಿನ ಗಂಗೆಗೆ ಏಕಿತ್ತವಾದೊಂದು ಗಿಡವು ಕಂಡಿತು. ಅದು ಪಶುಗಳು ತಿರುಗಾಡುವ ಮೇವಿನ ಜಾಗದಲ್ಲೇ ಮೂಡಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಆ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇಮ ವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಗಂಗೆ ಆ ಗಿಡವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ನೋವಾಗದಂತೆ ಮೊದಲೇ ತಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ, ಕಲ್ಲುಗಳು ತುಂಬಿದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟವಟ್ಟು ಹೊಂಡ ತೆಗೆದು, ಕಚ್ಚೆ ಮಾಡಿ ಸುಟ್ಟಳು.

ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಅವಳು ದಿನಾ, ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಮಗುವೆಂದೇ ತಿಳಿದ ಹಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆರೆಯಿಂದ ನೀರು ತಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಎರೆಯುತ್ತಲೂ

ಒಂದಳು ಎಸೆಯುತ್ತಿ ಎಷ್ಟು ಕೆಲಸವಿತ್ತರೂ, ಈ ಕೆಲಸ ವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅವಳು ಒಂದು ದಿನವೂ ಮರೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ

ಗಂಗೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಂತಲೂ ವೇಗವಾಗಿ ಆ ಮರವು ಬೆಳೆದು. ಗಂಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರವಾಗಲು ವಾಗ ಅದು ಮಹಾ ವೃಕ್ಷವಾಯಿತು. ದಿನಾ ನೀರು ಹಾಕುವ ಗಂಗೆಯಿಂದಾಗಿ ಜನರು ಅದನ್ನು ಗಂಗೆಯ ಮರವೆಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರ ಕೆಳಗಿನ ಶತ್ವಗಳು ವಿಶ್ರಾಂತಿಗೆ ಒಳು ಸುಖವಾಗಿತ್ತು. ಅನೇಕ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಆ ಮರದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದವು ಬಿಸಿಲು ಜೋರಾಗಿರಾಗ ಆ ಪ್ರಾಂತ ದಲ್ಲಿ ಮೂಯುವ ಪಶುಗಳೆಲ್ಲ ಆ ಮರದ ನೆರಳಿಗೆ ಒಂದು ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಬಿಸಿಲು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಆ ಮರವೇ ಸುಖಧಾಮವಾಗಿತ್ತು.

ಆ ಮರಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆರೆಯ ನೀರೇ ಸುತ್ತಮುತ್ತಿನ ಊರಿನವರಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಒವಗಿಸು ವಂತಹಾದು. ಬೆಳಗೊಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಆ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೋ ಅಷ್ಟೋ ನೀರು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದೂ ಸಾಲದಿದ್ದರೆ ಆ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಂಡಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ನೀರು ಒರುತ್ತಿತ್ತು. ಊರವರು ಆ

ಹಿರನ್ನು ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಾಧ ಹಾಗೆ ಕಾಪಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಮಳೆ ಆ ಕೆರೆ ಒಣಗಿ ಹೋಗಿ ದಿಟ್ಟರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕರಾವಳಿ ಪ್ರವೇಶವು ಕೊನೆ ಕುರಿತಾಗಿ ವರಗೂ ಇಲ್ಲ ಕೂರವರೆಗೆ ಜೀವ ನಾಥಾರವಾದ ಕೆರೆಯರು.

ಹಿರಿಯವರ ಒಂದು ಮಠ ಮಳೆ ಕುಯಾ ಬರಲೆ ಇಲ್ಲ. ಕಡುವರಿಂದ ಪ್ರತಿ ಮಳೆಯಲ್ಲೂ ಕುಯುವ ಹಾಗೆ ಆ ಕೆರೆ ಕುಯಲ್ವು. ಆ ಮಠವ ಬೆಳೆಗೆ ಬಹಳ ಹಿತವಾಯಿತು. ಕೆರೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಒಣಗಿ ಹೋಯಿತು ಮರಮಟ್ಟಗಳೆಲ್ಲ ಒಣಗಿ ಕೊಡಿದುವು ಕಾಯಿ ಸೀರಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಡೆ ವರದಾದ ತಿಟ್ಟರು. ಕೆಲವರು ಕೂರು ಬಿಟ್ಟು ದೂರಕ್ಕೆ ಹೋದರು ಹೋದರು. ಬರದ ಬೆಳೆಯಿಂದ ಕೂಡ ಬರದಾಗ ಕೊಡಗಿತು.

ಬೆಳೆದ ಮರಕ್ಕೆ ನೀರು ಎರೆಯ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ವಾದರೂ ಪದ್ಧತಿ ಬದಲೆ ಒಂದು ಮೊಗಸೆ ನೀರಾದರೂ ಎರೆಯುವ ಗಂಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಬರುವವಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು: ಒಂದು ದಿನ ಮರವು ಕೆರೆಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುತ್ತ ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು. ತಾನು ಬೆಳೆದ ಆ ಮರವು ಎಲ್ಲಿ ಒಣಗಿ ಹೋಗಿರುವುದೋ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಭಯ. ಆದರೆ ಆ ಮರವು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬಾಡದೆ ಎದೆಯು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಲೆ ಸಂದ ಕೊಡುತ್ತ ಮರಕುಯಾ ದೃವಾದ ಎಲೆಗಳು ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಬರುವವರಲ್ಲಿ ಬಾಯಾಕೆಯಿಂದ ನಿರ್ವಾಣವಾದ ಗಂಗೆಗೆ ಆ ಮರವನ್ನು ತರುವ ಕೊಡಲೆ ಕೆಡ್ಡು ಕತ್ತಲೆಯಾಯಿತು. "ಈ ಮರದ ಬಾಡಲೆ ಪ್ರಾರಾಧವಾಗಿ" ಎಂದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದರು.

ಕುರುಡಾದಲ್ಲಿ ಒಣಗಿದ ಕೆರೆ ಅವಾ ಕೆಡ್ಡಿಗೆ ಭಾಷಿಸಿಕೊಂಡಿರಲು ಮರವು ಪರಿಸುವಂತೆ ಭ್ರಮೆ

ಯಾಯಿತು. ಮರದಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಮುಖ ವೊಂದು ಕಂಡಿತು. ಆ ಮುಖವು ಗಂಗೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, "ಗಂಗೆ, ಬೆಳೆಗೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ಸಾರಲೆದು ಬೆಳೆದಿ ಈ ನೀರು ನೀರು ಕುಡಿ ನನ್ನ ಬಾಳು ಬೆರವು ಕತ್ತಲೆ ಅದರಿಂದ ನೀಗೆ ನೀರು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ನೀರು ಕುಡಿದು ಮತ್ತೆ ಆ ಬೆರವು ಮೊದಲಿನ ಹಾಗೆಯೇ ಹೂದಿತು. ಈ ಮರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಯಾರೂ ಹೇಳಬೇಡ ಎತ್ತರಗೆ ನೆಹಿರಾಗಿ" ಎಂದಿತು.

ಗುಗೆ ತನ್ನ ಕೆಡ್ಡು ಕೆವಿಗಳನ್ನು ನಂಬದೆ ಭ್ರಮೆ ಎದುರಿಸಿತು. ಎದುರ ಕತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು ಒಂದು ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲಿಂದಾಗಿ ಭೂಮಿಗಿಳಿದ ಮರದ ಬೆರವು ನೋಡಿದಳು. ಅವಳು ತನ್ನ ಬಲವನ್ನು ಕೂಡಿ ಆ ಬೆರವು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಎಳೆದಳು. ಕೊಡಲೆ ಆ ಬೆರವು ಇಳಿದ ಕುಡ್ಡದಿಂದ ನೀರು ಚಮ್ಮ ಕೊಡಿತು. ಕನಂದದಿಂದ ಮುಖ ನೆನೆ ನೀರು

ಕುಡಿದು, ಮತ್ತೆ ಬೇರನ್ನು ಆ ರಂಧ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿ
ಮೊದಲಿನಂತಿಟ್ಟಳು ಗಂಗೆ.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನು ಓಲಾಡುತ್ತಾ
ಬಂದು "ಅಬ್ಬಾ! ದಾಹ!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಿದ್ದನು.
ಅವನಿಗೆ ನೀರು ಕೊಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಗಂಗೆ ಮತ್ತೆ
ಬೇರನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಲು ನೋಡುವಾಗ, "ಗಗಾ!
ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಮರೆತೆಯಾ? ಬೇಡುಕೆತ್ತರೆ ನೀನು
ಸಾಯುವ! ಬೋಕೆ!" ಎಂದು ಈ ಮೊದಲಿನ
ಕಂಠಸ್ತರವೇ ಬೆದರಿಸಿತು.

ಆ ಬೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ
ಗಂಗೆ ಬೇರನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿತ್ತಿ, ಮೇಲೆ ಚಿಮ್ಮುವ
ನೀರಿನ ಧಾರೆಯ ಒಳಗೆ ವೃದ್ಧನನ್ನು ಎತ್ತಿ ತಂದಿಟ್ಟಳು.
ಆ ನೀರನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಮುದುಕನಿಗೆ ಜೀವ
ಎಂದು ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು
ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತನು.

ಗಂಗೆ ಆ ಬೇರನ್ನು ಮುಘಾಸ್ಪಾನದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವ
ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗದೆ, ಆ ಮುದುಕನೊಂದಿಗೆ, "ತಾತಾ,
ಇಲ್ಲಿ ನೀರು ಇದೆಂಬೆಂದು ಸಂತ್ಸಾಸುತ್ತಲೂ ಇರುವ
ವರಿಗೆ ನೀವೇ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಇನ್ನು ನಾನು ಹೋಗಿ
ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದಳು.

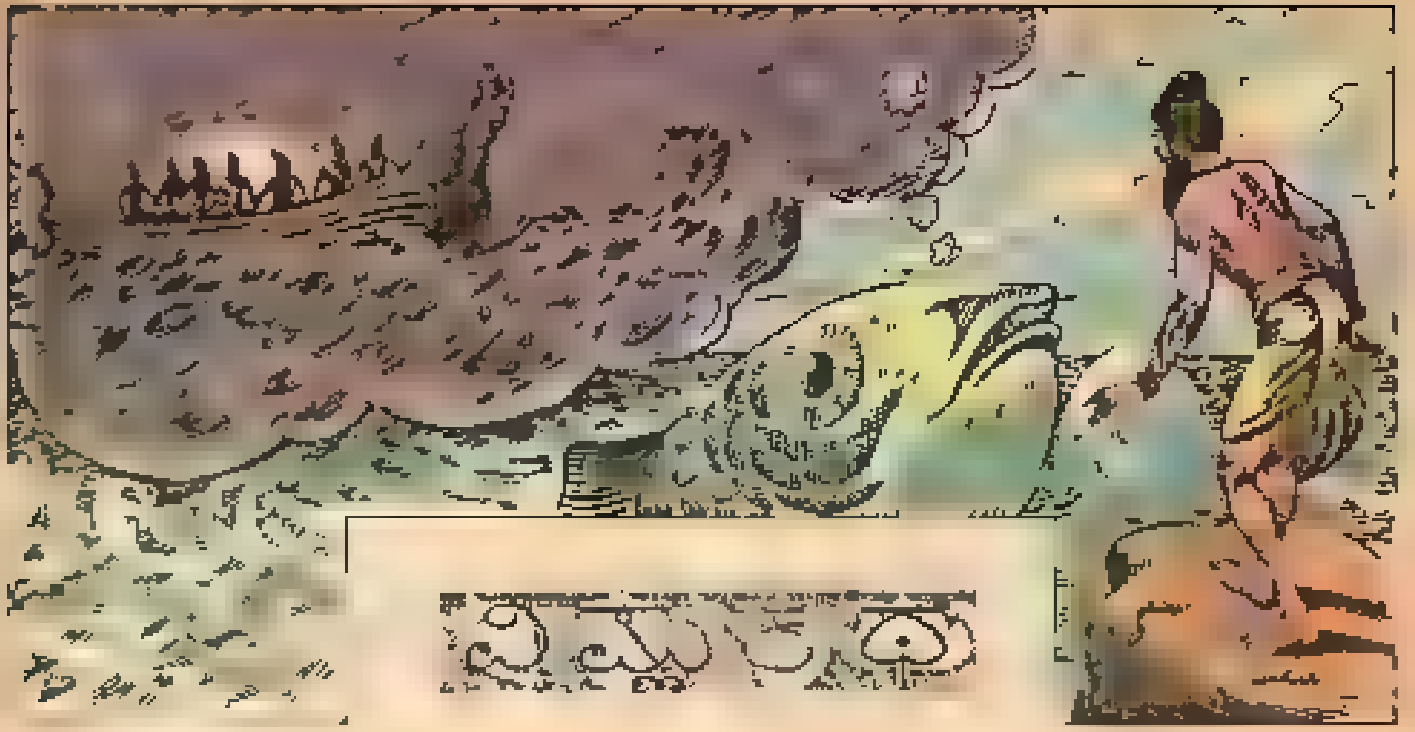
"ಈ , ಮದೂ. ದೇಳುತ್ಕೋನೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ"
ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುದುಕನು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಗಂಗೆ ಆ ನೀರಿನ ಧಾರೆಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕೈ
ಮುಗಿದುಕೊಂಡು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ನಿದ್ರಿಸಲು ನೀರಿನ
ಧಾರೆ ದಪ್ಪವಾಗುತ್ತಾ, ಜಿಮ್ಮಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು
ಹರಿಯುತ್ತಾ ಕೆರೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ತೊಡಗಿತು.
ಗಂಗೆ ಮರದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ "ಹೇ, ಜಲವೃಕ್ಷ
ದೇವಾ! ನಿನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳದೆ ಊರ ಜನರ
ಪ್ರಾಣವನ್ನುಳಿಸಲು ಈ ದೀಪಿ ಮಾಡಿದೆ. ಅವರೆಲ್ಲಾ
ಬದುಕುವ ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೊಬ್ಬಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ
ಹಿಂತೆ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೋ!"
ಎಂದು ಜೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಆಗ ಮರದಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ಹಿಂವೆ ಕಂಡ ಮುಖವೇ
ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಯಿತು. "ಗಂಗೆ! ನಿನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ
ಮಾಡಬೇಕೆಂದೇ ಹಾಗೆ ಹೆದರಿಸಿದೆ. ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ
ತೆಗೆಯುವ ಆಗತ್ಯವೇನಿದೆಯೆನ್ನಾ? ಎದ್ದು ನೀನೇ
ನನ್ನ ಅಮ್ಮ. ನನಗೆ ಜಲದಾನ ಮಾಡಿ ಬೆಳೆಸಿದ
ತಾಯಿ ನೀನು. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಈ ಕೆರೆ
ಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ ನಿನ್ನ ಸಂತೋಷವಡಿಸುತ್ತೇನೆ.
ಇನ್ನೊಂದಿಗೂ ಈ ಪ್ರಾಣತಡವರಿಗೆ ನೀರಿನ ಕ್ಷಾಮ
ಬಾರದಂತೆ ಕೆರೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತದೆ" ಎಂದು
ಹೇಳಿ ಆ ಮುಖವು ಮಾಯವಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಆ ಕೆರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿತು.
ಸುತ್ತುವಾತ್ಮಲವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಜೀವ ಬಂತು.

ವಿಮಲಾ

ಸತ್ಯವ್ರತನ ಭಕ್ತಿಭಾವದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಮಹಾ ವೀರನು ಸಮುದ್ರದ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮಹಾ ಪರ್ವತದ ಹಾಗೆ ಸಾಗರದುದ್ದಕ್ಕೂ ನೀಡಿ ಬೆಳೆದು, ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಪೀಠದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲು ಕಡ್ಡಿಯಂತೆ ನಿಂತಿರುವ ಸತ್ಯವ್ರತನನ್ನು ನೋಡಿ, "ದೊಡ್ಡ ಗುಣಗಳು ತುಂಬಿದ ಓ ಸತ್ಯವ್ರತಾ, ನಿನ್ನ ಯಶ್ಯ ಸ ಅಮೋಘವಾಗಿ ಫಲಿಸಿಹಿಟ್ಟಿತು. ನೋಡಿದೆಯಾ? ನಾನು ಇನ್ನೂ ಬೆಳೆದು ಕಡೆಗೆ ವಿನಾಗಿ ಹೋಗುವೆನೋ!" ಎಂದು ಮೋಘ ಘೋಷದಂತೆ ಹೇಳಿತು.

ಆಗ ಸತ್ಯವ್ರತನು ಕೈಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ನೋಡಿಸಿ, ಮತ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಾ ! ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಕೇಡುವ ನಮಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ. "ನನ್ನ ವಕಾರಗಳನ್ನಿಗಲಿ" ನಿನ್ನ ರೀತಿಗಳ ರಹಸ್ಯ ತಿಳಿಯಲು ನನ್ನಿಂದಾದೀತೆ?" ಎಂದು ವಿಧವಿಧವಾಗಿ ಸ್ತುತಿ ಮಾಡಿದನು.

ಆಗ ಮತ್ಯವ್ರತಾ ರಥದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಹಾವಿಷ್ಣು "ಓ ರಾಜನೇ, ಇನ್ನು ಏಳು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ಣಾಂತವು

ಬರುತ್ತದೆ. ಆಗ ಈಗ್ಗುವ ಪ್ರಳಯ ಜಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಮುಳುಗುತ್ತದೆ. ಟ್ಟಾನವೂ, ಔಪಧಿಗಳೂ ಬೀಜಗಳೂ ನಶಿಸಿ ಹೋಗಬಾರದು. ಮುಂದಿನ ಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಅವುಗಳು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಹೇಗೆ ಹೇಳು. ಈಗ ವಿನಾಗಾಗಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ನೌಕೆ ಗಾಢಾಂಧ ಕಾರವಲ್ಲಿ ಮೇಗುತ್ತ ಬರುತ್ತದೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಮ್ರಾಟಗಳು ಇದ್ದಾರೆ. ಆ ಬಳಿಕು ಅವರದೆ.

"ಔಪಧಿಗಳನ್ನೂ, ಸರ್ವ ವಿಧ ಬೀಜಗಳ ರಾಶಿ ಯನ್ನೂ ಆ ನೌಕೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸು. ಪನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಕಿಂಜಿಕ್ ಕಾಪೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತಿಹಿಡು. ಆ ಪಾವ ತೆರಗಳ ಮೇಲೆ ಕೈಗಳಿಗಾಗಿ ಹೊಗಳದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳು. ಮತ್ಯನು ಸಿದ್ಧ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಬಂದು ನಿಂತಿರುವಾಗ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗುಡೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕೇಳಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಿಧದ ಪ್ರಯಾಣಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ಯ ಬರುವ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ನೀನು ವೈವಸ್ವತ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮನುವಾಗಿರು ವಿ.

ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳು " ಎಂದು ಅದೇಶ ಮಾಡಿತು. ಸತ್ಯವ್ರತನು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ತಿರ ದೋಳಾಯಿತು ವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು.

ಮಕ್ಕಳು, ಮಕ್ಕರವು ಪ್ರಹ್ಲಾದನಾದ ಶ್ವ ದಾಲ್ಯ ರತ್ನಗಳನ್ನು ಓಲಾಡಿಸುತ್ತ ಬಾಲರಿಂದ ಜೀರಣು ತೋರುತ್ತ ಮಕ್ಕಳ ಮರಣಕ್ಕೆ ತೊರಳುವ ತಿರ ಗಳನ್ನು ಹೀಳುತ್ತ, ಲೀಲಾಚಾಲವಾಡಿಕೊಂಡು ಸಮುದ್ರದೊಳಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಯಿತು.

ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋದನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಮೌನಿಗಳಾದ ಮೌನಿಗಳಾದ ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋದನು. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ಆ ಅಂದಕಾರದ ಪಲಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಯಗ್ರೀವನಾದ ಸೋಮಕಾಸುರನು, ತನ್ನ ವಾಸ ಸ್ಥಾನವಾದ ತಲಾ ತಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ಬಂದು, ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಸತ್ಯವ್ರತನು ಇದೇ

ತಲವನ್ನು ಅಂದಕಾರದ ಪಲಕಾಲದಿಂದ ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋದನು. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಬಂದು ಸಾರಿ ಅಂದಕಾರದ ಪಲಕಾಲದಿಂದ ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋದನು. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಸೋಮಕಾಸುರನು ದೇವತೆಗಳಿಗೂ, ದೇವಾಧಿ ದೇವನಾದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೂ ಪ್ರಬಲ ವಿರೋಧಿ. ದೇವ ಗಳು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಪ್ರಹ್ಲಾದನಿಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಕಾರ್ಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು, ಪ್ರತಿ ಕಲ್ಪಗಳಿಗೂ ಅಗತ್ಯವಾದ ಒಳಿತುಗಳನ್ನೂ, ಪ್ರಗತಿಯನ್ನೂ ನೆಲೆ ಗೊಳಿಸುವಂತಹ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಭಗ್ನ ಗೊಳಿಸಿವಿ. ಇದೇ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಒಂದು ಅಂಶವಾದರೆ ಜಡವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರಳಯ ಜಲವು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮುಳುಗಿಸುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಇನ್ನೂ ಮುಳುಗಿದ ನೆಲ ದ್ವಾರದಿಂದ ಮೂಡಿಕೊಂಡಿರುವ ರತ್ನವೆತ್ತಾಗಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಬಿಡದಂತಹ ಬೆಳಕು, ಚುಕ್ಕಿಯಂತೆ ಕಾಣಿಸಿ ಬಿಡದಂತಹ, ದೊಡ್ಡದಾದಂತಹ ಒಂದು ಆ ನೆಲೆ.

ಈವರೆಗೆ ಸತ್ಯವ್ರತನು ಔಪಧಿಗಳನ್ನೂ, ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಬಾಜದಾರಿಗಳನ್ನೂ ಆ ನೆಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ತಾನು ಆ ನೆಲೆಮೇಲೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಕೂಡಲೇ ಆ ಕಾಲದಿಂದ ನೆಲವೂ ಮುಳುಗಿ ಹೋಯಿತು. ಸತ್ಯವ್ರತನು ನಾರಾಯಣ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ನೆಲೆ ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ಮೂಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು ಆ ನೆಲೆ

ಕ್ರಿಮಿಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿರಲು. ಸೂತನ ಕಲ್ಪದ ಉಪಾ ಕಾಲದ ಮುಂಜಿಳೆಕು ಮೂತುತ್ಯಾ ಪ್ರಳಯ ಜಲವು ಕಾಂತವಾಗಿ ಕುಂದುತ್ಯಾ ಭೂಭುಗವು ಕೋರತೊಡಗಿತು. ಪ್ರಹ್ಲಾದ ವೈಮಲಿದಳೊಂದು ವಿಲಸಿತರೂ. ಹೊಕ್ಕತೊಡ ಕೆತ್ತವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ತೊಡಗಿತು.

ಪ್ರಹ್ಲಾದ ಹಗಲು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮೋದಿಸಲ್ಪಡಿತು. ಅವನ ನಿವಾಸಾಲವು ಪೂರ್ವಿಯಾಗಿ ಹಗಲು ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೂ ಕೂಡತಿ ಎತ್ತು ಹಗಲೆಮ್ಮನ್ನು ಸುವರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಉಯ್ಯಲಾಗಿ, ತನ್ನ ಭೂಮಾಳ ರಾಗಿವನ್ನು ಹೊರಡು ತೊಡಗಲಿ. ಪ್ರಹ್ಲಾದ ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯ ಮುಖಗಿಂದ ಕೀಗಿ ಅಪಕುಚಿ ನೋಡಿದನು. ಅವನ ಸರ್ವಾಧಾರವಾದ ವೇದಗಳು ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ! ಪೆದ್ದಳನ್ನ ಕಾಡೆ ಬಿಡುವುದು ಮುಖಗಳನ್ನು ಎತ್ತರಾಗದೆ ಬ್ರಹ್ಮನು ಚಿಂತಿಸಿಕೊಂಡಿರಲು

ಮುಕ್ತ ವತಾರದ ವಿಷ್ಣು ಅದಾ ಮೂದೆ ಬಿಡು ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳನ್ನೂ ಅಪಕುಚಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವನು.

ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮನು ಮಹಾವಿಷ್ಣು ವಿನ ಮತ್ಯಾ ವತಾರ ವನ್ನು ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಹಬ್ಬವಾಗುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತ ಕೈಗಳನ್ನು ಮೆರೆಯಿ ಸಾಧ್ಯ ಮುಖಗಿ ಕಂಡಲೂ ಕೀತಿಸಿದನು.

"ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಾ! ನಿನ್ನ ಮತ್ಯಾ ವತಾರ ವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದವರಿಗೆ ಪ್ರಳಯದಂತವ ಮಹಾ ವಿಪತ್ತುಗಳು ಬಾರದೆಯೇ ಹೋಗಲಿ. ಅಜ್ಞಾ ನಾಂಧಕಾರವು ತೊಲಗಲಿ." ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮ

ಹೀಗೆ ಮತ್ಯಾ ವತಾರದ ಉದ್ದೇಶವು ಪೂರ್ಣ ವು ವೆರಿತು. ಕುಂತು ತನ್ನ ವೈಷ್ಣವತವ ಮಹಾ ಇವತು ಸೂತನ ಉಯ್ಯಲಾಗಿ ಕೆತ್ತವು ಮಹಾ ಸು ದೀಪ್ತಿಗಿಂದ ಮತ್ತೆ ಫಣಿಯ ಮಹಾ ತೊಡಗಿತು.

ವಿಷ್ಣು ಮತ್ಯಾ ವತಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವೈಕುಂಠ ವನ್ನು ಕುಳಿದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಹ್ಲಾದ ವೇದಗಳ ಸೂತನು ದಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಕಾರ್ಯ ಪೂರಂಭಿಸಿದನು. ಸತ್ಯವ್ರತವು ಈ ಮೇಲೆ ಕೆತ್ತ ವಿವರವು ಸಾಮಕಾರಿ ಉಯ್ಯಲ ಸಿದ ಸೂರ್ಯನ ಪುತ್ರನಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೊಡನೆ ವೈವಸ್ವತನೊಡನೆ ಹೆಸರು ವಡುತು ಮೂಡುತು.

ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಆಕಾಶವನ್ನು ಸೇರಿ. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತು. ವೈಷ್ಣವ ಮಂಡಲದ ಹೆಸರಿನಿಂದ ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತ ವೈವಸ್ವತಿ ವೈವಸ್ವತೆ ಎದ್ದಿತ್ತರು.

ಹೀಗೆ ಸೂತನು ಹೇಳುತ್ತಿರಲು, ಶೌನಾಹಿ ಮುಖಗಲು. "ಕೂಡಮೂಗಿಯದ್ದಾ, ಕಾವು ಅಭ್ಯಾಸ ಕರೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುವಿಕೆಯಿರಬೇಕೆಂದು ಎತ್ತು ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು.

ಕೂಡಮು ಹೇಳ ತೊಡಗಿದನು :

ಈ ಮಹಾವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತೋನ್ನತವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ವ್ರತವು ಇದೆ. ಅದೇ ವೈವಸ್ವತನವನಾದ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಶಿವ ಇರುವ ಜಾಗವೂ ಆಗಿದೆ.

ಅಂತಹ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಪದವಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ
ಉತ್ತಮವಾದವನು ರಾಜನಿಗೆ ಮಗನಾಗಿ
ಹುಟ್ಟಿದವನು. ಧೃವನ ತಾಯಿಯಾದ ಸುನೀತಿ
ಉತ್ತಮವಾದರಾಜನ ಹಿರಿಯ ಹೆಂಡತಿ. ಸುರುಚಿ
ಎಂಬವಳು ಅವನ ಎರಡನೆಯ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಂಡತಿ.
ರಾಜನಿಗೆ ಸುರುಚಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಮೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೀತಿ.

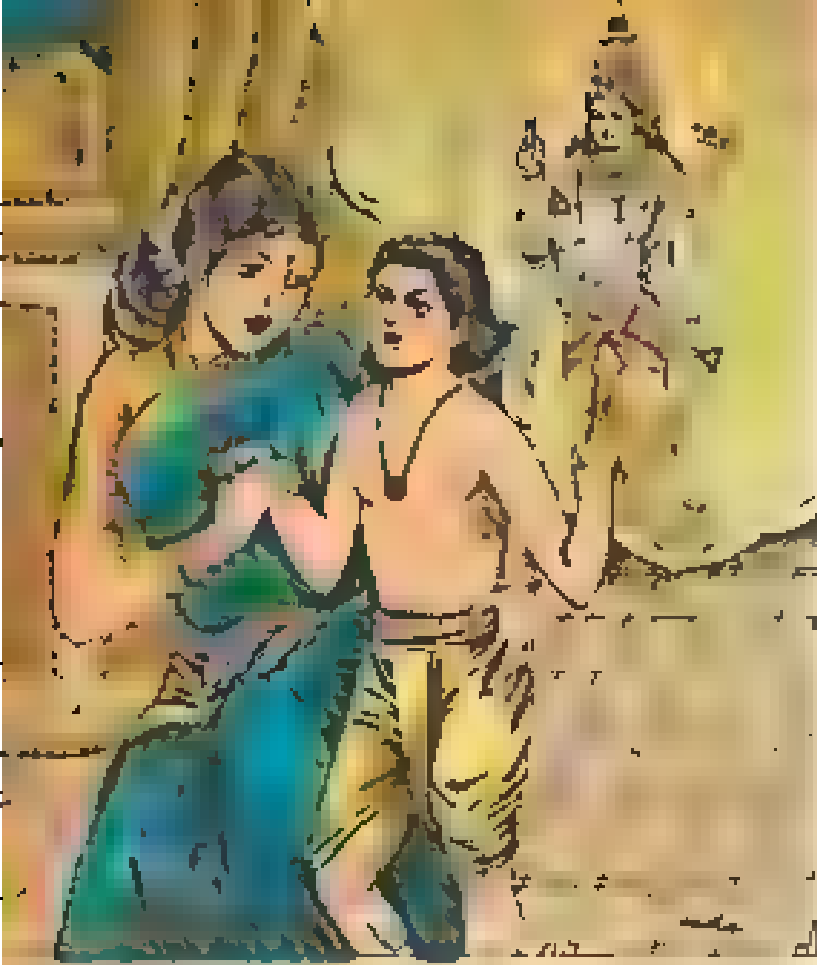
ಒಂದು ದಿನ ಉತ್ತಮವಾದನು ಸುರುಚಿಯ
ಮಗನಾದ ಉತ್ತಮನನ್ನು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ
ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಮೊದಲಿಗಿದ್ದ
ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ತಾನು ಕೂಡಾ ತಂದೆಯ ತೊಡೆಯ
ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಬಾಲ್ಯ ಬಾವಲ್ಯದ
ಆಶೆಯಿಂದ ತಂದೆಯ ತೀರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು,
ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿದನು. ಸುರುಚಿಯೂ
ಅವನ ಹತ್ತಿರವೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅಂಚೆ,
ರಾಜನು ಧೂಮನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ನೋಡದವನಂತೆ
ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ತಮ್ಮನನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದ ಹಾಗೆಯೇ
ಅಪ್ಪನು ತನ್ನನ್ನು ಕೂಡಾ ಎತ್ತಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ
ನೆಂದು ಆಶೆಪಟ್ಟ ಧೂಮನು ಮುಖ ಮಾಡಿಸಿ
ಕೊಂಡನು. ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿತು. ಅವನ ಗಲ್ಲಗಳ
ಮೇಲೆ ಕುಬ್ಜಿ ಮುತ್ತಗಳು ಹೊಲಿದವು.

ಅವನು ನೋಡಿ ಸುರುಚಿ ಕುಳಿತಿನ ನಡು.
“ಆ ಗಂಟೆಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನೇ !
ನೀನು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ
ಸಮಾಸನಾಗಿ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ
ಭಾಗ್ಯ ಪಾರವೋ ಹುಡುಗಾ ! ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ
‘ಕಿತ್ತ ಮವ’ ಹಾಗಿ ಇನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ
ಹುಟ್ಟಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈ ಭಾಗ್ಯ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಇನ್ನ
ಈ ದವ್ವದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೇ ! ನೀನೇನೋ ಮುಖವುಳ್ಳವನು
ಯಾಗೆ ನಾರಾಯಣ ಸಂಕೀರ್ತನೆ ಮಾಡುತ್ತೀ
ಎನಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನ ಉಂಟೆ ? ಬೇಕಾದರೆ
ಕಿತ್ತಿಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ನಾರಾಯಣನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ

ಈ ಭಾಗ್ಯ ಕೊಡುತ್ತಾನೇನೋ ಕೇಳಿಬೋಡು !”
ಎಂದು ಅವಹೇಳನ ಮಾಡಿದಳು.

ಅವಳ ಮಾತುಗಳು ಧೂಮನ ಎಳೆಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ
ಜಿನ್ನಾಗಿ ನಾಟಿ. ಹೃದಯ ಕುದಿಯ ತೊಡಗಿತು
ರೋಷವು ಉಕ್ಕಿತೊಡಗಿತು, ಕೊರತೆ ತಗ್ಗಿಹೋದ್ದ
ಮರೆಯದ ಸ್ವ ಭವಭವ ಹೊಡೆದೊಡಗಿತು.
ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಸೀಳಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಆಗ ಸುರುಚಿ
ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ, “ಹೋಗೋ ! ದೇವಾಧಿದೇವ
ನಾರಾಯಣನನ್ನು ನಂಬು. ಕಷ್ಟವು ಮಾಯ
ಕುಮ್ಮನೆ ಅಪ್ಪನ ತೊಡೆ ಎರಚಿಕೊಂಡರೆ ಹೇಗೆ ?”
ಎಂದಳು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಧೂಮನಿಗೆ ಅವಳು ದಿವ್ಯ
ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದ ಗುರುಪೂಜಕ ಕುಂತಳು.
ಅಂತಹ ಈ ಸುತ್ತರವಾದ ಉಪದೇಶಕ್ಕೆ ಬಾತ ರಾಗ
ದಿದ್ದ ಉತ್ತಮನು ಅಭಾಗ್ಯವಂತ ಹೆದ್ದನ ಹಾಗೆ
ಕಾಣಿಸಿದನು. ಉತ್ತಮವಾದ ಮಹಾರಾಜನು
ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಎಲೆಮೊದಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ತೊಳಲಾದ

ತ್ತಿರುವ ವಾಮಾ ದಂಪತಿಯಂತೆ ಕೂಡಲು ಧೃವನಿಗೆ ಗುರುಪದಾಚೆ ಮಹಿಮೆ ಹೊರಡುವ ಶಿಷ್ಯನ ಹಾಗೆ ಧೃವನು ಸುರುಚಿ ಬಾಗಿ ಕಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಆರಿಸಿದ ಹೊರಟನು. ಬಾಲಧೃವನ ಆ ಚಿಕ್ಕ ಗಲನ್ನು ಮೊದಲಿ ಅರ್ಧಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವ ಸುರುಚಿ ಬೆರಗಾಗಿ, "ಪಾಪ, ಓಳ್ಳೇ ಹುಡುಗನೇ! ಜೈದರೂ ರಂಜಿತ ಹೊರಿಸಿದೆ, ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೊರಡು. ಮತ್ತೆ ನಾನು ಮಾಡಿಯಾಕು! ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯುವ ಧೈರ್ಯ ಬರುವುದುಂಟೆ? ಅವನ ಅಮ್ಮನಿ ಗಾಳೂ ಏನು ತಿಳಿತು?" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಶುಭಿ ಕಾಣಿ ಬಂದು, ತಾ, ಮನೆ ನೋಡುವ ರಾಜನ ಮುಖ ನೋಡಲು, ರಾಜನೂ ಕೂಡ ತದರೂವ ನೆಂಬುವನು.

ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಈ ಸುಗಂಧ ದಾಸಿಯೊಂದಿಗಿನ ಸುಖಾತಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ನೋಡುವುದು ಅವಳ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತ ಕಂದ ಧೃವನನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವಳ

ದೂರವೂ ಉಕ್ಕಿ ಸೂಸಿತು. ವಳದಳ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಸುತ್ತು. "ಹೌದು ಕಂದಾ! ದಾಸಿನಿಗಳೂ ಹೀಗನವಾಗಿ ಬದುಕಿ ಕೊಂಡಿರುವ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ನಿನಗಿಂತ ಮಟ್ಟ ಬೇಕು? ನಿನ್ನ ಸಮತಿ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ತೀರ ಸತ್ಯ. ನಿನ್ನಗೂ ನನ್ನಗೂ ಆ ವಾದಾಯದಾ ಮೂರ್ತಿಯ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಗತಿ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ?" ಎಂದು ರೋದಿಸಿದಳು.

ಆಗ ಧೃವನು ತಾನು ವೀರ ಕೃತ್ರಿಯ ಕುಮಾರನೇಯೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುವಂತೆ ವೈಯ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂತು, "ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ಅದೇ ಸು!" ಎಂದನು.

"ಏನೇನು! ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವೆಯೋ?" ಎಂದು ಸುಖಾತಿ ದೂರವನ್ನು ನುಂಗಿ ಕಣ್ಣು ಒರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಗನನ್ನು ಲಿಪ್ಪಿ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು, "ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು, ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಸುರುಚಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಎರ ಕೇಳಿಕೋ" ಎಂದಳು.

"ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡಮ್ಮ. ಮೂರು ಮಾತಿಗೂ ಹಾಗೆ ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬೇಡ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಮಗ. ಮತ್ತಾವಿಗೋ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಬೇಕೆಂಬ ಅತಿ ರಸಗೆ ಎಳೆ ಬರುತ್ತೆ? ನಮ್ಮನ್ನು ಪಾಪು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲೇಬಾರದು. ಅದು ಅತ್ಯವಕ ಮಾಡಿಕೊಡ ಹಾಗೆ! ನನ್ನನ್ನು ಹಡೆದ ನೀನು ಎಂತಹ ಭಾಗ್ಯ ವಂತೆ ಅನ್ನಬ ಹಾಗೆ, ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೂ ಸಾಣೆ ದಿಕ್ಕಾಗಿರುವ ಹಾಗೆ ಪಾರಾಯಣನನ್ನು ಎರ ಕೇಳು ತ್ತೇನೆ ಗೊತ್ತಾ! ವೈಯ್ಯವಾಗಿರು! "

ಎಂದು ಹೇಳಿ ಧೃವನು ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಅಕ್ಕಾದ ಮೂರ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಧೃವನ ಮುಂದೆ ನಾರದನು ಬಂದು, "ಓಹೋ ಧೃವನಕುಮಾರಾ, ಯಾವುದೋ ಹೊಸ ಆಟ ಆಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟ ಹಾಗಿದೆ, ಹೌದಾ?" ಎಂದನು.

"ಜಬ್ಬಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ ಸರಸಿ."
ಎಂದು ಕೇಳುವಾಗಲೂ ಧೃವ.

"ತಪ್ಪಾ ಎಂಬ ಅಂಟು ಬಂದಿಬಿಂಬವಾಯಿತು.
ಎಂದು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಅಡಿಕೂಡೆ ತಪ್ಪಾ ಎಂದೂ ಗಾರವ.

"ಅವು ಅಷ್ಟೆ ಸ್ವಾಮಿ ಸುಕೇಶ್ವರ ತಪಸ್ಸು
ಮಾಡಲು ಹೋರಬಿಟ್ಟೆ" ಎಂದು ಧೃವ.

ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಈ ಸ್ವಾಮಿ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ತಪಸ್ಸು
ಯಾಕೋ? "ಕನ್ನಡಿಮಣಿ ಮಾ, ನಿನ್ನ ತಂದೆ ನಿನ್ನ
ಬದುಕು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿತ್ತು
ಸೋಪುತ್ರೆ" ಎಂದು ನಡು.

"ಅವನು ಹುಡುಗನಾದ್ದರಿಂದ ಈಗ ನಿನ್ನಾಸ್ತಿ ಸ್ವಾಮಿ
ಅದ್ವೈತಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹಿರಿದಾದ ಅದ್ವೈತವಾಯಿತು
" ಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡಿ ಕೇಳು ಅದಕ್ಕೆ ತಪ್ಪಾ
ಎಂದೂ ಅರಗಾಕ್ಕೆ ಹೋರಬಿಟ್ಟೆ" ತಾಯಿಯು
ಅವಳೆಂದಾ ದು. ಕೊನೆಗಾದ ಮನವುದೂ ಗ
ಗಿತ್ತಿ ಎಂದು ಧೃವ.

ಧೃವನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ
ಮುಗ್ಧತೆ ಹಾಗೆ ಮರಡೆಯ ಮೂತು ಕೇಳು
ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗಾರದಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಂದು ನಿಲ್ಲಾ ತಪಸ್ಸು
ಎಂದರೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಹೆಜ್ಜೆ. ಅರಗಾ ಎತ್ತಿ ಹೇಗೆ
ಬಿಂಬ ಮೂಲಲಾದ ಕೂರಮೃಗಗಳಿರುತ್ತದೆ ಮನು

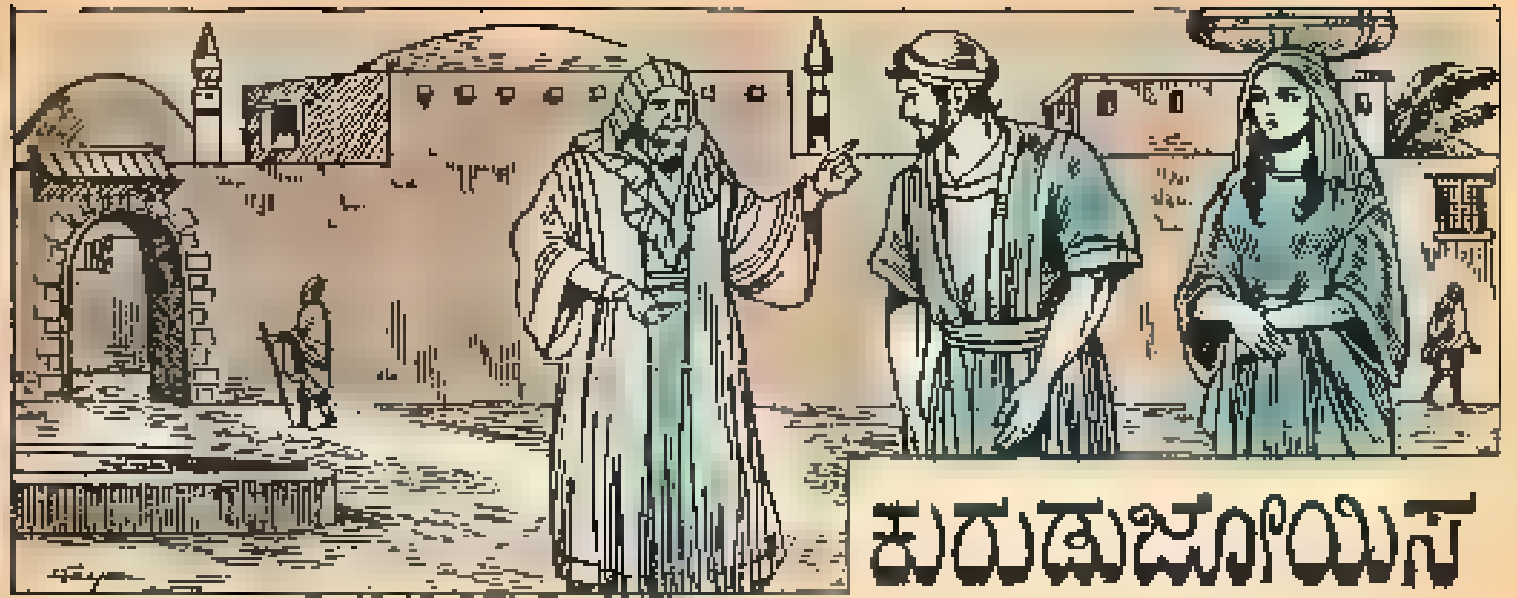
ಮೇಲೆ ಬೆಳಗಿನ ಕಾಟಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಇದೆ ನನ್ನ
ಮಾತು ಕೇಳು, ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ" ಎಂದನು

"ಸ್ವಾಮಿ, ನಾರದ ಮಹರ್ಷಿಗೇ ನಾನು ಕ್ಷತ್ರಿಯ
ಕುಮಾರನೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡಿ. ಪರಾಭವ
ವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಬದುಕಿರುವವನಲ್ಲ ನಾನು
ಪುಕ್ಕಲು ಮಾತೆ, ಪುಡಿ ಮಾಡಿ ಕೊಡುವಿರಾನು?
ಸುಯಾದ ದಾರಿ ಹೇಳಿರಬ್ಬಾ!" ಎಂದನು ಧೃವ.

"ಅಪ್ಪಾ ಧೃವಕುಮಾರಾ! ನಿನ್ನ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು
ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳದೆ ಒಂದು
ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೂಡಾ ದಿಕ್ಕುಗಿಟ್ಟು ಹೆಡುಗಾಗಿ
ಎಪ್ಪೆಬಿಟ್ಟೇ ಅವಮಾನಗಳಿಗೂ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೂ ಸಿಕ್ಕಿ
ಬಿದ್ದು ಕಾಡು ಸೇರಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದವನೇ- ನೀನು
ಮಧುಮತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಕಮಾ ನಾರಾಯ
ಣನಾಯ ಎಂಬ ಅಪ್ಪಾಕ್ಷರೀ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತ
ತಪಸ್ಸು ಮಾಡು. ನಿನ್ನನ್ನು ಮನುಷ್ಯವರ್ಗವಾಗಿ
ಆಲೋಚಿಸುತ್ತೇನೆ, ಕೃತಾರ್ಥನಾಗುವಿಯಪ್ಪಾ!"
ಎಂದನು ನಾರದ.

ಹೀಗೆ ಸೂತನು ಹೇಳಲು, ಮುನಿಗಳು, "ಸೂತ
ಮುನೀಂದ್ರಾ, ನಾರದನು ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಪಡಲು
ಏನಾಯಿತು? ಆ ನಾರದನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಕೇಳಿ
ಬೇಕೆಂದು ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಕುತೂಹಲವಾಗಿದೆ" ಎಂದು
ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಕುರುಡುಜೋಯಿಸ್

ಹಿರಿದಾನೊಂದುದಿನ ಒಬ್ಬ ಬಡವನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಬಾಗ್ಯಾದು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವರು ದಿನಾ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಬೀದಿ ಬೀದಿ ತಿರುಗಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನು ಆ ಬಡವನೊಂದಿಗೆ, “ಏಕೆ ಹೀಗೆ ದಿನಾ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುವೆ? ಯಾರು ನೀನು? ಏನಾಗಬೇಕು ನಿಮಗೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಅಯ್ಯಾ ಏನಾದರೂ ಕೂಲೀನಾರೀ ಕೆಲಸ ಸಿಗುತ್ತಾ, ಅಂತ ತಿರುಗುತ್ತಿವೇನೆ ವಂತೇನಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಬಡವ.

“ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ, ವೃತ್ತಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬಾರದೇನೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ.

“ಏನು ಮಾಡಲಿ? ನನಗೆ ಯಾವ ವೃತ್ತಿಯೂ ಬೇರನ್ನಿಲ್ಲ” ಎಂದನು ಬಡವ.

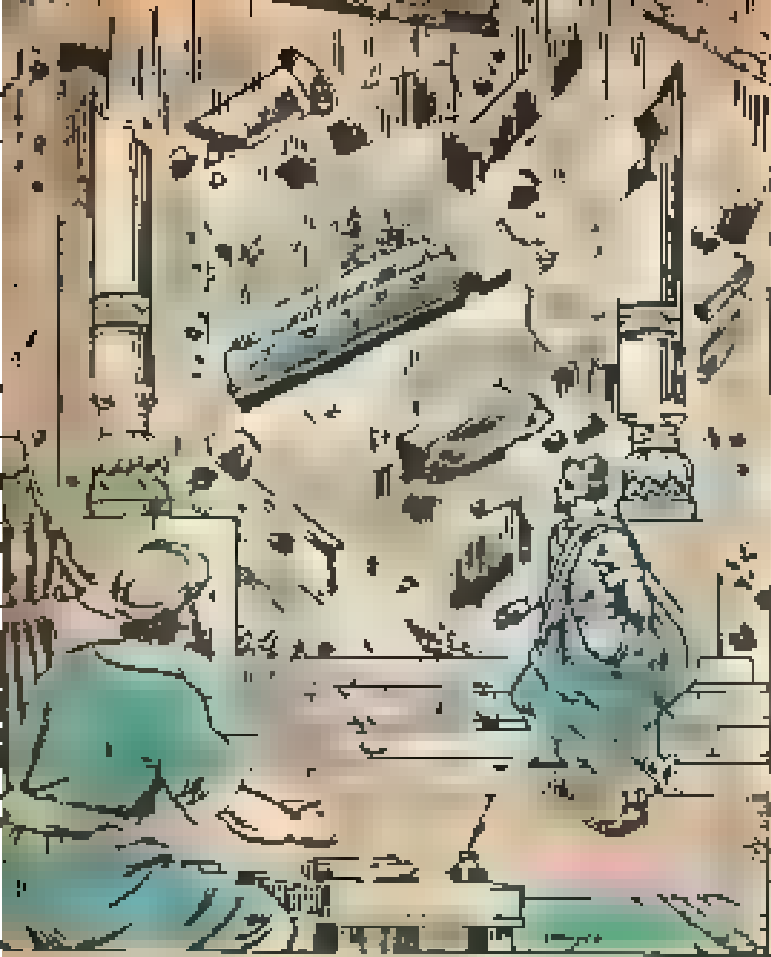
“ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದು ಮಾಡು. ಒಂದು ಕೊಡಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಸುಂಕದ ಕಚೇರೀ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ,

ಅಲ್ಲಿ ರಾಶಿಬಿದ್ದಿರುವ ಮರದ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳಾಗಿ ಒಡೆದರೆ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸ ಬಹುದು. ಅಷ್ಟು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ?” ಎಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ.

ಅದಾಗಬಹುದೆಂದು ಆ ಬಡವನು ಮೂರನೇದಿನ ಕೊಡಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸುಂಕದ ಕಚೇರೀ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಒಡೆದನು. ಅದರಿಂದ ದೊರಕ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣದಿಂದ ತನ್ನ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಶಾಂತಿ ಗೊಳಿಸುತ್ತ ದಿನ ದೂಡತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ಕೈಕೈಗೆ ಅಷ್ಟೇ ಸಂಪಾದನೆ ಸಾಕೆನಿಸಿ ನೆಮ್ಮದಿ ಮುಂದಿದ್ದನು.

ಒಂದುದಿನ ಆ ಬಡವನ ಹೆಂಡತಿ, “ನಾನು ಇವತ್ತು ಹಮಾಮಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಬರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೇನಾದರೂ ಏನಾದಿರ ಕೊಡಿ” ಎಂದಳು.

ಬಡವನು ಚಿಲ್ಲರೆ ಹಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಅವಳು ಶುಲ್ಕ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದಳು.

ಅಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡವರೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅಂತಸ್ತು ಅಧಿಕಾರಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕದಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶುಲ್ಕವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂಥವರ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಒಡ ಕಾಗಿ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ನೆನಪು ಅವಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ನಾಚಕೆಯಾಯಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲಿದ್ದವರು "ಹೋ ! ಅಸ್ಥಾನ ಜೋತಿಷ್ಯರ ಹೆಂಡತಿ !" ಎಂದು ಪರಸ್ಪರ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಭಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಬದಿ ಒದಿಗೆ ಸರಿಯುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಎಲ್ಲರಂತೆ ಅವಳೂ ನಿಂತು ಕಲೆಯತ್ತಿ ಕೆತ್ತು ಎಕ್ಕಳಿಸಿ ನೋಡಿದಳು. ಅಸ್ಥಾನ ಜೋತಿಷ್ಯರ ಹೆಂಡತಿ ಸ್ಥಾನ ಶಾಲೆಯೊಳಗೆ ರಾಜದೀವಿಯಿಂದ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದಳು.

"ಛೇ ! ನನ್ನದು ಎಂಥ ಹಾಳುಬದುಕು ! ಹೆಂಡತಿ ಎಂದರೆ ಅಸ್ಥಾನ ಜೋತಿಷ್ಯರ ಹೆಂಡತಿಯೇ

ಅಗಬೇಕು !" ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಒಡವನ ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ತನ್ನ ಗಂಡನು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ "ಇಕೋ ನೋಡಿದಿ ! ನೀವು ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ಅಸ್ಥಾನ ಜೋತಿಷ್ಯರಾಗಿ ಬರುವಿರಾ, ಅಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎತ್ತಾದರೂ ಹೋಗುವಿರಾ ? ಎರಡರಲ್ಲೊಂದು ಬೇಗ ಮಂಡಿತ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿ ಪಡೆ !" ಎಂದುಳು.

ಒಡವನ ಮೈಗ ಬೆರಗಾಗಿ "ನನಗೆ ಒದೇ ಬಾರದು. ಜೋತಿಷ್ಯ ಎಲ್ಲಿ ಬಿಡು ? ಕಾನು ಅಸ್ಥಾನ ಜೋತಿಷ್ಯರಾಗಬ್ಬುದೆಂದರೇನು ? ಅಗುವ ವನಾತು ಇದು ?" ಎಂದಳು.

"ಅದಲ್ಲಾ ನಾನಯ್ಯೆ, ಅಸ್ಥಾನ ಜೋತಿಷ್ಯರಾದ ಹೊರತ ಸಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲವದು. ಹೋಗಿರುವರೆ ಹೋಗಿ ! ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವಿಡಿ" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

ನಿಸು ಮಾಡಲೂ ತೋರದೆ ಒಡವನು ಕಾಗದೆ, ಲೇಖನ, ಮುದ್ರಿತಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ಥಾನ ಶಾಲೆಯ ದ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ ಕುಳಿತು, ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಗೆ ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕಾಗದ ದಲ್ಲಿ ಐನೋ ಗೀರತೊಡಗಿದನು. ಜೋಯಿಸರು ಹಾಗೆ ಯಂತ್ರ ಗೀರಿ ಲೇಖನಿಯಾಡಿಸುವುದನ್ನು ಅವನು ನೋಡಿದ್ದನು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಸ್ಥಾನಶಾಲೆಗೆ ಖಿಲೀಫರೇ ಸ್ವತಃ ಚಿತ್ಕೊಂಡರು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವರ ಸುತ್ತಲೂ ಕೂಡಿ ಯಾಚಿಸುವುದನ್ನೂ, ಸಮ್ಮಕಪ್ಪ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಬೇಡುವುದನ್ನೂ ನೋಡಿ ಬಡವನು, "ಮಹಾ ಪ್ರಭುಗಳು ಒಂದುಸಾರಿ ಹೀಗೆ ಈ ಬಡವನ ಒಳಗೆ ದಯಾಮಾಡಿಸುವಿರಾ ?" ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ದಯಾಶಾಲಿಗಳಾದ ಖಿಲೀಫರು ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಒಳಗೆ ಬಂದರು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಶಾಲೆಯು ಮಾಡು ದೊಡ್ಡ ಸಪ್ತಳದಿಂದ ಉರಿದು ಬಿತ್ತು.

“ಕ್ಷಣ ಶಡವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಖಲೀಫರ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಜೋಯಿಸನು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಖಲೀಫರ ಗಂಡಾಂತರ ತಪ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟ!” ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಬಡವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿನಿದೆಯೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆ ಬಡವನಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟರು. ಖಲೀಫರಿಂದ ಬಂದ ಬಹುಮಾನ ವಂಶೂ ಕೇಳುವುದೇ ಬೇಡ.

ಈ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೊರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಡವನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು, “ನೋಡಿದೆಯಾ? ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಬಹುಮಾನಗಳ ರಾಶಿ? ಬೇಗ ಬಾ!” ಎಂದನು ಸಂತೋಷದಿಂದ.

“ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು ಈ ಬಹುಮಾನಗಳೆಲ್ಲ? ನೀವು ಆಸ್ಥಾನ ಜೋತಿಷ್ಯರಾದಿರಾ ಇಲ್ಲವಾ ಅದನ್ನು ಹೇಳಿ ಮೊದಲು!” ಎಂದು ಭುಸು ಗುತ್ತಿದಳು ಹೆಂಡತಿ.

ಬಡವನು ಉತ್ಸಾಹವೆಲ್ಲಾ ಜರ್ರನೆ ಇಳಿದು ಮುಖ ಬಾಡಿಸಿಕೊಂಡು, “ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು.

“ಮತ್ತೆ ಏತಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಿ ನಿಮ್ಮ ಹಾಳು ಮೋರೆ ಹೊತ್ತು! ಮುಖ ತೋರಿಸಬೇಡಿ, ಹೋಗಿ” ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ. ಬಡವನು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನಶಾಲೆಯ ಹತ್ತಿರ ಮೊದಲಿನಂತೆ ತಪ್ಪೆ ಹಾಕಿದನು.

ಒಂದಾದಿನ ಖಲೀಫರ ವಜ್ರದುಂಗುರವು ಕಾಣದೆ ಹೋಯಿತು. ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಅದು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಯಾರೋ, “ಅಲ್ಲಿ ಹವಾಮಾ ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ಕುಳಿತಿರುವ ಜೋಯಿಸ ಬಹಳ ಗಟ್ಟಿವಲ್ಲೇ? ಮೊನ್ನೆ ಖಲೀಫರ ಜೀವ ಉಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಕಳ್ಳತನವು ಅವನಿಂದಲೇ ಹೊರಗೆ ಬೀಳಬೇಕು” ಎಂದರು.

ಮತ್ತೆನು? ಖಲೀಫರು ಆ ಬಡವನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ತನ್ನ ವಜ್ರದ ಉಂಗುರವು ಎಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು ಕುಡುಹಿದಿಯುವಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದರು.

“ಅಳುವ ಪ್ರಭುಗಳು ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯವಥಿ ದಯೆ ಪಾಲಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಬಡವನು ಏನೂ ತೋರದೆ ಕೈಮುಗಿದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

“ಎರಡು ದಿನಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು ಖಿಲೀಫರು. ಅವರೊಳಗೆ ಬಾಗ್ದಾದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಆ ಬಡವನು ಅಂದು ಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಖಿಲೀಫರ ಭಟರು ಅವನನ್ನು ರಾಜಧಾನದ ಅವರಣದೊಳಗೇ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಬಂಧಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರ ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬಡವನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಗೆದ್ದಲು ಓಡಿಹಂತಾಯಿತು. ಏನೂ ತೋರದೆ ದಿನವಿಡೀ ಕಿಟಕಿಯ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತು ಹೊರಗಿನ ಮೈದಾನದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಇರುವನು. ಆ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಾತುಕೋಳಿಗಳ ಮಂದ ಇದ್ದಿತು.

ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾತುಕೋಳಿ ಕುಂಟುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದು ಏನೋ ರೋಗದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, “ಅದೂ ಪಾಪ, ನನ್ನ ಹಾಗೇ ಇದೆ” ಅಂದು ಕೊಂಡನು. ಅವನು ಎರಡು ದಿನಗಳೂ ಅದನ್ನೇ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಮೂರನೇ ದಿನ ಖಿಲೀಫರ ಭಟರು ಒಂದು ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು, ಅವನನ್ನು ಖಿಲೀಫರ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

“ಈ ವಜ್ರದುಂಗುರ ಏನಾಯಿತು? ಅದು ಎಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದೆಯಾ?” ಎಂದು ಖಿಲೀಫರು ಕೇಳಿದರು.

“ಅಳುವವರು ದಯಮಾಡಬೇಕು, ನಾನು ಈ ಎರಡು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಒಂದು ಕುಂಟುವ ಬಾತು ಕೋಳಿಯ ಹೊರತು ಹುತ್ರೆನನ್ನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಭೇಗ ಸಾಯುವುದೋ...” ಎಂದೂ ಮುಂದಿನ ಮಾತನ್ನು ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ “ಅಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಸಾಯುವೆನೋ” ಎಂದು ನುಂಗಿಕೊಂಡನು.

“ಕುಂಟು ಬಾತುಕೋಳಿ, ಸಾಯುವುದೋ...” ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಖಿಲೀಫರ ಭಟರು ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಕುಂಟು ಬಾತುಕೋಳಿ ಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಅದರ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕೊಯ್ದರು. ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗಿದ್ದ ವಜ್ರದುಂಗುರವು ದೊರಕಿತು.

ಆ ಉಂಗುರವನ್ನು ಒಬ್ಬಳು ದಾಸಿ ಕದ್ದು, ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅಡಗಿಸಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ, ಬಾತು ಕೋಳಿಗೆ ನುಂಗಿಸಿದ್ದಳು. ಗುರುತಿಗಾಗಿ ಅದರ ಒಂದು ಕಾಲನ್ನು ಮುರಿದಿಟ್ಟಿದ್ದಳು.

ಬಡವನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯದ ಪ್ರದ್ವೇಗೆ ಖಿಲೀಫರು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಅವನಿಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಬಹುಮಾನ ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು.

ಬಡವನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ,
“ಈಸಾರಿ ಎಂಥೆಥಾ ಬಹುವಾನ ತಂದಿದ್ದೇನೆ
ನೋಡು” ಎಂದನು.

“ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಮತ್ತೆ ಬಹುವಾನದ ಮಾತು
ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರಲು ನಾಚಿಕೆಯಾಗೋದಿಲ್ಲೇ ?
ಆಸ್ಥಾನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯರಾದಿರಾ ಇಲ್ಲವಾ ? ಹೇಳಿ”
ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

“ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದ ಬಡವ.

“ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮುಖ ತೋರಿಸಬೇಡಿ”
ಎಂದು ಹೆಂಡತಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು.

—ಬಡವನಿಗೆ ಜೀವದ ಮೇಲೆಯೇ ಬೇಸರ ಬಂತು.
ನೇರಾಗಿ ಖಿಲೀಫರ ಹತ್ತಿರವೇ ಹೋಗಿ ಕೇಳಿ,
ಇಲ್ಲವೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡೋಣವೆಂಬ ನಿಶ್ಚಯದಲ್ಲಿ
ಹೊರಟನು. ಖಿಲೀಫರು ಉಪ್ಪದಿಗೆಯ ಮೇಲೆ
ಆಸೀನರಾಗಿದ್ದರು. ದ್ವಾರಪಾಲಕರು ಬಡವನನ್ನು
ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

“ಅಳುವವರೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು
ಬಂದೆನು. ಶಾಪ್ಯ ದಯ ಪಾಲಿಸಿದಿರಾದರೆ ನನಗೆ ತಮ್ಮ
ಆಸ್ಥಾನದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನಾಗಬೇಕೆಂದು ಇದೆ” ಎಂದನು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ನೌಕರನು ಒಂದು
ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೋ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಖಿಲೀಫರ
ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಅಹೋ, ಅಲ್ಲಿ ಬರುವವನು ಚೀಲದಲ್ಲಿ
ಏನನ್ನು ತರುತ್ತಾನೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ನೀನು ಕೇಳಿದ
ಹಾಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಆಸ್ಥಾನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನಾಗಿ ಇಟ್ಟು
ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು ಖಿಲೀಫರು.

ಬಡವನ ಗುಂಡಿಗೆ ಜಾರಿಹೋಯಿತು.

“ಅಳುವವರು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ತಮ್ಮನ್ನು
ಹಮಾಮಾನಿಸಿದ ಹೊರಗೆ ಬರಲು ಹೇಳಿದೆ. ಆಗಲೇ
ಮಾಡು ಬಿದ್ದುಹೋಯಿತು. ಕುಂಟು ಬಾತುಕೋಳಿ
ನೋಡಿದೆ, ಅದರ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗಿ ಉಂಗುರ
ಸಿಕ್ಕಿತು. ಮೊಲಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೇ ಚುರುಕುತನವಿದ್ದರೂ
ಏನು ಲಾಭ ? ಬೇಟೆಗಾರರ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದೇ
ಬೀಳುತ್ತೆ,” ಎಂದನು ಬಡವ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೌಕರನು
ಚೀಲವನ್ನು ತಂದು ಅದರೊಳಗಿದ್ದ ಮೊಲವನ್ನು
ಖಿಲೀಫರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು.

“ಶಾಭಾಸ್ ! ನಿನಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಜೋಯಿಸರು
ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಈ ಕ್ಷಣದಿಂದ
ಆಸ್ಥಾನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸುತ್ತೇನೆ”
ಎಂದರು ಖಿಲೀಫರು ಸಂತೋಷದಿಂದ.

ಬಡವನ ರೊಟ್ಟಿ ಜಾರಿ ತುಂಪ್ಪದಲ್ಲೇ ಬಿತ್ತು.
ಅವನು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ,
ಹೆಂಡತಿ ಅವನಿಗೆ ಮಾಡಿದ ಉಪಚಾರ ಅಪ್ಪಿಷ್ಟಲ್ಲ.
ಅವಳ ಅನಂದಕ್ಕೆ ಮೇರೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೦
ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೩ ನೇ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

D. N. Prasad

Suryakant Yadav

- ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವಿಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಿಲ್ಲಾಗಲೀ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ಮಾರ್ಚ್ ೧೫ ರೊಳಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ನಮಗೆ ಒಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂ. ೨೦ ಬಹುಮಾನ.
- ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಸ್ತಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು. ವಿಳಾಸ : ಚಂದಮಾಮಾ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦೦೨೩

ಜನವರಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಕೃಷ್ಣಾ, ಗೋವಿಂದಾ, ಸಾರಾಯಣಾ !

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೀನಿ ತಾತಾ

ಉಪ್ಪಾದಮರು : ಕುಮಾರಿ ಆರ್. ಎಸ್. ಸಹಸ್ರ, ಪಿ. ಜೆ. ರವಾಬಗೆ, ದಾಸರಗಿರೆ.

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೦/- ಈ ವಿಂಗಡ ಆಯ್ಕೆಮೊಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು